SAS DRAGON

11

SHAUN CLARKE

PANICĂ ÎN MALVINE

Shaun Clarke

PANICĂ ÎN MALVINE

Editura *Lucman* 1999

SOLDIER B: *SAS – HEROES OF THE SOUTH ATLANTIC* 1993

PROLOG

Phil Ricketts avea din nou un coşmar inspirat din realitate. Retrăia cu o limpezime înspăimântătoare acel moment din anul trecut, când, într-un bloc de garsoniere mizerabil din Andersonstown, în Belfastul de Vest, Lampton făcuse acea greşeală şi o-ncasase.

Porniseră în zori, pentru un atac asupra unei clădiri, plănuit în detaliu, după ce fuseseră informaţi de către „nămolul verde”, cum numeau ei Departamentul de Informaţii, că doi membri ai Armatei Republicane Irlandeze se ascundeau în clădire şi că se pregăteau să-şi găsească un punct de tragere înspre soldaţii britanici ce patrulau zona. În vreme ce stătea înghesuit între camarazii săi, în spatele „purceluşului” blindat care-i ducea pe Falls Road, verificându-şi vesta antiglonţ şi arma Heckler & Koch MP5, şi potrivindu-şi masca de gaze, Ricketts privi pe geamul din spate şi-şi aduse din nou aminte cât de mult ura faptul că se afla în Irlanda de Nord. Acesta nu era un război adevărat, împotriva unui duşman respectabil, ci, mai degrabă, un joc murdar de-a v-aţi ascunselea, o operaţiune poliţienească josnică, o ambuscadă sângeroasă îndreptată împotriva unor ucigaşi fără chipuri, a unor adolescenţi cu trăsături aspre, a unor copii plini de ură şi a gospodinelor pline de dispreţ. Doamne, cât ura Ricketts acest lucru!

Se simţea cuprins de dezgust în vreme ce „purceluşul” îl purta pe străzile sărăcăcioase ale Belfastului, în lumina cenuşie a zorilor, pe lângă case cu terase, cu uşile şi ferestrele blocate cu cărămizi, cârciumi baricadate cu bucăţi de beton şi chiar şi locuri de vânzare a băuturilor pentru acasă şi alte prăvălii – împrejmuite de sârmă ghimpată, însă reuşi să-şi stăpânească greaţa, când „purceluşul” se apropie de clădire şi sergentul Lampton, cel mai bun prieten al lui Ricketts, începu să măsoare distanţa până la punctul de oprire:

— Două sute de metri… o sută… cincizeci de metri… *Daţi-i drumul, daţi-i drumul!*

Vehiculul blindat frână cu un scrâşnet, uşile din spate se deschiseră cu putere şi oamenii săriră din maşină, unul câte unul,

cu armele ţinute în poziţia denumită „leagănul din Belfast”, apoi se năpustiră pe peluza plină de grohotiş, din faţa şirurilor cenuşii de apartamente, încă învăluite în ceaţa dimineţii. Acest gen de acţiuni erau atât de rapide, încât nici nu-ţi dădeai seama când se sfârşeau. Ricketts ţâşni înainte împreună cu Lampton, traversând peluza, intrând în clădire şi continuându-şi înaintarea pe holul plin de gunoaie, în vreme ce o voce stridentă, de copil, ţipă ca un avertisment şi o uşă fu închisă cu putere chiar deasupra lor. Urcară nişte scări în spirală, de-a lungul unui balcon acoperit, cu cizmele tropăind pe betonul de sub picioare, făcând o larmă teribilă, după care Lampton se afla în dreptul uşii, în faţa lui Ricketts, luând poziţie de tragere cu carabina sa Remington 870. Zgomotul îi asurzi, ecoul lovindu-se de plafonul coborât al holului, în clipa în care lemnăria din jurul broaştei Yale fu pulverizată şi uşa fu deschisă cu o lovitură de picior. Lampton se lăsă în genunchi, coborând ţeava armei, ţintind cu revolverul său Browning de 9 mm, în vreme ce Ricketts dădea buzna în cameră, cu Heckler-ul gata de tragere, urlându-le ticăloşilor să se predea, şi aruncând înăuntru o grenadă cu gaz paralizant.

Aceasta explodă, zguduind pereţii şi tavanul, însă după ce flama se stinse, camera se dovedi a fi goală. Înjurând, Ricketts şi ceilalţi examinară întregul apartament, smulgând draperiile, răsturnând mese şi scaune pentru a fi siguri că nu era nimeni ascuns pe undeva, apoi acoperindu-se reciproc la retragere, înjurând dezamăgiţi.

— Să încercăm şi în apartamentul alăturat! urlă „Gumboot” Gillis, cu vocea straniu distorsionată de masca de gaze. Postaţi-vă de o parte şi de alta a uşii.

Însă înainte să poată face acest lucru, se deschiseră alte uşi şi gospodinele ieşiră, încă în cămăşi de noapte, cu bigudiuri în păr, înjurând ca nişte soldaţi SAS [1] şi aplecându-se pentru a bate cu capace de metal în zidurile din cărămidă şi în podeaua de beton a palierului. Zgomotul era asurzitor, tot mai puternic cu fiecare secundă ce trecea, căci alte femei ieşeau pentru a face acelaşi lucru, urmate de copii. Obscenităţile pe care le strigau se adăugau în mod simţitor la haosul general, până ce, aşa cum bănuia Ricketts că se va întâmpla, fu aruncată prima sticlă.

---

[1] SAS = *Special Air Service* – Trupe speciale ale armatei britanice (n.tr.).

— Jigodiile! exclamă Gumboot, când sticla i se sparse lângă picioare. Şi uite-le şi pe javrele alea mici de lângă ele!

— Fir-ar să fie! spuse Lampton, măsurând palierul cu privirea, apoi zidul din beton, cu carabina într-o mână, cu Browning-ul în cealaltă, dând însă repede uitării tot ceea ce fusese învăţat, şi lăsându-şi spatele descoperit. Haideţi să ieşim dracului de aici!

Aceasta a fost prima şi ultima lui greşeală.

Un adolescent zdrenţăros, tras la faţă, se ivi din casa scării cu pistolul îndreptat exact spre Lampton. Trase de trei ori, într-o succesiune rapidă, şi Lampton fu aruncat pe spate, izbindu-se de zidul din beton, în vreme ce puştiul dispăru din nou. Lampton scăpă din mâini ambele arme şi fu cuprins de un frison, în timp ce sângele îi ţâşnea prin masca de gaze, şi i se muiară picioarele, iar Ricketts ţâşni spre scări, urlând:

— Cristoase! Ridicaţi-l şi haideţi să mergem!

Porni în urmărirea asasinului, cu sticlele spărgându-se în jurul lui, cu zgomotul capacelor şi obscenităţi urlate în urma sa, răsunându-i nebuneşte în cap, în timp ce se lansa în bezna primejdioasă a casei scării, fără a se gândi la ce făcea. Apoi…

Ricketts, aşa cum făcea adesea în acea perioadă, se trezi din coşmar gemând şi lovind aerul cu pumnii. Îşi dădu în curând seama că, de fapt, fusese trezit de un camarad, caporalul Paddy Clarke, care avea degetul îndreptat spre televizorul din baracă, spunând agitat:

— Ridică-ţi capul, Ricketts!

Toţi îi spuneau pe numele de familie sau „Sarge”[].

— Priveşte! Un grup de puşcaşi marini britanici au fost luaţi prizonieri în…

Gumboot îşi începu permisia de sfârşit de săptămână cu un futai rapid, cu o „paraşută” agăţată în King’s Cross. În timp ce asuda căţărat pe trupul ei pasiv, proptindu-se în mâini, se gândea la ruperea căsniciei sale, care-l făcuse să ajungă acolo.

Desigur ştia ce cauzase despărţirea – bunul şi bătrânul SAS. Soţia lui, Linda, fusese sfâşiată între frica de ce i se putea întâmpla lui şi mânia provocată de desele lui plecări. Ceea ce ea ura, Gumboot iubea – atât pericolul cât şi călătoriile, aşa că se

[] *Sarge* – prescurtare de la „sergeant” – sergent (n.tr.).

întâmplă ceea ce prevăzuse că se va întâmpla într-o bună zi. Linda îşi găsi un alt bărbat, se mută la el, iar la întoarcerea din Belfast, unde o băgase Lampton pe mânecă, Gumboot văzu că soţia şi copiii lui dispăruseră din casa sa din Barnstaple, Devon, deşi îi fusese lăsat un bilet pe masa din bucătărie, în care i se explicau motivele. Linda avusese de mai mult timp o legătură cu un fermier din partea locului, James Broody, şi se hotărâse să se mute în locuinţa acestuia, „pentru binele copiilor”. Îşi dorea un soţ lângă ea, în cămin, îi scrisese Linda cu scrisul ei îngrijit, preferabil unul care să nu fie mereu candidat la un sicriu sau, mai rău, la a fi transformat într-un infirm pe viaţă. „Îmi pare rău, Gumboot, adio.”

„Zdreanţa dracu’”, îşi spuse Gumboot, cu o plăcută sete de răzbunare, în timp ce se muncea pe târfa întinsă sub el. „Sunt toate la fel, după părerea mea”. Ştia că acest lucru nu era adevărat, însă se simţea bine să-l spună – tot atât de bine cum se simţise atunci când, beat mort, se dusese la ferma impunătoare a lui Broody, îl strigase să iasă, îl bătuse de scosese untul din el, în timp ce Linda îi striga să se oprească, şi apoi se întorsese pentru încă o încăierare în cârciuma din partea locului. Băuse foarte mult după aceea, gândindu-se la căminul său pustiu, şi fusese încântat să fie rechemat şi trimis în misiune la Belfast.

Cei mai mulţi dintre camarazii săi urau Belfastul, însă Gumboot îşi găsise salvarea acolo. Chiar şi vaietele dispreţuitoare, de piază-rea ale bătrânelor de pe Falls Road îl ajutaseră să nu se mai gândească la amărăciunea lui. Îi plăcuse acolo, în ţara fărădelegii, departe de Devon şi de trădarea Lindei, îi plăcuse acolo chiar şi după ce Lampton o belise, luând trei gloanţe în cap. Sânge peste tot. Lampton târât afară de glezne, pe scările acelei clădiri jalnice, în timp ce Ricketts, cel mai bun prieten al acestuia, urla de durere şi de furie, năpustindu-se apoi să găsească ucigaşul. N-avu însă norocul acela. Clădirea era un adevărat labirint. Puştiul cu arma era apărat de gospodine şi de către aşa-numiţii „hoţomani” – bandele de puştani care urmăreau mişcările trupelor armate şi transmiteau veştile mai departe. Ricketts fusese distrus de durere, având multe coşmaruri după aceea. Însă lui Gumboot, deşi supărat de moartea lui Lampton, îi plăcea încă în Belfast.

Lupta era mai plăcută decât sexul sau pileala, deşi puţini ar fi

recunoscut acest lucru. De fapt, târfa asta era destul de bună şi Gumboot era aproape de orgasm, ceea ce-l făcu să se gândească la altceva, pentru a şi-l întârzia.

Era bun sexul, dar nu îndeajuns de bun. Simţea nevoia să se întoarcă în armată. Chiar şi când nu era angajat în operaţiuni militare, prefera să fie într-un „basha” al SAS-ului, din Hereford, rupt de restul lumii. Un „basha” este un loc în care un militar SAS este cazat în orice moment – fie că e vorba de baraca lui sau de un adăpost provizoriu –, ridicat în timpul unei operaţiuni. Gumboot îşi dedica viaţa SAS-ului. Viaţa trăită între oameni aşa-zis „normali” era plictisitoare, şi nu-i oferea nici o satisfacţie. Lui Gumboot îi plăcea să-şi primească porţia de acţiune, pericol şi suspans, să aibă parte de tunetul armelor şi de duhoarea de cordită [1], aşa că simţea neîncetat dorul de a călători undeva la mare depărtare, riscându-şi pielea.

Chiar şi acum când avea orgasm, Gumboot simţea acel dor. Gemu, se încordă şi apoi se relaxă. „Paraşuta” îl bătu prieteneşte pe spate, apoi îşi privi ceasul.

— Ţi-au mai rămas încă douăzeci de minute, îl informă ea.

— Sunt uimit, spuse Gumboot.

Rostogolindu-se de pe ea, îşi aprinse o ţigară şi scoase gânditor câteva rotocoale de fum. Apoi, dându-şi seama că nu mai avea ce să-i spună femeii, dădu drumul radioului de lângă pat.

— … insulele… – anunţa pe un ton grav un crainic al BBC-ului – au fost invadate cu câteva ore în urmă de către…

— Al dracului de mişto! murmură Gumboot.

Caporalul Jock McGregor şi soldaţii Taff Burgess şi Andrew Winston erau în toiul beţiei lor obişnuite de vineri seara, în localul lor preferat, în Redhill, Hereford, nu departe de „Kremlin” – Secţia de Informaţii – şi de barăcile acesteia.

Jock era scund, suplu şi roşcovan, Taff era de înălţime mijlocie, cu pieptul lat şi o faţă albă, iar Andrew, care îşi domina tovarăşii cu statura sa, era negru ca smoala.

Ajuns deja la a treia halbă, Jock se uita în sus la Andrew, gândindu-se ce ditamai namila era acesta şi aducându-şi aminte

[1] Cordită – substanţă chimică folosită la fabricarea explozibililor. (n.tr.).

că oricine îl striga „Andy” şi-o căuta cu lumânarea. Născut în Brixton dintr-un bărbat din partea locului, alb, şi o mamă neagră, din Barbados, Andrew se simţea ca acasă în Anglia, şi chiar şi mai bine în armată. După ce se transferase în SAS de la Royal Engineers [1], devenise repede renumit pentru caracterul său mândru şi temperamental. Era de asemenea respectat peste tot pentru curajul şi priceperea arătate în timpul atacurilor SAS-ului contra unor baze ale rebelilor în Defa şi Shershitti, în Oman, pe la mijlocul anilor ’70.

Şi Taff era un individ voinic, deşi nu la fel de înalt ca şi Andrew, iar zâmbetul său, când nu era mânios, era la fel de dulce ca al unui copil. Pe de altă parte, când era provocat, era în stare să facă bucăţi toată camera, fără a sta pe gânduri. Un bun soldat, totuşi, pe care te puteai totdeauna baza la strâmtoare, şi, ca şi Andrew, foarte experimentat în cele mai importante privinţe. Nu era rău pentru un galez.

— Acu’, după părerea mea – spunea Jock, deşi nu asta gândea – cred că deşi e binişor să mai iei câte o pauză, nu e bine ca asta să fie prea lungă. Bărbaţii ca noi nu sunt făcuţi pentru atâta linişte. Noi avem nevoie de ceva acţiune.

— Omanul, spuse Andrew, dând din cap afirmativ, cu putere, adâncit în gânduri. La dracu’, măi frate, tare mi-a mai plăcut acolo. Deşertul ăla era întruchiparea poeziei, băieţi, şi mie arta-mi place.

— Chiar şi scrie poezii, spuse Taff, ştergându-şi buzele cu dosul mâinii şi rânjind şmechereşte. Cred că ce scrie el e o grămadă de rahat, dar îl ajută să se abţină de la alte drăcovenii.

Jock şi Andrew râseră. Cam acesta şi era adevărul, la urma urmelor. În interiorul trupului imens, plin de cicatrice, al lui Andrew, se afla un suflet de poet ce se chinuia să iasă la suprafaţă. „Chiar şi ucigaşii înnăscuţi, precum Andrew – îşi spuse Jock – au o latură sensibilă.”

— O fac doar de distracţie, explică Andrew. Sunt poezii despre armată. Într-o bună zi le voi culege într-un volum pe care-l voi dona Muzeului Imperial al Războiului. După aceasta voi muri fericit.

Natura umană, gândi Jock, studiind chipul de abanos, şi trupul

[1] Trupele de geniu ale armatei britanice (n.tr.).

imens al partenerului său. Acolo, undeva, se ascunde o fărâmă de suflet sensibil. Deşi uneori, de exemplu atunci când eşti într-o misiune cu el, nu-ţi vine să crezi ce sălbatic devine ticălosul.

— Eu voi muri fericit – spuse Jock – dacă ne găsesc măcar ceva bun de făcut, în loc de aceleaşi exerciţii inutile. Nu mă deranjează câte un „antrenament înnebunitor”, din când în când, însă acum nu facem decât să pierdem timpul.

— Aşa-i, spuse Taff, sorbind lacom din berea lui extra-tare, lingându-se pe buzele sale veşnic însetate. Ne scot din blestematul ăla de Belfast, lăsând numai zece inşi acolo, şi acum nu ştiu ce să facă, în afară de a ne da de lucru cu tot felul de tâmpenii. Ăsta-i tot scopul exerciţiilor ăstora idioate – doar să ne dea de lucru.

— Şi ca să ne menţină în formă, spuse Jock, întinzându-şi oasele în mod mecanic, aducându-şi aminte de interminabilele repetiţii din cadrul „Antrenamentelor Înnebunitoare Unu şi Doi” – alergările de patru mile, chinuindu-se din pisc în pisc, traversând Brecon Beacons, înălţând tabere rudimentare pe aceleaşi culmi îngheţate, suportând oroarea tranşeelor adânci, partidele lungi de înot în „VM” – echipamentul de luptă Verde-Măsliniu – antrenamente cu armament şi explozibili, de citire a hărţilor, teste de limbaj şi iniţiativă, sărituri cu paraşuta, luptă şi tehnici de supravieţuire, de evadare şi eschivă – de fapt, repetări nesfârşite a tot ceea ce avuseseră de suportat în timpul Selecţiei Iniţiale, şi în timpul celor cinci luni de teste îngrozitoare ce i-au urmat – totul doar pentru că nu aveau în ce război să lupte şi trebuia să fie menţinuţi în formă.

Pe Jock nu-l deranja treaba asta, dacă era făcută cu un scop, însă ura orice era făcut doar pentru a umple timpul. Nu avea soţie sau copii – nici Taff sau Andrew nu aveau – aşa că îşi dorea, ca şi ei, să fie în altă parte, folosindu-şi pregătirea în mod corespunzător.

— Lampton a fost de vină, spuse Andrew, rotindu-şi privirea prin barul aglomerat, trecându-i în revistă pe indivizii cu aer de boieri de ţară, şi gândindu-se ce vieţi comode duceau, izolaţi de lumea reală de către statutul şi averea pe care le moşteniseră, scutiţi de întrebări tăioase şi de realitatea crudă, din carne şi oase. Dacă nu ar fi fost neatent şi n-ar fi mierlit-o el, noi am fi încă

cu toţii acolo.

Aceste cuvinte îi reduseră pe toţi la tăcere, pentru o clipă. În mod normal nu vorbeau despre morţi – despre cei ce nu reuşiseră să „joace până la capăt”. Andrew îşi dădu seama că spusese ceva nelalocul său şi regretă. Jenat, măsură din nou barul cu privirea, gândindu-se că era posibil ca unii dintre acei babalâci să fi luptat în ultimul război, sau în Malayezia sau Aden[], şi chiar să aibă vreo legătură cu regimentul lor, ceea ce ar putea explica de ce locuiau acolo. Niciodată nu puteai şti dacă cineva era sau nu militar, aşa că nu era corect să faci judecăţi.

— Priviţi, spuse Taff, încercând să pătrundă cu privirea prin norii de fum de la ţigări şi trabuce, până la televizorul agăţat deasupra tejghelei încărcate. E o transmisiune specială, spuse el. Ceva despre o invazie…

— Ăia pe care-i vedem cu mâinile sus sunt soldaţi britanici? îl întrerupe Jock, privind la imaginile neclare ale buletinului de ştiri de pe ecran. Unde dracu’ se întâmplă asta?

— E ceva legat de Argentina, răspunse Andrew. Nu chiar acolo, dar prin apropiere.

— O iubesc – spuse Danny Potter fără cea mai mică urmă de prefăcătorie – şi vreau să mă căsătoresc cu ea şi s-o protejez toată viaţa. Am venit pentru a vă cere permisiunea.

Danny o ţinea pe Darlene de mână în micuţa sufragerie din casa nu prea spaţioasă din Kingswinford, în West Midlands [], stând plin de curaj în faţa părinţilor ei. Doamna Dankworth era o blondă platinată, trecută, cu un simţ al umorului nemaipomenit şi cu prea multă dragoste pentru bărbaţi inclusiv pentru Danny. Totuşi, soţul ei, Vince, era şi mai avansat în starea lui de decădere, bazată nu doar pe cauze naturale, cu fălcile nerase şi cu un burdihan de la prea multă bere băută, cu un chip brăzdat de o cicatrice uşoară, de la o sticlă spartă, în timpul unei încăierări într-un bar. Avea de asemenea tendinţa de a se simţi superior majorităţii oamenilor.

Vince Dankworth îşi păstra deocamdată sarcasmul direcţionat doar înspre felul în care Danny o ţinea fără jenă de mână pe

[] Aden = golf şi oraş în Arabia (n.tr).

[] Partea central-vestică a Marii Britanii (n.tr.).

Darlene, zâmbindu-i acesteia încurajator, lucru care nu se potrivea deloc cu natura timidă a micului nătăfleţ. Îl găsea pe Danny un mic nătăfleţ, deoarece, deşi lucra pentru armată, vorbea foarte rar despre asta şi când totuşi o făcea, murmura ceva evaziv. Vince era un rocker bătrân şi un fan al lui Gene Vincent, după a cărui soţie, Darlene, subiectul uneia din marile balade rock'n'roll ale lui Vincent, el îşi botezase, sentimental, fiica. De fapt, numele lui Vince fusese la început Victor, ceea ce spunea cam totul.

Daaa, Gene Vincent! Ăsta da rocker adevărat! O faţă aspră, acneică, pantaloni şi geacă din piele neagră, cu o proteză la picior cu care bătea în podea în vreme ce-şi provoca şi-şi ironiza publicul, înainte de a porni din nou la drum şi a mai face ţăndări câteva camere de motel. Primul rocker cu adevărat rebel, ce credea cu adevărat ce făcea, nu ca înaintaşul său, Elvis Presley, cu genele sale lungi, feminine şi cântecele siropoase de dragoste.

Da, Vince admira bărbaţii neîmblânziţi – „cei de bună credinţă" cum le spunea el – aşa că îi venea greu să accepte ca Danny, care părea atât de timid, chiar puţin efeminat, putea fi cu adevărat un militar, ca să nu mai vorbim de aşa-zisul Serviciu Special Aeropurtat.

„Special" din ce cauză?

Danny avea 22 de ani, deşi arăta cam de 18. Exact din acest motiv, atunci când Vince îl întrebă ce făcuse în armată cât timp se aflase în Irlanda de Nord şi Danny ridică din umeri, bâiguind ceva de genul: „Nu cine ştie ce", Vince îl crezu fără rezerve.

N-ar fi crezut niciodată, pe de altă parte, că tânărul timid, aşezat cu sfială în faţa lui, avea instinctele unui ucigaş înnăscut şi că era renumit în SAS pentru nenumăratele ocazii în care realizase „breşa dublă" împotriva unor terorişti cunoscuţi din Belfast. Aceasta implica intrarea incognito într-una din cele mai periculoase zone din oraş şi descărcarea a treisprezece cartuşe din revolverul său Browning, cu tragere lungă, în mai puţin de trei secunde, din apropiere, în trupul victimei, apoi fuga cu o maşină parcată în preajmă, înainte ca martorii incidentului să se poată dezmetici. Cruzimea lui Danny îi uluia chiar şi pe membri mai căliţi ai SAS-ului, însă, cum astfel de asasinate nu puteau fi aprobate de autorităţi, ca să nu mai spunem recunoscute, nu

primea niciodată elogii şi bineînţeles că nu discuta despre munca lui în armată. Obişnuia doar să spună că „era militar”, bolborosind încurcat, dându-i astfel motive fostului bătăuş şi fan al lui Gene Vince să-l bănuiască pe prietenul cu chip de copil al fiicei sale că ar putea fi vreun poponar.

Acum, poponarul cu chip de copil, cu vorba lui şoptită, îi cerea lui Vince mâna fiicei sale. Ei bine, ce să mai zici?

— Mda, spuse Vince cu generozitate. Deci cam asta e. Vrei să te căsătoreşti cu Darlene – în regulă, atunci, eu n-o să vă stau în cale. Eu şi cu mama Darlenei ne-am căsătorit tot de tineri, aşa că nu prea am cum să vă refuz.

Zâmbi superior către soţia lui, blondă ca paiul, care-şi ţuguie senzual buzele, scoţând câteva rotocoale de fum, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând ostentativ, sub o bluză strâmtă, decoltată.

— Aşa e! răspunse ea.

— Vă mulţumesc, domnule şi doamnă Dankwarth, spuse Danny. N-o voi dezamăgi pe Darlene. Doamne, sunt atât de fericit! Mulţumesc.

— Bine, bine, spuse nerăbdător bunul şi bătrânul Vince. Hei, scumpo, vei avea în curând un ginere. Asta ar trebui să te facă să renunţi la vopsitul părului!

Nu era locul potrivit pentru a desface o sticlă de şampanie, aşa că Danny o luă pe Darlene la o bere şi o partidă de biliard, în sala de biliard din partea locului, un „bârlog de ticăloşi” adecvat, unde fusese dus de Vince.

— Paul Newman şi Jackie Gleason, îi spusese Vince. Filmul acela, *Escrocul*. O blestemată de capodoperă, în toată legea, puştiule! O operă de artă! Biliardul e jocul bărbaţilor adevăraţi.

Danny, deşi în ochii lui Vince nu era încă un bărbat adevărat, învăţase jocul repede dar avusese mereu grijă să nu-l învingă pe tatăl logodnicei sale. Cu chipul său de copilaş, sub care se ascundeau instinctele unui criminal, Danny ştia exact ce voia – şi o voia pe Darlene.

— Probabil mă crezi cam necioplită că joc biliard, spuse Darlene, în vreme ce se plimbau pe străzile murdare, către salonul de biliard. Însă multe din colegele mele joacă şi ele. E senzaţia locului pe-aici.

Darlene lucra ca telefonistă pentru Telecom-ul britanic, iar colegele ei, cum observase Danny, erau destul de nonconformiste. Danny, care avea o latură a sa inocentă, găsea că acest lucru era foarte drăguţ.

— E un joc plăcut, îi spuse el Darlenei liniştind-o. Ascute reflexele.

— Oh, tu n-ai nevoie de aşa ceva, spuse Darlene, cu un chicotit surprinzător de direct. Reflexele tale sunt minunate.

Danny roşi puternic, cuprins de jenă şi mândrie în acelaşi timp, ceea ce-o făcu pe Darlene să-l iubească şi mai mult.

— Doamne, eşti aşa dulce! spuse ea, ceea ce-l făcu să roşească şi mai tare.

Odată ajunşi în salon, comandară fiecare o halbă de bere şi, aşteptând să se elibereze o masă, discutară despre data căsătoriei. Cum Danny era între două operaţiuni militare, fiind deci cazat în tabăra din Hereford, nu în Belfast, căzură de acord să se căsătorească cât mai curând posibil.

— Nu mai pot s-aştept, spuse Darlene. Oh, ce mult te iubesc, Danny!

Când Danny studia chipul dulce, rotund al Darlenei, ochii ei de un verde strălucitor şi părul negru, simţea întotdeauna un nod în gât. Acum, ascultând melodia „Always on my mind” [1] a lui Willy Nelson, ce se auzea dinspre aparatul de radio agăţat sus pe un perete, simţea iarăşi acel nod în gât şi un val de emoţie îl inundă.

— Şi eu te iubesc, spuse el.

Nu era un bărbat prea vorbăreţ, dar pe Darlene n-o deranja. Îi plăcea caracterul lui tandru, afectuos, şi era emoţionată de timiditatea lui.

— Masa aceea s-a eliberat, îi spuse Danny.

Deşi avea doar un metru şaizeci, Darlene avea un trup perfect şi picioare lungi. Îi plăcea să se afişeze în pulovere strâmte şi blugi – ca „să-i întărâte”, cum o învăţase întotdeauna mama ei. Când juca biliard, unde erau necesare anumite răsuciri ale corpului, Darlene era o privelişte de admirat.

Din acest motiv, probabil, un jucător de la masa alăturată, un alt membru al „grupului nespălaţilor” – cu un inel în nas, cu altul atârnat în ureche, cu pieptul păros strâns într-o scurtă din piele şi

[1] „Mă gândesc mereu la tine” (n.tr.).

cu cizmele ieftine, cu toc înalt, decorate cu semnul morţii – îşi dădu capul pe spate şi le spuse amicilor săi, batjocoritor:

— Cu nişte ţâţe ca astea, rostogolindu-se pe masa de biliard, cum să piardă, măi băieţi?

Tăcerea bruscă ce urmă semănă cu o explozie, făcându-i pe toţi să îngheţe pentru o clipă, în timp ce Danny răsuci tacul, apucându-l de capătul subţire şi izbind cu mânerul ţeasta nemernicului mişţocar, ca şi cu o bâtă.

În timp ce mocofanul urlă, apucându-se cu mâinile de capul plin de sânge, privind consternat, Danny se apropie fără a sta pe gânduri, pentru a-l lovi cu muchia palmei de două ori în burtă. Tipul se încovoie brusc, horcăind, şi începu să vomite chiar în timp ce Danny sări înapoi şi îşi folosi din nou mâna ca pe o ghilotină, lovindu-l ca un expert, în ceafa expusă, căci era aplecat în faţă, şi se prăbuşi în propria borâtură până să-şi de-a seama măcar ce se întâmpla.

Danny îşi dădea seama că greşeşte, folosindu-şi tehnica de luptător în scopuri personale, însă instinctele sale erau mai puternice, atât era de furios.

Ridică cizma dreaptă, gata să-i rupă ticălosului gâtul, însă Darlene strigă: „Nu!” şi-l trase la o parte; lăsându-l pe nefericit să vomite în continuare pe podea.

— Măi să fie! şopti cineva cu o admiraţie amestecată cu teamă.

Apoi Stevie Wonder, care cânta „That girl”, fu întrerupt la mijlocul unui vers.

— Acesta este un buletin de ştiri special, spuse crainicul de la radio. Astăzi, 2 aprilie 1982, un punct de garnizoană al Infanteriei Marine Britanice de la Port Stanley, capitala Insulelor Falkland, a fost obligat să se predea…

— Insulele Falkland? întrerupse Danny anunţul, cu furia înlocuită brusc de curiozitate şi ignorându-l pe individul ce gemea pe podea. Unde sunt Insulele Falkland, Darlene?

Pentru maiorul Richard Parkinson, urma o zi obişnuită. Ca de obicei, se trezi la şase dimineaţa şi alunecă discret din pat, lăsând-o pe Jane, soţia lui, să mai doarmă puţin. Părăsind dormitorul, Parkinson urcă scările la mansarda lui spaţioasă,

special amenajată, unde-şi scoase pijamaua, îşi puse nişte pantaloni scurţi şi începu să facă 75 de flotări.

Deşi era mândru că putea face încă atât de multe, la cei 44 de ani ai săi, Parkinson nu se mulţumi cu atât.

Ridicându-se de la podea, cu transpiraţia şiroind pe trupul său atletic, şi apoi înălţându-se pe vârfuri pentru a se prinde de bara pe care o fixase între două grinzi, îşi începu cele 50 de tracţiuni obişnuite. Cei mai mulţi bărbaţi de vârsta lui ar fi avut probleme în a face acest lucru, însă Parkinson, deşi cu respiraţia puţin greoaie, era încă în formă, la sfârşitul exerciţiului. După alte câteva exerciţii – de atingere a degetelor de la picioare, cu genunchii drepţi, şi ridicări de greutăţi – coborî la parter, în baie, îşi scoase şortul şi intră sub duş, unde schimbă apa de la caldă la rece ca gheaţa. Curat şi împrospătat, se îmbrăcă cu echipamentul său proaspăt călcat, de pe care nu lipseau medaliile şi insigna cu pumnalul înaripat, apoi se duse relaxat în bucătăria lui rustică, din spatele casei, ce dădea într-o grădină bine întreţinută şi oferea o vedere panoramică a zonei rurale unde trăiau. De acolo se puteau vedea acoperişurile caselor din Hereford şi turla bisericii. Când nu era plecat din ţară sau când nu se afla în Cazarma Ducelui de York, în King’s Road, din Londra, Parkinson îi aducea soţiei sale ceaiul la pat, în fiecare dimineaţă. Făcu la fel şi acum, trezind-o cu blândeţe, mângâindu-i părul cu mâna liberă, în timp ce aşeza ceaşca şi farfurioara pe noptieră. Jane ridică privirea, zâmbind somnoroasă, apoi se răsuci de sub atingerea lui. Fiică a locotenent-colonelului Michael Lovelok, membru la început al trupelor de infanterie uşoară, de la Durham, apoi al SAS-ului, un veteran cu multe decoraţii primite în Malayezia şi Oman, acum la conducerea Aripii de Luptă Contrarevoluţionară, responsabilă pentru Irlanda de Nord – era obişnuită cu pretenţiile regimentului şi accepta rutina zilnică a soţului ei ca pe ceva perfect normal. Parkinson îi întoarse zâmbetul, fără însă ca ea să-l vadă, ştiind că ea va mai prinde câteva minute de somn, trezindu-se instinctiv, înainte ca ceaiul să se răcească. După ce-i strânse cu blândeţe umărul, făcând-o să toarcă mulţumită, părăsi dormitorul, îndreptându-şi în mod mecanic privirea spre celelalte două dormitoare, unde copiii săi, acum amândoi căsătoriţi, dormiseră şi se jucaseră cândva. Aducându-şi aminte vârsta pe care o avea

dar pe care n-o simţea, se întorsese în bucătărie pentru a-şi lua micul dejun şi a răsfoi în fugă ziarul *The Times*.

Luă un mic dejun frugal: suc de portocale, un ou fiert şi o felie de pâine prăjită, apoi o ceaşcă de cafea tare. Parkinson evita să mănânce prea mult, aşa cum nici nu bea şi nu fuma.

Deschizându-şi ziarul, citi că, în ziua precedentă, Argentina invadase Insulele Falkland, învingând rezistenţa singurei companii a Infanteriei Marine Britanice ce păzea capitala, Port Stanley. Parlamentul se adunase în sesiune de urgenţă – prima oară când avea loc o astfel de întrunire într-o zi de sâmbătă, de la criza din Suez – iar primul ministru, Margaret Thatcher, urma să facă o declaraţie privind răspunsul Marii Britanii la invazie.

Parkinson luă imediat telefonul şi-şi sună superiorul direct, locotenent-colonelul Michael Pryce-Jones, la Stirling Lines, căminul şi inima SAS-ului.

— Tocmai am citit ziarul de dimineaţă, spuse. Pare să fie gravă treaba, şefule.

— Foarte gravă, bătrâne, răspunse Pryce-Jones, nefăcând nici un efort de a-şi ascunde încântarea provocată de perspectiva unui război. De fapt, al dracului de gravă. Câţiva argentinieni nenorociţi care încearcă să fure un teritoriu britanic şi care cred că noi o să stăm şi-o să-nghiţim găluşca? Cred că se-nşeală!

— Doamna Thatcher nu-i va lăsa, răspunse Parkinson. Doar o cunoaştem cu toţii. Va merge pe ideea că este de datoria ei să apere şi să păstreze suveranitatea britanică, indiferent cât de mic ar fi teritoriul în discuţie. Cred că ne aşteaptă niscai acţiune.

— Ba bine că nu! O forţă de atac din 40 de vase de război, inclusiv portavioanele flotei britanice *Invincible* şi *Hermes*, cu 1000 de oameni din trupele speciale este organizată chiar în acest moment, deşi flota nu a primit încă ordinul de a ridica ancora. Va trebui să trecem mai întâi prin procedurile politice obişnuite, pierzând astfel timp preţios, însă războiul cu Argentina este inevitabil. Consiliul de Securitate al ONU va fi obligat până diseară să ceară o încetare a ostilităţilor şi o retragere imediată a forţelor invadatoare argentiniene. Apoi vor urma negocieri. Însă mulţimea entuziastă a început deja să se strângă în faţa palatului prezidenţial din Buenos Aires, pentru a sărbători recucerirea aşa-numitelor Insule Malvine, aşa că e puţin probabil că generalul

Galtieri, conducătorul juntei militare, va renunţa de bună voie. Va fi război, iar noi vom lua parte la el. Mai bine ai veni aici.

Parkinson ieşi grăbit din casă, se sui în maşină şi demară în viteză, îndreptându-se spre Stirling Lines.

Capitolul 1

— Nu cred că trebuie să vă mai spun de ce-aţi fost rechemaţi la ordine, fiind anunţaţi cu doar trei ore înainte, le spuse maiorul Parkinson oamenilor săi în dimineaţa zilei de duminică, 4 aprilie 1982, stând lângă căpitanul Michael „Mike” Hailsham de la Trupele de Vânători de Munte, şi căpitanul Laurence Grenville, de la Escadronul Naval Special, în camera de şedinţă a „Kremlinului”, departamentul de informaţii al SAS, din Stirling Lines, în Redhill, Hereford. E de ajuns să vă spun că, după capitularea forţată în faţa argentinienilor, de vineri, din Port Stanley, nefericita companie a Infanteriei Marine Britanice a fost umilită şi mai mult, fiind obligaţi să se întindă la pământ cu faţa în jos, pentru a fi fotografiaţi în scopuri de propagandă. De aceea, aţi fost rechemaţi cu toţii. Nu le putem permite nenorociţilor de argentinieni acest lucru, fără a mai vorbi de blestemata de invazie a Insulelor Falkland.

— Păi şi atunci de ce mai suntem încă aici? întrebă sergentul Ricketts.

— Aşa-i, şefu’, adăugă caporalul Jock McGregor. Noi înţepenim cu fundurile pe scaun, în timp ce Marina e pe jar.

— Aşa este, spuse calm maiorul Parkinson, imun la sarcasmul lor, de înţeles de altfel, căci SAS-ul nu numai că folosea nonconformistul „şefule”, în loc de „sir”, dar încuraja totodată gândirea liberă şi iniţiativa. O forţă de atac a Marinei se pregăteşte să ridice mâine ancora din Portsmouth. Ea va include fregate, distrugătore, nave de transport al trupelor, nave de desant şi ambarcaţiuni de aprovizionare. Cele două portavioane

ale sale, *Invincible* şi *Hermes*, vor fi înţesate de avioane de vânătoare şi elicoptere, ca şi trupe ale Infanteriei Marine Britanice şi trupe paraşutate. Deşi transportă mai multe avioane Sea Harrier, *Hermes* conţine şi avioane „Sea King HC4” din Escadronul Aero-Naval 486, echipat pentru a-i debarca pe membrii trupelor de comando cu care de obicei se antrenează împreună. În acelaşi timp, alte vase vor părăsi Plymouthul pentru a face joncţiunea cu şi mai multe trupe din Gibraltar. Va fi, în mare, cea mai puternică demonstraţie de forţă a Marinei, de la criza din Suez.

— Însă fără noi, se plânse Taff Burgess, rânjind cu subînţeles către camarazii săi din SAS.

— Aşa e, izbucni sergentul Ricketts, fără nici o urmă de zâmbet pe chip. Am auzit că Escadronul Special Naval al Infanteriei Marinei Britanice a cerut deja doi scafandri – din care unul e un fost infanterist – pentru a forma o echipă ce va zbura spre insula Ascension, unde speră să se alăture unui submarin britanic în apele Atlanticului de Sud.

— Am auzit, de asemenea, – spuse căpitanul Grenville din Escadronul Special Naval, în felul lui obişnuit, direct – că doi membri ai Escadronului G s-au alăturat Secţiei 2 a Escadronului Special Naval, la baza Forţelor Aeriene Britanice de la Lyneham.

— Pentru acest escadron însă nu s-au primit încă ordine de intrare în acţiune, spuse soldatul Burgess. Ce se-ntâmplă, şefu’?

Maiorul Parkinson zâmbi.

— Oh, voi, necredincioşilor! De fapt, în dimineaţa aceasta, baza noastră l-a sunat pe ofiţerul superior de la comanda Operaţiunii Falkland – generalul de brigadă Julian Thompson, comandantul Brigăzii de Trupe Speciale 3, din cadrul Infanteriei Marine Britanice…

— Care acum are la dispoziţie 72 de ore pentru a ridica ancora către Atlanticul de Sud, îl întrerupse Ricketts, cu sarcasm.

— … şi a insistat să ne includă şi pe noi în forţa de atac. Am fost informat de generalul de brigadă că personalul Marinei şi al Infanteriei Marine munceşte zi şi noapte pentru a organiza îmbarcarea oamenilor şi echipamentelor de luptă necesare pentru a constitui trupele de avangardă în vederea recuceririi insulei. Această operaţiune a primit numele de cod „COLECTIV”, iar noi vom lua parte la ea.

— În ce fel? întrebă Andrew Winston, frecându-şi obrajii cu mâna şi aruncând o privire îndârjită, care ar fi făcut să tremure chiar şi un bărbat în toată firea.

— Oh, Doamne, ce puţină încredere aveţi în noi! spuse fostul celebru alpinist şi încă uimitor de chipeşul căpitan Hailsham de la Trupele de Vânători de Munte.

Maiorul Parkinson aşteptă să se stingă râsetele ironice, apoi spuse pe un ton mai grav:

— Forţa de Atac a fost organizată pentru a arăta lumii întregi, şi în mod particular Argentinei, că Marea Britanie e foarte preocupată de soarta aşa-numitelor insule Malvine. Se va porni deci cu surle şi trâmbiţe, în văzul presei internaţionale, prezente aici.

Făcu o pauză de efect, apoi adăugă:

— Însă vom porni şi noi. Vom pleca pur şi simplu cu discreţie: decolăm mâine.

De această dată, oamenii fluierară şi aplaudară, evident mulţumiţi. Parkinson ridică mâinile pentru a-i linişti. După ce se aşternu tăcerea, unul dintre ei, soldatul Danny Porter „Copilaşul”, ridică mâna şi întrebă:

— Ce ştim despre Insulele Falkland, şefu’?

Maiorul Parkinson îi făcu un semn cu capul căpitanului Hailsham, care spuse:

— Ieri, personalul „Kremlinului” a adunat toate informaţiile pe care le-a putut găsi despre aceste insule, în sala hărţilor de la Ministerul Apărării, cele mai multe de la cartierul general al Echipei Britanice de Cercetare în Antartica, din Cambridge şi din alte surse mai confidenţiale. Veţi găsi aceste rapoarte în dosarele din faţa voastră. Învăţaţi neapărat toate detaliile pe dinafară, până la decolare.

— Există în dosarele SAS sau în altă parte, vreun plan de urgenţă, pentru o recucerire a insulelor, dacă aceasta va fi necesară? întrebă isteţul Ricketts.

— Nu, spuse Hailsham scurt. Toţi cei care s-au ocupat de planurile pe termen lung şi care au evaluat o asemenea variantă, au considerat că ar fi imposibil de susţinut o campanie de acest fel.

— Cum aşa?

Hailsham îi făcu un semn din cap căpitanului Grenville, care se afla într-un contact permanent cu informaţiile deţinute de Escadronul Special Naval.

— Cea mai apropiată bază utilizabilă de pe care poate fi lansat un asalt cu vehicule-amfibie este chiar insula Ascension, de care tocmai aţi amintit, spuse Grenville. Asta este la aproape 7000 de kilometri de porturile şi de bazele noastre aeriene. În ceea ce priveşte Port Stanley, acesta se află la alţi 6250 de kilometri de insula Ascension, şi în afară de această insulă, între Marea Britanie şi Insulele Falkland nu există decât oceanul, în toată întinderea sa.

— Asta o fi o problemă pentru cei ce concep planurile, în birourile lor, spuse Ricketts. Nu e o problemă pentru noi.

— Aşa este, spuse Parkinson voios, mândru să audă o asemenea observaţie din partea unuia din oamenii săi şi dornic să revină la şedinţa de informare. Deci mâine, 5 aprilie, un mic grup de avangardă din cadrul acestui escadron – cei 80 de oameni adunaţi aici – sub comanda maiorului Cedric Delyes, vor zbura spre insula Ascension, pentru a se alătura Trupei de Comando 317.9 – formată cu scopul de a recuceri Georgia de Sud.

Un murmur general de aprobare străbătu sala de şedinţe, care se opri doar la întrebarea lui Winston:

— Cine taie şi spânzură?

— Activitatea tuturor trupelor speciale, inclusiv cea a SAS-ului şi a Escadronului Special Naval, urmează să fie coordonată de către o celulă de comandă din *Hermes*-ul contraamiralului Woodward, nava-amiral a Forţei de Atac a Marinei Britanice. Eu voi fi la bord, împreună cu unii dintre voi.

— Crezi că vor fi lupte, şefu'?

— Nu imediat, spuse maiorul Parkinson. Veţi zbura spre insula Ascension şi vă veţi acomoda cu condiţiile locale, cât mai bine posibil.

— Ce înseamnă asta?

— Insula Ascension este o insulă mică, care-şi poate cu greu susţine economic populaţia civilă, care e doar de o mie de oameni, explică căpitanul Grenville. Din acest motiv, Marina Britanică va limita serios numărul comandourilor şi a altor trupe care să poată rămâne acolo permanent. Posibilităţile de a face

acolo alte antrenamente sunt astfel limitate.

— Alte întrebări? spuse maiorul Parkinson, când văzu că liniştea dura deja prea mult.

— Mda, spuse soldatul Gumboot Gillis, lingându-se pe buze şi rânjind ca un şcolar năzdrăvan. În afară de cele o mie de capete de ovine umane, ce altceva mai există pe insula Ascension?

— Un centru de telecomunicaţii britanic, o bază aeriană americană, un centru de cercetări spaţiale american şi un „castel" american al ginului, numit Clubul Volcano. Asta ar trebui să te facă fericit, soldat. Alte întrebări?

Râseră toţi cu poftă la aceste cuvinte, însă nu fu ridicată nici o mână.

— Atunci vă sugerez să vă întoarceţi cu toţii la cazărmile voastre, să deschideţi aceste rapoarte şi să le memoraţi până mâine. Veţi primi tot echipamentul de dimineaţă. Vă mulţumesc, domnilor.

Maiorul Parkinson şi cei doi căpitani care-l însoţeau se îndepărtară de tabla de scris, în vreme ce cei 80 de soldaţi aranjau la loc scaunele şi ieşeau pe rând din sală, cei mai mulţi părând fericiţi.

Capitolul 2

Cei selectaţi pentru Escadronul D părăsiră Anglia cu un avion de transport C-130 Hercules transformat în mod special într-un avion de alimentare în timpul zborului. Cu cala de depozitare şi cea de pasageri plină de provizii de combustibil pentru distanţe lungi, în avion nu prea era loc de respirat, zborul fiind de asemenea zgomotos şi incomod, presărat de multe poticneli, ceea ce le strică dispoziţia tuturora.

După ce aterizară pe insula Ascension, cei 80 de militari fură duşi cu maşina în Bedford, de la aeroportul Wideawake, amplasat pe o zonă de şes, bătută de vânt, ajungând într-o şcoală scoasă

din uz, la fel de pustie, înconjurată de roci vulcanice. Îşi instalară acolo tabăra, după care participară la prima dintr-un şir lung de informări plictisitoare, din partea „nămolului verde”. Personalul Departamentului de Informaţii le aduse la cunoştinţă că războiul nu începuse încă, astfel încât urmau să-şi petreacă zilele pe insulă, cu antrenamente speciale, limitate, în vederea operaţiunilor de pe Insulele Falkland. Această ştire a fost întâmpinată cu un murmur general de dezamăgire.

— Cristoase, ce văgăună, spuse Jock în acea seară, bând bere cu camarazii lui în Clubul Volcano, barul american de pe aeroportul Wideawake, ale cărui geamuri ofereau o vedere cuprinzătoare asupra şirurilor de avioane de afară, inclusiv bombardierele „Vulcan”, avioane de alimentare Victor, avioane Starlifter, avioane de recunoaştere Nimrod şi propriile lor transportoare greoaie, Hercules. E doar o adunătură de stânci ascuţite în mijlocul afurisitului de Atlantic de Sud. Ce dracu’ căutăm aici?

— Asta e cea mai la îndemână bază pentru un atac cu amfibii asupra Georgiei de Sud, explică uriaşul Andrew. De-aia suntem aici, colega.

— Şi nici nu suntem singurii, spuse Taff, aşezat lângă Porter „Copilaşul”. Uitaţi-vă în jur!

Se referea la ceilalţi soldaţi din barul aglomerat, plin de fum, reprezentând Compania M, Comandoul 42, Infanteria Marină, Forţele Aeriene, Unitatea de întreţinere din cadrul Flotei Navale Britanice, unităţile de genişti ai armatei britanice şi alţi membri ai Unităţii de Sprijin a Trupelor Britanice. Deşi era doar o adunătură de praf vulcanic, cu o lăţime maximă de 15 kilometri, insula avea o staţie de releu a BBC-ului, o pistă de decolare construită de NASA, o staţie de recepţie prin satelit şi un poligon de tragere.

Fiind folosită în acel moment ca punct de etapă pentru Forţa Specială de Atac, primea în medie şase avioane Hercules pe zi, ca şi un flux constant de oameni şi echipaj, transportaţi cu feribotul de pe vasele ancorate în larg. Cum nu erau destule locuri de cazare pentru personalul ce sosea zilnic, oamenii erau obligaţi să-şi petreacă majoritatea timpului la bordul vaselor, fiind duşi pe insulă doar când le venea rândul să fie supuşi la exerciţii de tragere, exerciţii cu ambarcaţiunile, pe plajă, alte forme de

antrenament, sau când trebuiau să execute unele munci. Mulţi din ei se aflau acolo, umplând altădată liniştitul Club Volcano.

— Dracu' să-i ia, spuse Gumboot, muindu-şi ultima bucată de friptură, de o jumătate de centimetru grosime, în untul cu aromă de usturoi, şi dând-o pe gât cu încă o înghiţitură de bere. Nemernicii ăia de argentinieni i-au obligat pe infanteriştii britanici să stea cu faţa-n jos, la pământ. Eu aş zice să „trântim" vreo două avioane Hercules pe pista aia blestemată din Port Stanley, pline cu oamenii noştri. Argentinienii ar lua-o la sănătoasa ca nişte iepuri speriaţi, până să apucăm noi să ieşim din avioane.

— Dacă aţi ajunge până acolo, spuse Ricketts. Circulă zvonul că aeroportul e împrejmuit de 70000 de soldaţi argentinieni şi de un batalion de antiaeriană, dotat cu rachete sol-aer. Avioanele Hercules, care nu sunt prea rapide, ar deveni nişte ţinte sigure.

— Aşa e, spuse Danny, cu chipul său de copil, dând aprobator din cap. N-am face faţă, amice.

— Ei bine, când vom intra în acţiune?

— Când vor da greş diplomaţii, aşa cum se va şi întâmpla. Numai atunci intrăm noi în acţiune.

— Isuse Cristoase! izbucni Gumboot.

Antrenamentele speciale începură în ziua următoare şi acoperiră o largă varietate de situaţii posibile. Deşi cei aproximativ optzeci de soldaţi asudau deja în arşiţa tropicală a Insulei Înălţării, fură obligaţi să poarte costume potrivite pentru condiţiile arctice, pe care urmau să le întâlnească la destinaţia lor următoare.

— Insulele Falkland sunt cunoscute pentru vremea rece şi vântul puternic, le explică sergentul Ricketts în timpul exerciţiilor. Cele două elemente combinate pot rezulta în degerături provocate de vânt, îngheţând carnea neprotejată, în câteva minute. Aşa că trebuie să vă obişnuiţi să lucraţi în aceste echipamente, fie că vă place sau nu.

Echipamentul la care se referea era conceput să-i protejeze de vânt şi era impermeabil, acoperindu-le tot corpul şi se baza pe aşa-numitul „sistem stratificat", conform căruia straturi de îmbrăcăminte sunt adăugate sau scoase, în funcţie de temperatură şi de intensitatea activităţii depuse. În zona arctică, dacă umezeala rămâne între haine, transpiraţia se răceşte foarte

repede iar respectivul începe să îngheţe. Cea mai mare parte a echipamentului de luptă pentru acea zonă era fabricat din Goretex, care menţine căldura în interior, însă permite umezelii să iasă. Alte piese de echipament ce li se distribuiră în acea dimineaţă includeau mănuşi foarte groase, măşti pentru faţă, cizme de schi, bocanci de iarnă şi schiuri. Cu toate acestea, chiar şi echipaţi în acest fel, antrenamentele pe care le puteau face erau limitate. Cu jachetele lor impermeabile, greoaie, din Goretex, pulovăre din lână, pantaloni de camuflaj ai Infanteriei Marine, le era foarte incomod să facă aşa-numitele „antrenamente speciale”. În ceea ce privea antrenamentele propriu-zise, cum climatul arctic al Insulelor Falkland trebuia simulat într-un mediu foarte diferit, nu se puteau face decât foarte puţine exerciţii noi, relevante. Îşi testară armele în poligon, exersară mânuirea canoelor şi a bărcilor de luptă pneumatice, Gemini, în apele nu prea adânci din zona plajei, ca şi coborârea pe frânghii din elicoptere Wessex, ce duduiau suspendate în aer. Însă cele mai multe erau lucruri destul de simple şi multe prea bine cunoscute de către ei.

— O frecăm aici, nimic altceva! spuse Gumboot, exprimând sentimentul general de frustrare. Ne pierdem vremea. Elicopterele astea ale Marinei transportă zilnic soldaţi, ce sunt trimişi în Insulele Falkland, doar noi suntem lăsaţi aici. O să înnebunesc dracu’ de plictiseală, dacă nu intrăm şi noi în acţiune în curând. O să-mi ies din minţi.

— De acord, spuse tânărul Danny, privind cu jind la toate vasele ancorate în larg. Înţeleg ce vrei să spui.

Nu peste foarte mult timp, pentru a le da oamenilor de lucru, instructorii au început să recurgă la binecunoscuta tortură numită Antrenamerit de Reînnoire şi Varietate, ce include elemente de tactică practicată de patrule de câte patru oameni, exerciţii de semnalizare, de prim-ajutor, de distrugere a unor clădiri, de luptă corp la corp şi tehnici generale de supravieţuire. Deşi majoritatea acestora le erau, evident, de folos, toate fuseseră deja exersate înainte, şi după câteva zile oamenii erau sătui de ele până-n gât. De parcă nu era de ajuns, Marina impusese multe restricţii asupra a ceea ce le era permis să facă pe insulă, ceea ce-i nemulţumi şi mai tare pe membrii trupelor SAS.

— Un singur lucru vă spun, zise caporalul Paddy Clarke două zile mai târziu, în Clubul Volcano. Mi s-a luat dracului să fac pe soldatul amator în fiecare dimineaţă pe bucata asta de rocă vulcanică – acomodându-mă tot timpul cu terenul şi repetând ce-am învăţat în cursul „Antrenamentului Înnebunitor Unu”, ascultându-i apoi pe cei din „nămolul verde” cum îşi ţin lecţiile plictisitoare, în fiecare blestemată de după-amiază. Abureli, abureli şi iar abureli! Dacă trebuie să trecem din nou prin tot antrenamentul, s-o facem măcar cum trebuie – nu toate chestiile alea elementare, de REMF.

„REMF” era termenul celor din SAS pentru băieţii din spatele frontului – *Rear-echelon motherfuckers*[].

— E vina Marinei, spuse „Copilaşul”.

Îi era dor de Darlene şi părea mistuit de dragoste.

— Aşa cum a spus şi şefu’ ăl mare la informarea aceea, la „Kremlin”, Marina limitează numărul soldaţilor detaşaţi permanent pe uscat, iar aceasta face ca şi antrenamentele noastre să fie limitate. Întotdeauna e vina Marinei.

— Bine spus, zise Gumboot. E întotdeauna vina lor. Încearcă să profite de ocazie şi să culeagă toţi laurii, ţinându-ne pe noi izolaţi aici.

— Deocamdată nu prea sunt lauri de cules, îi aminti voinicul Taff Burgess, domol. Politicienii încă ard mangalul, în timp ce noi stăm aici de ne luăm câmpii.

— În afară de asta, adăugă Ricketts, nu e vorba doar de Marină. E terenul ăsta blestemat. Nu vă putem antrena cum trebuie, pentru că nu avem nimic de care să ne folosim – nu tu zăpadă, nu tu crevase în gheaţă, nu tu mocirlă. Avem numai pământul nivelat şi marea, ceea ce nu prea ne e de folos.

Ştiau cu toţii la ce se referea. Cheia supravieţuirii într-un mediu polar este să ieşi din bătaia vântului şi să învingi frigul. De aceea, toţi militarii SAS sunt învăţaţi la fiecare antrenament să construiască adăposturi în zăpadă sau igluuri, şi făceau şi exerciţii de schi şi de navigaţie în condiţii polare. Erau absolut imposibil de făcut aceste antrenamente speciale pe insula Ascension, unde pământul era prea tare pentru a fi simulate adăposturi în zăpadă şi prea nivelat pentru a improviza piste de schi artificiale.

[] Împuţiţii din spatele frontului (n.tr.).

— Cel puţin am făcut ceva antrenamente cu armamentul, spuse Ricketts. Slavă Domnului pentru micile compromisuri.

De fapt singurele antrenamente speciale de folosire a armamentului pe care le făcuseră priveau modul în care trebuiau să-şi menţină armele în stare de funcţionare, în condiţiile climatice aspre de pe Insulele Falkland. Cum în condiţiile de frig extrem lubrifianţii se coagulează, provocând blocarea mecanismelor şi probleme în funcţionarea acestora, toţi lubrifianţii ce nu erau absolut necesari trebuiau îndepărtaţi, lăsând numai suprafaţa lubrifiată, iar restul – uscat. Tot la fel, muniţia trebuia curăţată de unguenţi şi de condens. Dura puţin până erau învăţate aceste lucruri, aşa că în scurt timp oamenii se simţeau plictisiţi din nou.

— Mici compromisuri? spuse Jock. Ce dracu' mici compromisuri? Eu înnebunesc de atâta stat degeaba în văgăuna asta, în vreme ce flota de atac se îndreaptă spre Insulele Falkland. Nu mi se pare prea corect.

— E vina Marinei, spuse Gumboot, revenind la calul lor de bătaie preferat. Ticăloşii ridică ancora spre Insulele Falkland, în vreme ce noi o lăbărim aici.

— Nu m-ar deranja, spuse Paddy Clarke, dacă ar fi ceva de făcut aici.

Îşi aprinse o ţigară, scoţând fum pe nări.

— Însă nu e nimic, în afară de împuţitul ăsta de club amărât, o grămadă de stânci şi marea. Parc-am fi în puşcărie.

— Nu tocmai, băieţi, spuse uriaşul Andrew, pe un ton filozofic, în vreme ce făcea o minge din hârtie şi îi dădea drumul în paharul de 250 de grame de Drambuie. Uitaţi-vă puţin în jur. Iată-ne în sudul Oceanului Atlanticului, pe ceea ce este de fapt o bucată de rocă vulcanică, descoperită tocmai de Ziua Înălţării, în 1501. E ceva poetic în locul ăsta primitiv, omule. Ceva de o poezie vizuală pură.

— Iar vorbeşte aiurea, spuse Jock, scuturând din cap exasperat. În curând o să se apuce de muzică.

Câţiva din ei râseră, însă Andrew rămase indiferent.

Învârti puţin coniacul cu o mişcare a paharului, lăsându-l să îmbibe bucăţica de hârtie smotocită ce plutea deasupra.

— Unde sunt cunoştinţele voastre de istorie militară? îi

provocă el, privind la fiecare în parte. Ştiaţi că acest loc a fost nelocuit până să stabilească aici britanicii o garnizoană când Napoleon a fost trimis pe insula Sf. Elena în 1815? Asta reprezintă o linie prin istorie, de la Napoleon la noi, care stăm aici. Cred că e ceva magic în acest lucru.

— Unde e Sf. Elena? întrebă Jock. În cealaltă parte a insulei?

— La un kilometru şi jumătate sud-est de aici, explică Andrew pe un ton răbdător, studiat. Un biet punct pe ocean. Iar acolo a fost exilat Napoleon – noi, practic, stăm în fantomatica sa îmbrăţişare. Ei bine, eu găsesc că acest lucru este magie pură – iar magia înseamnă poezie.

— Îmi vine să borăsc, spuse Gumboot.

— Ai şi de ce, îl aprobă Jock.

— Îl salut pe măreţul meu camarad, spuse Andrew cu gravitate.

Îşi aprinse apoi bricheta, dădu foc ghemotocului de hârtie din pahar, duse licoarea arzândă la buze şi o înghiţi. Tovarăşii lui Andrew aplaudară cu toţii căci era genul de năzdrăvănie care le plăcea. Când îşi goli paharul mingea de hârtie ardea încă. Îşi lipi buzele de pahar, părând să sugă flacăra. Când lăsă jos paharul, focul nu mai ardea. Oamenii aplaudară şi-şi exprimară din nou zgomotos admiraţia.

— Oricum, spuse Ricketts, când zarva se stinse, cred că Parkinson ar trebui să pună mâna pe telefon şi să-ncerce iar să facă rost de ceva aventură.

— Că tot vorbeşti de lup, spuse Paddy, arătându-i uşa, cu o înclinare a capului, căci maiorul Parkinson intră în bar şi se duse ţintă la masa lor.

— Bună seara, băieţi, spuse. Staţi şi mârâiţi nervoşi, nu-i aşa?

Oamenii începură să vocifereze în mod ostentativ, zeflemitor până ce Parkinson îşi luă un scaun şi se aşeză lângă ei.

— Indiferent ce credeţi voi, pezevenghi ce sunteţi, superiorul nostru direct şi-a dorit mult să vadă acest escadron îmbarcat, astfel încât îi face plăcere să vă informeze, prin intermediul meu, că astăzi i s-a cerut ca o unitate SAS, întreg Escadronul D, să pornească cu nava auxiliară a Marinei Britanice, *Fort Austin*, în vederea unei operaţiuni specifice.

În sfârşit uşuraţi, oamenii îşi exprimară zgomotos mulţumirea.

După vreo douăsprezece ore, în lumina cenuşie a zorilor, membrii escadronului SAS erau transportaţi cu o maşină de pe aeroportul Wideawake, trecând pe lângă avioane, elicoptere, camioane de aprovizionare, elevatoare cu furcă, echipamente sofisticate de comunicaţie şi depozite de carburant, raţii alimentare şi provizii medicale, îndreptându-se spre plaja din apropiere, unde bărcile pneumatice Gemini îi aşteptau, pentru a-i duce la flota de război ce urma să-i poarte către apele Atlanticului de Sud.

Capitolul 3

Vasul de 22890 de tone, *Fort Austin*, aparţinând Marinei Regale Britanice, naviga sub Drapelul Albastru, însoţit de marele distrugător *Antrim* (6200 de tone) fregata *Plymouth* (2800 de tone) şi marele transportor *Tidespring* (27400 de tone). Menţinând frecvenţele radio închise, flota lăsă în curând insula Ascension, pentru a se îndrepta spre apele ameninţătoare din largul Atlanticului de Sud.

Deşi neînarmat, *Fort Austin* transporta un sistem de armament improvizat, inclusiv mitraliere grele. Luase, de asemenea, la bord patru elicoptere Lynx, special echipate pentru a trage cu rachete Sea Skua, şi purta 3500 de tone de muniţie, ca provizii de rezervă. Cu o lungime de 183,8 metri, o lăţime de 24,1 metri şi cu un pescaj de 14,9 metri, era o apariţie impresionantă, şi pentru cei nefamiliarizaţi, interiorul era de nesuportat. Petrecându-şi majoritatea zilelor şi nopţilor în cala slab luminată, înăbuşitoare, în hamace şi cuşete suprapuse, înconjuraţi de echipamentul şi de armele ce se bălăbăneau agăţate de bastoanele de balustradă, într-o încâlceală de genţi, colete şi arme, neavând altceva de făcut decât să fie răbdători, soldaţii SAS îşi petreceau timpul studiind toate detaliile privitoare la

Insulele Falkland, date de către departamentul lor de informaţii, jucând cărţi, scriind scrisori în care nu puteau dezvălui unde se aflau, făcând vizite latrinelor atât din plictiseală cât şi din nevoie şi schimbând între ei obişnuitele mişţocăreli şi aiureli.

— Iată-l pe tânărul Danny, întors de la budă, unde tocmai şi-a scos-o pe Darlene din minte, cu o labă bună. Cum a mers, puştiule?

— Nu-i treaba ta, Gumboot.

— Ai stropit zdravăn împrejur, nu-i aşa? Destul cât să te ţină până mâine? Eu unul pot s-o fac de zece ori pe zi, că tot nu-mi ajunge. De-aia nu se mai satură femeile de mine – că sunt aşa de rezistent.

— Nu se satură de tine, îl corectă uriaşul Andrew, pentru că le plăteşti foarte mult. Târfele din Londra n-au mai dus-o de mult atât de bine – cel puţin de când ţi-a fugit femeiuşca şi te-a lăsat să dai târcoale pe la King’s Cross. Cel puţin Danny nu trebuie să plătească pentru asta. Are tinereţea de partea lui.

— Hei, ia priviţi, roşeşte! Faţa lui Danny e roşie ca racul! Dacă ar avea atâta ardoare şi-n organ, ar fi vai de noi toţi.

— Tacă-ţi gura, Jock, spuse Ricketts. Ai gura la fel de spurcată ca un canal de scurgere. Du-te şi ia-te de unul de vârsta ta, alt babalâc ca tine.

— Sunt de aceeaşi vârstă cu Danny. El doar pare mai tânăr ca mine, din cauză că eu sunt un om cu o vastă experienţă, ceea ce mi se citeşte pe chip.

— Ţi se citeşte desfrâul pe chip, spuse Andrew. În ce mă priveşte, eu sunt adeseori confundat cu Muhammad Ali. Noi negrii suntem frumoşi, măi băieţi.

Cine avea o senzaţie claustrofobică în cala aglomerată, zgomotoasă, putea să facă un tur al vasului imens şi să observe activitatea neîntreruptă din celelalte cale şi de pe puntea de decolare, pentru a se calma. Cea mai mare parte a acestei activităţi consta în transferul proviziilor şi a echipamentului, fie pe unele vase mai mici, bord la bord, fie cu ajutorul velaturii de învergare sau a elicopterelor, pe vase ale flotei regale. Astfel, zgomotul atât deasupra cât şi dedesubtul punţii era destul de mare pe toată durata zilei, şi uneori se prelungea şi pe timpul nopţii.

— Marina asta blestemată, spuse Jock. Trebuie să fii nebun să te-nrolezi la ei, să stai închis pe uzina asta plutitoare săptămâni de-a rândul, înconjurat doar de mare şi nimic altceva. Trebuie să fii nebun de legat.

— Ei spun acelaşi lucru despre noi – răspunse Andrew – şi poate că au dreptate.

— Sunt doar o adunătură de poponari, spuse Gumboot, sprijinindu-se pe parapet şi scuipând în afară, pentru a boteza apa mării. Ştim cu toţii acest lucru, de mult timp. De-aia le place viaţa pe vas, înghesuiţi frumos împreună în cuşetele lor. Altfel de ce-ar face-o?

— Suntem deja pe mare de trei zile, spuse Taff, neluând în seamă remarca lui Jock şi privind în schimb alt elicopter ce decola cu zgomot, pe fundalul unui soare palid, acoperit de nori, în vreme ce curentul de aer pe care-l producea le biciuia feţele şi se lovea de trupurile lor. Încă o zi şi înnebunesc.

— Toţi o să înnebunim, murmură Ricketts.

Din fericire, reuşiră să supravieţuiască următoarei zile şi în cea de-a cincea zi, pe 9 aprilie, flota condusă de vasul *Antrim* făcu joncţiunea cu vasul de patrulă din zona arctică, *Endurance*, la 1600 de kilometri nord de Georgia de Sud, şi, escortată de acesta, începu să se apropie de insulă.

— Slavă Domnului! exclamă Danny încet, sprijinindu-se din nou de parapet şi privind plin de speranţă spre orizontul îndepărtat, încă inform şi inexpresiv. Şi acum, să vedem niscaiva uscat!

Cu toate acestea, cum aprobarea pentru operaţiune nu sosise încă de la Londra, mai trecură alte zece zile până ce maiorul Parkinson putu anunţa începerea acesteia.

— Cum stau băieţii cu moralul? îl întrebă el pe sergentul Ricketts.

— Destul de bun, şefu', însă e evident că încep să se simtă puţin frustraţi. Nu prea e mare lucru de făcut acolo în cală, în afară de a asculta duduitul motoarelor, de a juca cărţi, de a scrie scrisori, de a schimba tot felul de replici cretine şi a-i scoate din sărite pe marinarii ce trec pe-acolo.

— Însă pân-acum n-au fost probleme?

— Până acum, nu, însă remarcile lor la adresa marinarilor

devin tot mai acide pe zi ce trece, aşa că s-ar putea ajunge la ceva chelfăneală în curând. Există acolo multă energie ce se cere consumată, într-un fel sau altul.

— Am face mai bine să le ocupăm timpul cu ceva.

— Şi eu zic la fel, şefu'!

— Haide să le dăm zdravăn de lucru, sergent, încât să-i ţinem ocupaţi în fiecare zi, în fiecare clipă. Altminteri, mă tem că ai dreptate şi că vor începe să-i burduşească pe marinari. Trebuie să mistuim tot surplusul ăla de energie, sănătos de altfel, înainte ca ei să şi-o consume în alt mod.

— Bine gândit, şefu', spuse Ricketts.

În cadrul fiecăruia din cele patru Escadroane de Infanterie ale SAS-ului – A, B, C şi D – existau patru feluri de trupe de specialişti, având în componenţă 16 oameni: Trupe de Vânători de Munte, pentru lupte în munţi şi în zona arctică, Trupe Navale, pentru confruntări pe bază de amfibii, Trupe Mobile, pentru operaţiuni în maşini Land Rover, de teren, şi vehicule de atac rapid, ca şi motociclete, şi Trupe Aeropurtate, pentru operaţiuni paraşutate. Cu toate acestea, în timpul antrenamentului oamenii trebuie să participe la toate cele patru forme de operaţiuni posibile, pentru a se adapta mai uşor la fiecare din ele.

Date fiind condiţiile naturale ale Insulelor Falkland, militarii SAS de pe *Fort Austin* fură împărţiţi în cele două grupuri necesare acestei operaţiuni deosebite: Vânători de Munte, conduşi de căpitanul Hailsham, din care nu lipseau sergentul Ricketts, caporalul Clarke şi soldaţii Porter şi Winston, care urmau să fie utilizaţi în operaţiuni de recunoaştere şi luptă la sol; şi Trupele Navale, conduse de căpitanul Grenville, care-i includeau pe caporalul McGregor şi pe soldaţii Burgess şi Gillis, pentru a fi folosiţi într-o eventuală debarcare cu amfibii, dacă s-ar fi dovedit necesar acest lucru.

Primului grup i se dădu astfel cât mai mult de lucru, cu lecţii interminabile privind geografia şi topografia Insulelor Falkland; iar cel de-al doilea avu parte de lecţii similare despre mareele şi căile navigabile ale insulelor şi de verificări constante ale bărcilor lor pneumatice Gemini şi ale canoelor Klepper.

Cu toate acestea, viaţa la bordul vasului deveni tot mai plictisitoare şi frustrantă ducând la o stare de agitaţie, la

nemulţumiri şi chiar la o ciocnire între soldaţii SAS şi echipaj, astfel că sergentul Ricketts se simţi uşurat când fură în sfârşit chemaţi la sala de informare de către un maior Parkinson ce nu-şi ascundea satisfacţia.

— Tocmai am fost informat, îi spuse el nemulţumitului său subordonat din SAS, că petrolierul care ne însoţeşte, *Tidespring*, are la bord Compania M din cadrul Comandoului 42, de la Infanteria Marină – cu destinaţia Georgia de Sud.

În rândul soldaţilor se auziră murmure şi fură aruncate multe priviri mirate.

— Această insulă, continuă Parkinson după ce se liniştiseră, se întinde la 1300 de kilometri est-sud-est de Insulele Falkland, şi, fiind principala bază a Echipei Britanice de Observaţie din Antarctica, este foarte importantă pentru noi. Recucerirea ei va reprezenta astfel un avertisment clar pentru lumea întreagă în general şi pentru Argentina în particular, că, la nevoie, britanicii vor lupta pentru orice teritoriu ce le-ar fi furat.

— Era şi timpul! exclamă Gumboot.

— Cred şi eu, accentuă Jock.

— Haide să-i punem pe jar, adăugă Taff Burgess, privind zâmbitor în tavan, haide să-i burduşim de să le meargă fulgii.

Râsetele şi aplauzele care urmară fură curmate când Ricketts, pe faţă ca întotdeauna, întrebă:

— Cine e la comandă de data aceasta?

— Al doilea în ierarhia Comandoului 42, maiorul Guy Sheridan, de la Infanteria Marină, va fi la comanda forţelor de uscat, inclusiv a noastră – se auziră ceva mârâituri – şi va colabora cu superiorul nostru direct pe bordul lui *Antrim*, planificând atacul asupra insulelor.

Aceasta provocă mai multe urale.

— În afară de noi, Sheridan are la dispoziţie 120 de oameni din cadrul Companiei M şi aproximativ 25 de înotători-canotori de la Serviciul Naval 2, Infanterie Marină. Există de asemenea un mic detaşament de infanterişti la bordul lui *Antrim*, împreună cu Unitatea de Recunoaştere a Companiei M, o trupă de mortiere şi centrul operaţional al companiei. În total cam 235 de oameni.

— Câţi soldaţi argentinieni sunt pe insulă? întrebă Ricketts.

— Nu ştim sigur. De ce, îţi faci griji?

— Nu, şefule, nu-mi fac.

— Aşa mi-am şi închipuit, spuse Parkinson cu un rânjet. În orice caz, tocmai am recepţionat un semnal…

— Credeam că avem toate frecvenţele închise, îl întrerupse voinicul Taff.

— A fost emis de pe un avion de recunoaştere maritimă, îi explică Parkinson. Un semnal ce ne autorizează să îndeplinim misiuni secrete de recunoaştere în Georgia de Sud.

Aceasta provocă şi mai multe urale.

— În acest sens, se fac planuri ca trupele noastre de vânători de munte să debarce la nord de Leith, unde am fost informaţi că argentinienii adună deşeuri rămase de la o veche tabără unde se vânau balene. Escadronul Naval 2 va debarca cam în acelaşi timp în Hound's Bay, la sud-est de principala aşezare a insulei, Grytviken, şi vor înainta pe lângă ţărm în bărci pneumatice pentru a organiza posturi de observaţie de unde aşezarea să poată fi urmărită peste o întindere de apă de cinci kilometri. Asta-i tot. Întrebări?

— Când plecăm? vru să ştie Andrew.

— Operaţiunea a început deja. În picioare, pezevenghilor! Avem, în sfârşit, de lucru!

Capitolul 4

Din cauză că Georgia de Sud era prea departe pentru aviaţia de la bazele terestre, Escadronul D a fost transportat de către un elicopter Wessex, de pe *Fort Austin*, pe vasul *Endurance*, ce patrula în zona arctică, şi care urma să se apropie mai mult de ţărm, dându-le posibilitatea să intre în zbor în locul de infiltrare.

Privind apele Atlanticului de Sud, unde un om putea muri îngheţat în două ore, Ricketts nu era singurul pe care-l trecea un uşor fior, involuntar, oricât de neînfricat era. Se bucură deci când o dâră purpurie se ivi pe apele de un cenuşiu murdar, luând apoi

forma vasului *Endurance*, cunoscut de asemenea şi drept „Pruna Roşie”. Deşi mai mic decât *Fort Austin*, *Endurance* avea la bord două elicoptere Wasp. Pentru a le facilita aterizarea, un hangar spaţios fusese construit de la coşul de aburi al vasului până la pupa, extinzându-i puntea din acel capăt, pentru a crea o rampă de aterizare pentru elicoptere. Acolo ateriză elicopterul cu echipa SAS, pendulând în sus şi-n jos, înainte şi înapoi, deasupra valurilor înşelătoare, agitate şi întunecate, înainte de a se stabiliza în cele din urmă pe puntea solidă, care se clătina însă neîncetat.

Odată ajuns la bordul noului vas, maiorul Parkinson ţinu încă o şedinţă informativă, aceasta numai pentru cei 16 membri ai Trupelor de Vânători de Munte care urmau să fie conduşi de tânărul şi chipeşul, dar indiscutabil competentul căpitan Mike Hailsham, şi care-i includeau pe sergentul Ricketts, pe caporalul Jock McGregor, soldatul Danny Porter, „Copilaşul” şi voinicul Andrew Winston.

Căpitanul Hailsham rămase în picioare, lângă Parkinson, în timpul informării, care avea loc într-o cabină spaţioasă de mărimea unei săli de şedinţă aflată deasupra punţii de decolare, şi ale cărei hublouri ude ofereau o imagine distorsionată a mării cenuşii, uniforme şi a cerului de afară.

— Bun, începu maiorul Parkinson. Ca să vă pun în temă, Escadronul Naval Special a primit o misiune de recunoaştere în Grytviken şi pe Piscul Regelui Edward, în vreme ce Vânătorii de Munte, adică voi, sub comanda căpitanului Hailsham, vor fi debarcaţi pe Gheţarul Fortuna, în Georgia de Sud, pentru a organiza posturi de observaţie în vederea strângerii de informaţii despre trupele argentiniene, ceea ce ar putea fi mai dificil decât pare, din motive pe care vi le va expune căpitanul Hailsham.

Parkinson se dădu la o parte, iar Hailsham îşi luă indicatorul şi ciocăni cu el harta prinsă de tablă.

— Gheţarul Fortuna este o potenţială capcană ucigaşă, spuse el fără ocolişuri. Cele cinci braţe ale sale se scurg în Atlanticul de Sud şi sunt străbătute de sute de falii adânci şi straturi de presiune. La vârful gheţarului, unde greutatea gheţii apasă în jos, terenul este relativ nivelat, însă există, de asemenea, sute de crevase adânci de un kilometru şi mai bine. Acestea pot înghiţi un om până la brâu – deşi, dacă are noroc, echipamentul îi poate opri

prăbuşirea şi camarazii îl pot trage afară.

Aceasta atrase chicoteli batjocoritoare din partea unora dintre ei.

— Nu râdeţi, îi mustră căpitanul Hailsham. Nu glumesc. Gheţarul acela e masiv, plin de crevase şi foarte periculos. În condiţii de vreme bună, planul pe care tocmai vi l-am expus va fi adecvat pentru situaţia de acolo, permiţându-ne să înaintăm, deşi încet. Totuşi, în condiţii de temperatură sub zero grade şi de vânt puternic, pe care e posibil să le întâlnim, este extrem de riscant. De fapt, vijeliile bruşte, care vin din munţi şi coboară în josul văilor, pot produce rafale de vânt cu viteze de peste 240 km/h. De parcă toate acestea n-ar fi de ajuns, vremea este imprevizibilă. Ceea ce poate părea o zi cu vreme senină se poate întuneca în câteva minute de furtuni de zăpadă năprasnice, care ne pot orbi. Deci, credeţi-mă, gheţarul acela e înşelător.

— Din fericire, căpitanul Hailsham a fost în Himalaya, interveni maiorul Parkinson. Cel puţin acest lucru e-n folosul nostru.

— Dacă e aşa de riscant, de ce alegem gheţarul pentru posturile de observaţie? întrebă Ricketts, considerând că era un loc nepotrivit pentru aşa ceva.

— Trebuie să vă mărturisesc, răspunse Parkinson, că locţiitorul-comandant al Comandoului 42, maiorul Guy Sheridan, ne-a sfătuit să renunţăm la această idee. Cu toate acestea, importanţa acestui pisc, ce străjuieşte Grytvikenul şi Leith Harbour, combinată cu experienţa căpitanului Hailsham ca alpinist în viaţa civilă, au fost deajuns să ne facă să riscăm şi să încercăm o debarcare acolo. Am fost încurajaţi şi de descoperirea faptului că pe acest vas se află hărţi amănunţite ale zonei, care acum sunt expuse în spatele meu.

Căpitanul Hailsham bătu uşor cu indicatorul pe desenele de pe tablă.

— Aceste planuri ale clădirilor de pe Piscul Regelui Edward au fost extrase cu atenţie din desene. Clădirile adăposteau sediul Echipei Britanice de Cercetări din Antarctica înainte ca militari din Infanteria Marină Britanică să fie obligaţi să se predea argentinienilor. În aceleaşi clădiri se găseşte cartierul general al argentinienilor. Sunt plasate la gura unui mic golf, la un kilometru de Grytviken. Asta sperăm să supraveghem din postul de

observaţie de pe Gheţarul Fortuna.

După o tăcere scurtă, Hailsham spuse:

— Aveţi întrebări?

Nu avură, aşa că Ricketts zise:

— Tăcerea înseamnă aprobare. Eu zic să mergem, şefu'.

— Eu ţin întotdeauna cont de dorinţele oamenilor mei, răspunse maiorul Parkinson, rânjind. În regulă, căpitane, dă-i drumul.

Oamenii se pregătiră la fel de conştiincios ca de obicei. Din depozitele de pe *Endurance* fură aduse echipamente pentru vreme rece, arctică, inclusiv cizme suedeze pentru alpinism, pentru civili, pe care ei le foloseau în locul cizmelor lor obişnuite. Semnară de primire pentru arme, pe care le verificară cu atenţie. Dintre ele nu lipseau puşti SLR semi-automate, cu încărcătoare din oţel, de 20 de cartuşe, mitraliere grele cu calibrul de 7,62 mm, două Armalite cu lansatoare de grenade, cu aer comprimat, şi foc unic, şi cu încărcare prin culată, lansatoare M202 de rachete incendiare, de 66 mm, acţionate de trăgaci, revolvere Browning de 9 mm, cu tragere lungă şi grenade cu schije, cu fosfor alb, cu gaz de cesiu sau fumigene. Armele fură verificate în detaliu, după care mitralierele, puştile şi pistoalele fură curăţate de orice lubrifianţi de prisos, pentru a le împiedica să le blocheze din cauza frigului de pe gheţar.

Alte piese de echipament, în afară de mâncare şi lichide, includeau două sisteme de radiocomunicaţii PRC 319 HF/VHF, şi un aparat mai vechi, Clansman, de înaltă frecvenţă, ce urma de asemenea să fie folosit ca aparat Morse sau ca transmiţător de unde lungi. Pe elicopterele Wessex care urmau să transporte soldaţii se aflau şi patru sănii sau „pulk"-uri, care puteau fi trase cu mâna şi urmau să fie folosite la căratul armelor şi a altor obiecte de la punctul de aterizare pe vârful gheţarului.

După ce terminară această muncă extrem de importantă, oamenii se adunară pe rampele de aterizare de pe vas şi-şi ocupară locurile în cele două elicoptere Wessex Mark 5 ale Infanteriei Marine, lansate pentru această operaţiune de pe petrolierul flotei, *Tidespring*, şi într-un Wessex Mark 3, mai mic, ce decola de pe vasul *Antrim*, urmând a fi pilotat de secundul

Randolph Pedler din Marina Britanică. Elicopterele decolară la ora prânzului şi se îndreptară spre Georgia de Sud, zburând deasupra mării de culoarea mâlului, prin văzduhul acoperit de nori negri, ameninţători.

— Acolo jos pare să fie la fel de primitor ca-n iad, remarcă soldatul Winston, privind peste umăr, pe fereastră. Doar că nu e la fel de fierbinte ca acolo.

— Te cam ia cu fiori, nu-i aşa?

— Ba deloc, Gumboot. Doar că mă uit la această privelişte cu viziunea mea poetică, făcând o remarcă înţeleaptă. Ai faţa la fel de albă ca şi peisajul acela. Ţi-e rău, nu?

— Foarte amuzant. Tocmai a vorbit poetul trupei. Încearcă să schimbe subiectul, pentru a-şi ascunde frica. Ştim cu toţii ce alb ar fi el la faţă, dacă n-ar fi atât de negru din naştere.

— Asta chiar că e poetic, Gumboot.

— Mulţumesc, Andrew, eşti prea amabil! Când te dai jos din copac şi înveţi alfabetul, mă poţi trece în carneţelul tău.

— Ha, ha, spuse Andrew. O înţepătură subtilă de la năzdrăvanul cel alb la faţă. Cresc din ăştia ca plantele de rapiţă, în Devon, unde toată lumea mestecă paie.

— Mie-mi place Devon, spuse Danny „Copilaşul”. Am dus-o odată pe Darlene acolo. Am stat într-un hotel în Paington şi ne-am simţit minunat.

— În camere separate, spuse Paddy.

— Visând amândoi în acelaşi timp… vise erotice, adăugă Gumboot.

— N-ar trebui să luaţi în râs dragostea tinerilor, îi puse la punct Taff Burgess. Mi se pare o cruzime.

— Nu mă deranjează, spuse Danny. Ştiu că mă „freacă” şi ei puţin, să mă enerveze.

— Ca să nu şi-o frece el – spuse Gumboot – ceea ce pare să facă tot timpul zilele astea.

— Asta-i dragostea adevărată, spuse Andrew.

— Eu aş numi-o plăcere, dar care-i diferenţa?

— Acum ştim şi noi de ce ţi-a fugit muierea, spuse Andrew, zâmbind spre Gumboot, cu dantura sa perfectă. Erai prea sensibil şi sentimental pentru ea, prea romantic, pentru ca să stea cu tine.

— Asta-i chiar crud, spuse Gumboot. E o lovitură sub centură.

Aş putea să vă răspund la fel, făcând comentarii la adresa iubitelor voastre, însă cum ştiu că vouă vă plac băieţeii, îmi voi ţine clanţa.

— Băieţii ca mine, Gumboot.

— Da, Andrew, ştiu că aşa e. Le place zâmbetul tău dulce, pielea ta neagră, poezia ta şi faptul că ai un „cocoşel" atât de mic, încât alunecă uşor înăuntru. Nu mai spun nimic altceva, sunt şocat.

— Cred că vrei mai degrabă să zici că faci pe tine de frică, spuse Paddy, cu un rânjet răutăcios. Se vede după culoarea mutrei lui că-i constipat.

— Speriat, eu? Cine a spus asta? Ridică-te şi dă-te-n vileag!

— Aşa aş face, dacă aş putea, însă nu pot, din cauză că bieţii mei genunchi dârdâie zdravăn. Mda, Andrew, ai absolută dreptate: e o privelişte de infern acolo jos.

Tachinarea, Ricketts ştia acest lucru, nu reprezenta un mod de a-şi ascunde teama, ci o modalitate sănătoasă de a se racorda la misiunea care-i aştepta. Acum, epuizând subiectele de conversaţie şi apropiindu-se de punctul de aterizare, căzură într-o tăcere contemplativă, pregătindu-se fiecare în secret, în felul său propriu, pentru ce-i aştepta.

Ricketts îi studia cu mândrie şi cu foarte multă admiraţie. Danny Porter, care era un adevărat Audie Murphy, cu chip de copil şi cu aceleaşi instincte ucigaşe, părea serios şi aproape delicat lângă trupul uriaş al lui Andrew Winston, care-şi însemna gândurile, sau nişte versuri, într-un carneţel, aşa cum făcea adesea înaintea unei operaţiuni. Caporalul Paddy Clarke, născut şi crescut în Liverpool, se bătea uşor pe piciorul stâng şi fluiera foarte încet în vreme ce-şi verifica puşca semi-automată SLR. Taff Burgess, un galez vânjos, cu faţa marcată de doi ochi negri, puţin copilăroşi, privea distrat în jur şi-şi afişa obişnuitul său zâmbet visător. Caporalul Jack McGregor îşi făcea ţigările de foi pe care urma să le fumeze mai târziu, fără a trăda nici cel mai mic semn de îndoială. Şi Gumboot Gillis, fostul lucrător agricol, scund, vânjos, cu un chip iscoditor, se scărpina distrat între picioare.

Toţi, fiecare în felul său, erau soldaţi excepţionali, cu adevărat cei mai buni dintre cei mai buni, o elită aleasă pe sprânceană. De aceea şi erau în SAS, aşa cum de asemenea ştia sergentul

Ricketts.

Desfăcându-şi centura de siguranţă, Ricketts se duse la partea din faţă a elicopterului, unde căpitanul Hailsham era aşezat, cu centura prinsă, lângă pilotul lui Mark 3, secundul Randolph Pedler, de la Marina Britanică. Privind pe geam pe lângă capul lui Hailsham, Ricketts văzu la orizontul cenuşiu o întindere neagră ca smoala, marcată de zone înzăpezite, de ţinut muntos, ce creştea văzând cu ochii.

— Aceea este Georgia de Sud? întrebă el.

— Exact, spuse secundul Pedler. Şi nu prea-mi place ce văd acolo. Sperăm să atingem punctul de aterizare la o înălţime de cinci sute de metri deasupra nivelului mării, însă am impresia că ninge. Asta ne va pune probleme.

Pedler avea dreptate. În câteva minute, munţii de pe insula de care se apropiau atât de mult deveniră mai vizibili, şi erau acoperiţi de ninsoare.

— Ai face mai bine să te întorci şi să-ţi pui centura, îl avertiză căpitanul Hailsham pe Ricketts. Ne aşteaptă un traseu dificil.

— Bine, şefu', răspunse Ricketts, apoi se întoarse în compartimentul principal, unde-şi puse centura, laolaltă cu ceilalţi soldaţi.

Apropiindu-se de destinaţie, fură întâmpinaţi de zăpada dusă de vânt care-i orbi, încât nu mai puteau distinge cerul şi pământul! Cu toate acestea, ajutat de sistemul de navigaţie computerizat al lui Mark 3, secundul Pedler conduse celelalte două elicoptere prin relieful periculos al Georgiei de Sud până ce suprafaţa abruptă a Gheţarului Fortuna se ivi, sinistră, de după o perdea de ninsoare. Acolo rămaseră suspendaţi, coborând şi urcând iar, în încercarea de a găsi un loc de aterizare, elicopterele cu motoarele duduind fiind zguduite în mod periculos de vântul dezlănţuit. Prima tentativă de aterizare fu sortită eşecului, aşa că după scurt timp Pedler şi ceilalţi se îndepărtară de acolo, pentru a înconjura gheţarul în speranţa găsirii unei zone libere. Nu reuşiră să aterizeze decât la a treia încercare, produsă mai târziu în acea după-amiază, când vântul sufla cu 80 de kilometri pe oră. Semăna cu o aterizare în infern.

Când soldaţii coborâră din elicoptere, vântul sălbatic ridica un nor de particule fine de gheaţă, care le-ar fi rănit ochii dacă n-ar fi

purtat ochelari de protecţie, şi, ceea ce era mai rău, le blocau mecanismele armelor.

În timp ce-şi descărcau echipamentul şi săniile lungi, uşoare, de transport, erau adăpostiţi de cea mai mare parte a intemperiilor. Gazele de eşapament ale elicopterelor le dădeau, de asemenea, o senzaţie înşelătoare de căldură. Când însă acestea decolară, cei 16 militari SAS, loviţi brusc, brutal, de acel vânt muşcător, puternic, ce sufla cu 80 de kilometri la oră, înţeleseră imediat ce aveau de înfruntat.

— Rahat! exclamă Paddy, ştergând zăpada de pe gluga sa, specială pentru astfel de vreme, şi verificând armele pe care şi le punea pe sanie. Nu numai că sunt „înecate” – sunt chiar îngheţate bocnă. Complet nefolositoare, mama mă-sii!

— Pe toţi dracii! exclamă încet căpitanul Hailsham, verificând şi el armele îngheţate. În timpul zborului cu elicopterul, metalul cald trebuie să fi atras un strat subţire de apă, care, expus la vântul ăsta blestemat, a îngheţat.

— Grozav! spuse Andrew, dându-şi ochii peste cap, apoi încercând să distingă ceva prin vijelia turbată. Arme ca nişte acadele cu gheaţă! Să sperăm că afurisiţii de argentinieni nu se ivesc până nu le dezgheţăm.

— Argentinienii nu or să apară pe aici, spuse Ricketts.

— Oricum, îl avertiză căpitanul Hailsham, trebuie să părăsim gheţarul ăsta înainte de lăsarea serii. Dacă nu, s-ar putea să murim îngheţaţi.

— Aşa-i, şefu’, spuse Ricketts, obligat să strige din cauza vântului dezlănţuit, însă fiindu-i greu să facă acest lucru, căci buzele îi amorţeau deja. Atunci ar fi bine să ne punem în mişcare. Eu zic să împărţim oamenii în patru grupuri legaţi între ei cu frânghii, şi să coborâm gheţarul într-o formaţie de „V”. În felul acesta, n-o să se rătăcească nimeni, şi o să ne putem ajuta între noi, dacă avem probleme.

— Bun, sergent, hai să-i dăm drumul!

După ce se despărţiră în patru echipe, din care una era formată din Ricketts, Andrew, Danny şi Paddy, oamenii se prinseră de săniile încărcate de hrană şi muniţie, se legară între ei cu frânghii, apoi începură să coboare gheţarul într-o formaţie de „V”, fiind nişte apariţii stranii, cu costumele lor voluminoase,

pentru vreme polară, şi glugile de pe cap, aducând cu nişte fantome, în vântul orbitor de zăpadă.

Una din echipe avea sarcina să stea cu ochii pe Leith, alta pe Stromness şi alta pe Husvik, la şapte kilometri de punctul de aterizare. Cea de-a patra, condusă de Ricketts, plănui să coboare pe panta opusă, vestică, pentru a efectua o recunoaştere asupra Golfului Fortuna, căutând puncte unde puteau debarca sau ateriza ambarcaţiuni, respectiv elicoptere. Însă acest lucru nu fu posibil. Pe măsură ce oamenii înaintau, furtuna se înteţi şi mai tare, vântul urlând mai puternic şi stratul de zăpadă îngroşându-se în jurul lor, reducându-le vizibilitatea aproape de zero.

Suprafaţa gheţarului era acoperită de zăpadă, care se aduna în crevase. Oamenii nu reuşeau mereu să observe fisurile din zăpadă, şi după câţiva metri se opriră brusc, când tânărul Danny fu primul care ţipă instinctiv, după ce căzuse prin stratul de gheaţă, acoperit de zăpadă.

Căderea îi fu oprită de sacul de pe spate, care rămase blocat în crevasă, lăsându-l suspendat înăuntru, de la mijloc în jos.

— Cristoase, ţipă el, lovind disperat aerul cu mâinile. Scoateţi-mă de aici!

— Nu te mişca! îi strigă Ricketts, trăgând de funie, avansând în acelaşi timp pentru a-l ancora pe Danny cu târnăcopul lui, pentru ca acesta să nu se scufunde mai adânc. Andrew şi Paddy făcură întocmai, fixându-şi târnăcoapele sub braţele lui Danny, apoi apucându-l de umeri pentru a-l scoate din nou pe teren solid.

După ce Danny se scutură de zăpadă şi de gheaţă, trecură toţi de crevasă, se aplecară, intrând sub vânt, şi-şi continuară înaintarea în josul pantei alb-strălucitoare a gheţarului. Apoi Paddy căzu în altă crevasă, obligându-i să se oprească şi să o ia de la capăt cu operaţiunea de salvare. Aceasta se întâmplă fiecăruia, pe rând, aşa cum se întâmplă şi celuilalt grup, pe care Ricketts îl zărea ca pe un mănunchi de siluete întunecate, stranii, în mijlocul furtunii de zăpadă, opintindu-se vizibil, fără însă a avansa prea mult. Pe măsură ce furtuna se înteţi, viteza lor se reduse extraordinar de mult. Când se lăsă noaptea, deja îngheţaţi şi epuizaţi, nu reuşiseră să parcurgă decât aproximativ opt sute de metri.

— Mă tem că avea dreptate Sheridan! îi strigă căpitanul

Hailsham lui Ricketts. Ne pierdem vremea aici!

Neputând face mai mult în faţa furtunii dezlănţuite, cele patru echipe se regrupară sub umbrele apusului ce se apropia şi încercară să ridice o tabără pe timpul nopţii. Căutând un adăpost contra frigului pătrunzător, găsiră cea mai ferită parte a gheţarului sub aflorimentul unei stânci, şi acolo încercară să ridice corturi de câte trei persoane. După ce acestea fură măturate de vijelia furioasă, zbătându-se ca nişte fiinţe vii, în vreme ce dispăreau în întuneric, oamenii săpară adăposturi în zăpadă şi încercară să doarmă în saci de bivuac, cu cizmele în picioare. Până la miezul nopţii însă, un vânt de forţă 11 pe scara uraganelor începu să vuiască deasupra munţilor, ceea ce nu numai că-i împiedica să doarmă, dar reprezenta un real risc de hipotermie şi degerături. În acel moment, experienţa căpitanului Hailsham îi spuse să renunţe.

— Trupa va trebui să se retragă cât de repede posibil, îl anunţă el pe Ricketts. Altminteri, degerăturile ar putea duce chiar la pierderea membrelor, pentru unii dintre noi. Treci la radio, sergent, şi spune-le să ne scoată de aici.

Ricketts făcu întocmai, folosindu-se de radioemiţătorul PRC 319 HF/UHF, şi stabili după puţin timp, legătura cu vasul *Endurance*. Fu informat că trei elicoptere Wessex urmau să fie trimise spre ei, dis-de-dimineaţă, unul de pe *Antrim*, altul de pe *Tidespring*, şi că trebuia să lanseze o rachetă de semnalizare sol-aer, când intrau în raza lui vizuală.

— Ne îngheaţă boaşele aici, spuse Ricketts, şi e din ce în ce mai rău, cu fiecare clipă ce trece, aşa că încercaţi să ajungeţi aici cât mai repede posibil.

— În zori, imediat ce se luminează, îl informară aceştia. Încheiat transmisia.

— Fir-ar ai dracu’ cu zorii lor! izbucni Paddy, când fu anunţat că urma să-şi petreacă restul nopţii pe gheţar. O să fie prea ocupaţi să se „ardă” între ei, în cuşetele lor, ca să se mai gândească la noi. Tipic pentru afurisita de Marină! Ne lasă pur şi simplu să facem hipotermie, în vreme ce ei se încălzesc reciproc, pe la spate! Sunt şucărit rău, ce mai!

— Nu pot zbura prin furtuna asta, pe timp de noapte, îi explică Ricketts. Asta-i cauza, nimic altceva. Acum, intraţi cât mai adânc

posibil în acele găuri făcute în zăpadă, flăcăi. Nu vă lăsaţi pătrunşi de frig.

— Aşa-i, şefu', răspunse Andrew. Gândeşte-te la iubita ta, Darlene, îi spuse apoi lui Danny, care săpa lângă el, cu îndemânare. Asta ar trebui să-ţi ţină de cald, amice!

— Of, termină odată, spuse Danny jenat, înainte de a se întoarce şi a se ghemui în sacul său. Vrei doar să mă faci să roşesc.

— Există femei cărora le plac tipii care roşesc, îi răspunse Andrew, răsucindu-se pe sacul său, din cauza zăpezii ce cădea pe el. Le pică chiloţii numai când văd un chip îmbujorat de bărbat.

— Eşti aşa de grosolan, îi reproşă Danny.

— Vrea să te facă să roşeşti, îi spuse Paddy, pentru că atunci nu ne mai trebuie rachete de semnalizare. Faţa îţi luminează în întuneric.

— În regulă, spuse Ricketts când se stinseră râsetele, ajunge cu tâmpeniile. Acum hai să aţipim cu toţii un pic.

— Da, şefu', răspunseră ei.

Tachinarea era un antidot necesar, împotriva condiţiilor groaznice, căci îi aştepta o noapte infernală, cu un vânt de forţă 11 pe scara uraganelor, ce nu se domolea deloc, şi cu gheaţa şi zăpada biciuindu-i neîncetat, rănindu-le instantaneu orice porţiune de piele pe care ar fi făcut greşeala s-o lase descoperită.

Le era imposibil să adoarmă, şi când totuşi reuşeau acest lucru, era un somn spasmodic, agitat, de scurtă durată, iar în zori, când soarele începu să lumineze slab, erau epuizaţi şi îngheţaţi bocnă.

Piloţii Marinei se ţinură de cuvânt. Chiar înainte de a le auzi – din cauza vântului ce vuia încă, adăugându-se şuieratului produs de zăpada măturată – Ricketts zări cele trei elicoptere Wessex, apropiindu-se pentru a încerca o aterizare pe gheţar şi a-i lua de acolo. Răsucindu-se cu repeziciune în sacul său, lansă o rachetă de semnalizare în vreme ce ceilalţi se dezmeticeau, scuturându-şi glugile şi mănuşile de zăpadă, apoi lovindu-şi uşor trupul pentru a-şi pune sângele în mişcare.

— Ce dezastru' dracu'! spuse Paddy. O completă pierdere de vreme!

— Taci, soldat! se răsti la el Ricketts, privind fumul verde al rachetei cu încărcătura chimică cum se împrăştia pe cerul întunecat, înnorat şi brăzdat de ninsoare de deasupra.

Contactând elicopterul prin aparatul PRC 319, află că pilotul principal din Mark 3 era iarăşi secundul Pedler, care-i adusese acolo, şi că acesta îi localizase şi că urma să aterizeze în apropiere. Elicopterul Mark 3 coborî fără ezitări prin vijelia dezlănţuită, suflul elicei stârnind şi mai abitir zăpada din jur, în clipa în care ateriză, cu un zguduit. Îl urmară imediat celelalte două elicoptere.

— Ce fericire să te văd, îi strigă căpitanul Hailsham secundului Pedler.

— Îmi cânţi osanale mai târziu, răspunse Pedler. Deocamdată, hai s-o ştergem de aici. Furtuna asta blestemată se înteţeşte.

Oamenii îşi distribuiră echipamentul în cele trei elicoptere, cât puteau de repede, în condiţiile date, apoi îşi ocupară şi ei locurile.

Elicopterul pilotat de Pedler, Mark 3, decolă primul, urmat de cele două Mark 5, din care unul îi avea la bord pe căpitanul Hailsham, pe Ricketts, Paddy, Clarke, tânărul Danny şi uriaşul Andrew.

— Bine c-am plecat de acolo, spuse cel din urmă, privind în jos la gheţarul lucitor, biciuit de furtună, în vreme ce elicopterul câştiga altitudine.

— Cea mai inutilă blestemăţie de operaţiune la care am luat vreodată parte, zise Paddy, ştergându-şi faţa de zăpada topită. O pierdere totală de vreme.

— Gura, soldat, îi mustră Ricketts, privind pe geam. Nu e cazul să…

Se opri în mijlocul frazei când văzu că celălalt Mark 5 intra într-un teribil vârtej de zăpadă, care îl devie de pe traseu, făcându-l apoi să se prăbuşească, cu botul în jos.

— Oh, Doamne! gemu Ricketts când Mark 5 se cutremură, încercând să se redreseze, izbindu-se apoi de gheţar, într-o încâlceală de bucăţi din sania de aterizare, din elicea sfărâmată şi de cioburi de sticlă, toate fiind acoperite de zăpada răscolită în impact.

Elicopterul se zgudui ca un elefant muribund, în timp ce-l acoperea ninsoarea.

— S-au prăbuşit! urlă Danny în mod mecanic.

Chiar în timp ce Mark 5 se prăbuşea, Ricketts auzi vocea lui Pedler prin radio, spunând că urma să aterizeze din nou pentru a-i salva.

— Recepţionat mesajul, spuse pilotul din faţă. Coborâm şi noi în urma voastră. Terminat.

— Cred şi eu că ne întoarcem! spuse Andrew.

Ricketts văzu cum Mark 3, condus de Pedler, coborî chiar în inima vârtejului, până ce fu practic înghiţit de vârtejul de zăpadă. Singurul Mark 5 rămas îi urmă exemplul, făcând cale întoarsă, şi fiind de asemenea învăluit în scurt timp de o perdea groasă, vijelioasă, de zăpadă, ce făcu cerul şi pământul invizibile. Apoi însă ninsoarea se mai domoli oarecum şi Ricketts văzu pe Mark 3 aterizând, stârnind cu elicea şi mai tare zăpada, şi azvârlind-o peste elicopterul prăbuşit, din care văzu cum ieşeau câteva siluete. Versantul gheţarului se afla acum chiar în dreptul hubloului lui Mark 5, dând impresia că se ridică în viteză, pe măsură ce elicopterul cobora, după care suflul elicei mai împrăştie puţin zăpada, când sania de aterizare atinse solul, clătinându-se uşor şi apoi oprindu-se.

— Să mergem, strigă căpitanul Hailsham.

Ricketts şi oamenii lui săriră cu toţii din elicopter, în vederea operaţiunii de salvare, însă după ce coborâră şi se duseră la Mark 3, poziţionat chiar lângă Mark 5, care se prăbuşise, văzură că oamenii lui Pedler îi duceau deja pe supravieţuitori în propriul lor elicopter, având cu toţii un aspect sinistru în costumele lor voluminoase pentru climă arctică, ca nişte fantome pe fundalul vijeliei. Singurul rănit din cei şapte inşi de la bord era un caporal SAS, nou-venit. Deşi cabina pilotului fusese făcută terci, acesta era teafăr.

— Elicopterul nostru poate transporta mai mulţi oameni decât al vostru – îi aminti secundul Collins, pilotul Marinei Britanice, de pe Mark 5, secundului Pedler, – aşa că voi luaţi trei inşi, inclusiv rănitul, iar noi îi vom lua pe ceilalţi patru.

— În regulă, zise Pedler. Mulţumesc. Să sperăm că putem pleca dracului de aici.

— Eu vă sugerez să azvârliţi totul peste bord, în afară de arme şi de echipamente. V-aţi putea, de asemenea, elibera elicopterul

de o parte din greutate, lăsând la sol câte ceva din echipamentele speciale.

— Bine gândit. Să-i dăm drumul. Ocupă-te, căpitane!

Hailsham îi adună pe oameni pentru a le spune ce voia de la ei. După ce făcură ce li se spusese, păstrând numai armele şi costumele, iar Mark 3 fu lăsat fără o parte din echipamentele sale speciale, care fură îngropate în grabă sub gheaţă şi zăpadă, oamenii fură împărţiţi între cele două elicoptere rămase şi decolară din nou. Mark 5 nu se ridicase bine de la sol, când intră în alt vârtej, fu izbit de o rafală teribilă de vânt, încărcat din greu cum era, se prăbuşi la rândul lui.

Ricketts simţi cum elicopterul se zguduia ca o maşină cu cauciucurile sparte, după care se înclină într-o parte, paralel cu pământul aproape, iar pilotul scoase un strigăt de avertisment chiar înainte de a se prăbuşi.

— Oh, Doamne, nu din nou! strigă Danny, nevenindu-i să creadă.

— Ţineţi-vă bine! urlă Ricketts.

Prima care atinse solul fu elicea, care se desprinse şi se îndepărtă, învârtindu-se încă, apoi sania de aterizare se îndoi sub fuzelajul ce se prăbuşea, făcând elicopterul să se încline şi mai mult. Oamenii dinăuntru fură împrăştiaţi ca nişte popice, izbindu-se unul de altul şi apoi răsfirându-se pe podeaua compartimentului pentru pasageri, înjurând în gura mare, în vreme ce armele şi celelalte echipamente zburau de colo-colo, căzând asupra lor ca grindina.

Elicopterul se cutremură şi scrâşni, cu tăblăria îndoită, sticla făcută ţăndări, după care trepidă în vârtejul de zăpadă şi se afundă în gheaţa zdrobită.

— Isuse Cristoase! izbucni Andrew, ridicându-se şi uitându-se la dezastrul din jurul său. Nu-mi vine să cred tot rahatu’ ăsta!

— Afară, toată lumea! urla căpitanul Hailsham, scoţându-şi, ca şi pilotul, centura de siguranţă, întorcându-se apoi în cabina de pasageri făcută vraişte.

— Nu din nou! se plânse Danny. Nu mai suport să stau acolo, afară!

— Ieşi, urlă Ricketts, ieşi!

Ca prin minune, nimeni nu fusese rănit şi toţi reuşiră să iasă

dintre rămăşiţele elicopterului, pe stratul de gheaţă acoperit de zăpadă, întorcându-se în furtuna dezlănţuită şi în zloata învolburată pe care o provoca aceasta.

Înainte chiar ca ultimul din ei să fi ieşit, elicopterul lui Pedler se întoarse cu curaj deasupra gheţarului, verificându-le poziţia.

— Funcţionează transmiţătorul acela? vru să ştie căpitanul Hailsham.

— Da, domnule, spuse Ricketts. Chiar acum încerc să iau legătura cu ei. Zulu către Tigru, Zulu către Tigru. Mă auzi?

— Tigrul către Zulu, Tigrul către Zulu. Te aud limpede. Nu prea mai avem combustibil, aşa că nu mai putem ateriza iarăşi. Va trebui să rezistaţi acolo până mă întorc pe *Antrim* şi-mi umplu rezervorul. Care sunt pierderile voastre?

— Zulu către Tigru. Zulu către Tigru. Elicopterul e istorie, dar sunt toţi teferi. Vom încerca să supravieţuim aici, însă aţi face bine să vă grăbiţi. Încheiat transmisia.

Ricketts închise microfonul iar elicopterul de deasupra se îndepărtă în direcţia mării, făcându-se în scurt timp nevăzut după o perdea întinsă de nori denşi şi cer întunecat.

— Tot nu-mi vine să cred că tot rahatu' ăsta-i real, omule, gemu Andrew. Ce nenorocirea dracului!

— Maiorul Sheridan ne-a prevenit în privinţa asta, îi aminti Danny. Probabil că acum râde de noi, că nu l-am ascultat.

— Nu râde deloc, soldat, îi spuse Ricketts, aşa că nu-i cazul să vorbeşti aşa. Nu putem schimba nimic aşa că haideţi să ne aranjăm aici cât mai bine posibil şi să aşteptăm elicopterul. Să încercăm să nu murim îngheţaţi aici!

— Sergentul Ricketts are dreptate, zise căpitanul Hailsham. Riscăm să facem hipotermie sau degerături, aşa că să ne luăm măsuri deosebite. Încotoşmăniţi-vă, băieţi.

Ricketts ştia că acesta va fi cel mai greu moment pentru ei toţi – acel moment când până şi cel mai puternic om poate ceda. Fusese mai întâi eşecul misiunii, urmat apoi de o noapte de un frig infernal, de prăbuşirea a două elicoptere, unul după altul, iar acum erau iarăşi prinşi acolo. Frigul era inamicul fizic, însă scăderea moralului se putea dovedi periculoasă mai ales dacă ducea la autocompătimire sau disperare.

Cu toate acestea, militarii SAS era antrenaţi exact pentru

asemenea situaţii, atât din punct de vedere fizic cât şi psihologic, iar Ricketts era încântat să vadă că cei cincisprezece oameni ai lui rămaşi făceau faţă situaţiei, încercând să se facă cât mai comozi, cu numai un singur cort rămas şi lipsiţi de aproape orice alt gen de accesorii, în ciuda zăpezii ce cădea în continuare, acoperindu-i încet-încet.

Fu o zi lungă, apăsătoare, cu vijelia ce nu mai contenea şi oamenii ce se încălzeau cu rândul în unicul cort, fiind treptat acoperiţi de zăpadă şi contopindu-se astfel cu peisajul.

Pedler se întoarse la câteva ore după aceea, încercând să găsească un loc de aterizare, însă se recunoscu învins de furia crescândă a furtunii, fiind astfel nevoit să se întoarcă pe vas. Reveni, totuşi cu curaj, puţin mai târziu în decursul aceleiaşi zile, reuşind de această dată să aterizeze şi luându-i de acolo pe oamenii îngheţaţi şi epuizaţi.

Supraîncărcat în mod riscant, elicopterul Mark 3 se opinti până pe *Antrim*, ca o dâră roşie pe fundalul cenuşiu, şi ateriză ca o muscă imensă, prea grea pentru a putea pluti în văzduh, pe puntea ce se clătina. Nu fu o aterizare prea lină, din cauza greutăţii elicopterului, însă fu o exemplară demonstraţie de curaj şi măiestrie, pe care soldaţii SAS le admirau întotdeauna.

— Nici măcar n-am văzut vreun argentinian, spuse Danny mohorât, încercând să înveselească atmosfera. Trebuie că sunt toţi în Anglia deja.

Camarazii îi răspunseră cu câteva râsete chinuite.

Capitolul 5

— Să recunoaştem, domnilor, spuse comandantul escadronului, cu chipul mohorât, în sala de informări de pe bordul lui *Antrim*, ce naviga acum către Golful Stromness, Georgia de Sud, că întreaga operaţiune de pe Gheţarul Fortuna a fost un mare şi umilitor dezastru.

— Îmi pare rău, şefu', spuse maiorul Parkinson, însă mă tem că nu pot fi de acord. Faptul că s-au prăbuşit două elicoptere ale Flotei Navale s-a datorat vremii, nu oamenilor noştri, care de fapt au dovedit un curaj exemplar, dat fiind prin ce am trecut.

— De un curaj exemplar – răspunse sec comandantul – au dat dovadă şi cei trei piloţi ai Flotei Navale, mai ales secundul Pedler. Nu ne putem asuma prea multe merite în privinţa asta. Mai mult decât atât, locţiitorul de comandant al Comandoului 42 m-a avertizat să nu încercăm acest lucru. Greşeala şi umilinţa ne aparţin, maior Parkinson, să recunoaştem.

— Nu, domnule. Despre tenacitatea demonstrată de oamenii noştri se vorbeşte deja în toată flota. În sensul acesta, cel puţin, a fost o victorie. Eu cred că ne-am descurcat bine, sir.

Comandantul râânji:

— Câtă loialitate!

Apoi deveni din nou serios:

— Oricum, nu putem lăsa lucrurile aşa. Trebuie să îndeplinim acea misiune de recunoaştere. Recucerirea Georgiei de Sud va reprezenta încă o strângere a şurubului, căci Londra încearcă să evite necesitatea unui atac cu toate forţele asupra Insulelor Falkland. De asemenea, deşi nu are aeroporturi, Georgia de Sud reprezintă o bază mult mai apropiată de Insulele Falkland decât o reprezintă insula Ascension – o bază unde putem ancora cel puţin două vase în spatele liniei de atac a avioanelor de luptă argentiniene. Dacă nu reuşim o invazie aeropurtată, haideţi să atacăm de pe mare.

— Şi eu zic la fel, spuse căpitanul Lawrence E. Grenville, de la Trupele Navale. Cred că ar trebui să lansăm la apă bărcile noastre pneumatice Gemini şi să încercăm să organizăm nişte posturi de observaţie, pe partea de nord-vest a insulei.

— Normal că tu eşti de acord, spuse cu asprime căpitanul Hailsham.

— Ei bine, răspunse Grenville, Gheţarul Fortuna este evident ieşit din calcule, deci am putea foarte bine să încercăm să debarcăm în altă parte.

— Sunt de acord, spuse comandantul. Ar trebui să încercăm cu Insula Ierburilor, ca trambulină spre Leith şi Stromness. Dacă putem plasa acolo două posturi de observaţie, vom fi compensat

dezastrul de pe Gheţarul Fortuna. Eu sugerez să trecem imediat la acţiune – să zicem, chiar în după-amiaza aceasta.

— În regulă, domnule, spuse căpitanul Grenville, rânjind răutăcios către maiorul Parkinson şi căpitanul Hailsham. Chiar acum mă duc să mă ocup de organizare.

Rânji şi Hailsham, şi ridică degetul mare, recunoscând cu jovialitate mica lovitură a lui Grenville.

— Cine îndrăzneşte învinge, spuse el.

Rânjind şi mai tare, Grenville părăsi camera de informări şi coborî prin numeroasele tambuchiuri şi coridoare ale vasului ce se legăna, către cala folosită pentru odihnă şi pentru şedinţe lărgite. Acolo îl găsi pe sergentul Ricketts, încă epuizat de pe urma chinului din ziua precedentă, înconjurat de la fel de sleiţii membrii ai Trupelor de Vânători de Munte şi de către cei ai Trupelor Navale, puşi pe zeflemea.

— … iar eu susţin că…, spuse Danny pe un ton defensiv.

— Abureli, îl întrerupse Gumboot. N-are rost să dăm vina pe afurisita de Marină. Dacă aţi fi avut oameni de calibru, ca noi, v-aţi fi descurcat voi cumva.

— Aşa-i, adăugă Jock. Dacă ar fi dat misiunea Trupelor Navale, în loc să v-o dea vouă, „papagalilor”, noi ne-am afla acum într-un punct de observaţie pe gheţarul ăla, chiar în clipa aceasta, în loc să ne dezgheţăm pulile pe bricul ăsta al Marinei.

— Singurii „papagali” de aici sunt nătărăii din Trupele Navale – zise Andrew, rânjind către Danny, Paddy şi Ricketts, pe rând – şi în clipa aceasta rahatul pe care-l debitează se împrăştie ca diareea. Voi, ticăloşilor, de-abia vă puteţi vâsli afurisitele de bărci, d-apăi să escaladaţi un gheţar.

Căpitanul Grenville stătuse de cealaltă parte a tambuchiului, mulţumindu-se să-i asculte, amuzat, însă păşi înăuntru după ce zeflemeaua încetă de ambele părţi. Când intră în camera de recreere, pe care SAS o folosea drept baracă multiutilitară, cu basha-uri instalate pe jos, zarva se stinse de-a binelea.

— Cred că ambele părţi vorbesc tâmpenii, zise Grenville. Cel puţin voi, soldaţi, sunteţi încă treji. Oricum, dacă trebuie subliniat ceva, acum e momentul. Am venit să vă spun că vom încerca încă o infiltrare, de pe mare de această dată, în speranţa că vom putea plasa un post de observaţie pe Insula Ierburilor, la vreo trei

kilometri de Leith. Dacă voi, vitejilor, de la Trupele Navale, credeţi că sunteţi mai buni, acum aveţi ocazia s-o dovediţi.

După încă o izbucnire de huiduieli şi înjurături, primele din partea Trupelor Navale, cele din urmă din partea Vânătorilor de Munte, Ricketts, mai serios decât ceilalţi, întrebă:

— Şi ce trebuie să facem până atunci?

— Vă odihniţi şi aşteptaţi, îi spuse Grenville. O dată ce-am organizat un post de observaţie, va urma un atac puternic asupra Georgiei de Sud, la care veţi lua cu toţii parte.

— Aţi ajuns la Vânători de Munte pentru că sunteţi buni la bătaie cu bulgări, spuse Mathesen, ridicându-se cu un rânjet diabolic întipărit pe chip.

Replicile, uşor de anticipat, se dezlănţuiră din nou, însă căpitanul Grenville îi reduse la tăcere, ridicând mâna.

— Bine, ajunge. Vreau ca toţi membrii Trupelor Navale să se echipeze imediat, apoi să se adune la puntea de andocare. Plecăm imediat ce sunt umflate bărcile pneumatice Gemini. Ne vedem acolo, într-o oră. Daţi-i drumul!

Membrii Trupelor Navale izbucniră în urale şi se grăbiră să iasă prin tambuchi, lăsându-l pe Ricketts şi pe restul echipei sale, epuizate, să se dezgheţe şi să se odihnească.

Puntea de andocare de la pupa se deschisese deja, fiind invadată de soldaţii din Trupele Navale, ce se adunară lângă nişa de lansare la apă. Pe lângă costumele impermeabile şi obişnuitul arsenal de arme, aveau de asemenea veste de salvare şi rachete de semnalizare, pentru a le uşura misiunile de preluare şi, eventual, de salvare, venite de pe mare.

Cele cinci bărci Gemini ce urmau să fie utilizate în operaţiune, deja umflate şi prinse de nişa de lansare, erau ridicate şi înspre ei de către valurile uriaşe, care se revărsau pe pupa neacoperită, inundând zona din jurul nişei, învolburate, dezlănţuite, împroşcând cu spumă în toate părţile. Văzută de sus, marea dădea impresia că se ridică precum un munte la orizontul îndepărtat, cuprins de furtună, înălţând şi azvârlind nişte valuri imense ce păreau gata să înghită vasul, deşi nu-l făceau decât să urce şi să coboare ca un dop de plută. Cerul era la fel de ameninţător, acoperit de nişte nori negri, apăsători, iar vântul îi biciuia pe oameni cu rafale îngheţate, necruţătoare.

— Arată rău de tot în larg, spuse Grenville. Cred că o să avem zdravăn de furcă.

— Atunci hai să mergem, şefu', îl îndemnă Jock. E mai bine să pornim înainte de lăsarea întunericului.

— Aşa este, caporal. Să-i dăm drumul.

Oamenii se îmbarcară pe cele cinci Gemini, câte trei în fiecare barcă, cu căpitanul Grenville la comanda ambarcaţiunii principale şi cu Gumboot, Taff şi Jock împărţind o alta. Erau două bărci pneumatice mari, dotate cu motoare de 40 de cai-putere şi alte trei mai mici, cu motoare de 18 cai-putere, cele mai mici fiind ancorate de cele mari – două de una, ambele ancorate între ele. După ce cablurile de andocare fură desfăcute şi motoarele puse în funcţiune, bărcile pneumatice părăsiră zona de andocare, una după alta, şi fură imediat purtate în viteză de uriaşele valuri ale mării biciuite de vânt, care le ridicau, purtându-le prin vuietul furtunii, deasupra unor genuni întunecate, punctate de sclipiri luminoase, după care le împingeau iarăşi în jos, în tunelurile clocotitoare formate de valurile ce aproape că se ridicau deasupra lor, ameninţând să-i scufunde. Când bărcile coborau de pe crestele valurilor, acestea se izbeau de ele şi îi împroşcau cu putere pe oamenii dinăuntru, făcând un zgomot puternic, înfricoşător, la contactul cu cauciucul bărcilor. Când se ridicau pe culmile înalte, învolburate ale valurilor, cu oamenii privind în jos către ceva ce părea a fi hăuri ameţitoare, de lumină şi întuneric, motoarele, care eliminau apa ce pătrunsese în ele, scrâşneau şi trepidau furioase.

În decurs de câteva minute, vasul *Antrim*, care-i dominase precum un zgârie-nori puternic luminat, se micşoră, pe fundalul oceanului cuprins de furtună, contopindu-se cu pâcla cenuşie, unde cerul se unea cu marea, până ce nu mai putea fi zărit aproape deloc. Dispăru apoi complet lăsând vizibile doar cerul şi marea, în vreme ce bărcile pneumatice, înălţându-se şi coborând, plonjând şi ieşind din apă, scrâşneau şi trepidau ca nişte fiinţe vii, ce nu puteau fi controlate.

În barca sa de dimensiuni mai mici, ancorată de cea a căpitanului Grenville, mai mare, Taff se lupta cu cârma, încercând să-şi ţină barca apropiată de cea din faţă, în caz că ceda cablul dintre ele. Era o încercare herculeană, ce necesita multă forţă

fizică, din cauza vântului turbat şi a mării dezlănţuite ce erau gata să i-o smulgă din mână în orice moment.

Jock McGregor şi Taff Burgess erau aşezaţi chiar în faţa lui, aplecându-se amândoi cu capetele înainte, întinşi peste armele şi echipamentul prins în chingi. Având în sarcina sa transmiţătorul PRC319, protejat împotriva apei, Jock menţinea contactul cu căpitanul Grenville din Gemini-ul cel mare, care, aflat la o bună distanţă în faţa lor, dispărea mereu sub nişte coloane uriaşe de spumă; apoi răsărea din nou, adesea pe creasta câte unui val imens. Părea că plutea la mare înălţime deasupra lor, atingând aproape norii negri, furioşi, ca pentru a-şi lua zborul.

— Cristoase, Taff, urlă Gumboot peste umărul său îndoit. Ce dracu' faci acolo în spate? Barca asta e ca un bizon sălbatic! Menţine controlul cârmei!

— Mai du-te-n mă-ta, Gumboot, urlă Taff prin vântul puternic. Dacă eu nu pot controla cârma, nimeni nu poate – cel puţin nu pe marea asta afurisită.

— Scuze, scuze… întotdeauna afurisitele de scuze!

— Dacă n-aş ţine mâna pe cârma asta, ţi-aş băga-o pe gât până la gâlci.

— Ca să vezi!

Jock ştia că aceste dueluri erau doar un mod sănătos de a te elibera de stres, în clipele dificile. În acelaşi timp însă, conversaţia îi distrăgea atenţia şi putea pierde ceva important pe transmiţător. Ridicându-şi privirea către marea dezlănţuită, observând valurile imense, învolburate şi cerul întunecat, ameninţător, se hotărî să le spună să tacă din gură, pentru ca el să poată lua legătura cu căpitanul Grenville, din barca din faţă. Ca şi înainte, aceasta se înălţa în zbor pe creasta câte unui val, doar pentru a coborî apoi, făcându-se iarăşi nevăzută.

În acel moment, caporalul de la comanda micii ambarcaţiuni, ancorată de Gemini-ul cel mare, strigă pe aparat:

— La dracu'! Motorul nostru s-a stins! Nu mai funcţionează, căpitane!

— Vom încerca să vă tractăm noi – spuse căpitanul Marsh de pe celălalt Gemini mare – dar cu vântul ăsta… Fir-ar să fie, funia de remorcare e deja prea încărcată, nu cred că va rezista!

Privind înainte şi apoi în lateral, Jock privi funia ce lega barca

lui şi o altă barcă, dintre cele mici, de Gemini-ul căpitanului Grenville. Era destul de relaxată, căci Taff, care ţinea cârma, pilota şi motorul şi încerca să se ţină aproape de barca din faţă. Frânghia celeilalte bărci, totuşi, datorită motorului stins, se încordase la maximum şi părea să fie pe punctul de a plesni.

Jock se gândi să-i avertizeze. Simţi cum i se urcă stomacul în gât, când, în vreme ce făcea legătura radio, Gemini-ul său mic, legat de cel din faţă, urcă ameţitor pe următorul val, plonjând apoi pe loc, în întunericul total şi în vuietul asurzitor al mării dezlănţuite. După ce ajunse pe linia de plutire, văzu că motorul se oprise.

— Ce dracu'?... urlă Taff, mânuind furios cârma, privind peste umăr către maşinăria amuţită, care se zdruncina pe apă, bălăbănindu-se însă neputincioasă.

— Pe toţi dracii! Ce mai urmează? se tângui Jock, privind în spate la motorul zdrobit, apoi scrutând marea furioasă, chiar în clipa în care funia celei de-a treia ambarcaţiuni mici, ce era remorcată de celălalt Gemini mare, plesni, biciuind aerul ca un şarpe uriaş, turbat, fiind apoi aruncată în jos de vântul nemilos. Eliberată, cu motorul mort, mica ambarcaţiune se îndepărtă, răsucindu-se de ambarcaţiunea mai mare, scăpată fiind total de sub control, după care dispăru în spatele mai multor valuri înalte.

— Fir-ar să fie! striga Gumboot, scrutând marea cu privirea sa aspră, înregistrând fără teamă toate detaliile. Cred că suntem terminaţi, băieţi!

Nu era departe de adevăr. Chiar în timp ce Taff se lupta cu cârma şi Jock căuta să localizeze barca din faţă, lipsa motorului permitea valurilor furioase să împingă cu putere barca spre vest, rupând funia de remorcare.

— Plutim în derivă! urlă Gumboot.

Taff se lupta să ţină cârma, încercând să o îndrepte spre Gemini-ul căpitanului Grenville, însă fără motor nu izbuti, dându-se bătut în faţa mării. Barca pneumatică fu ridicată de un val, alunecă apoi în jos, rezistând în mod miraculos unui vârtej învolburat, apoi ţâşni iarăşi spre vest. Ambarcaţiunea lui Grenville dispăru în curând, îndreptându-se spre Stromness şi fiind acum acoperită de valurile agitate, în vreme ce Taff, epuizat, chinuindu-se cu cârma ce nu-i mai folosea la nimic, fu obligat să renunţe şi

să lase barca în voia mării dezlănţuite, care-i ducea spre Antarctica.

Căpitanul Grenville privea cum a doua barcă era înghiţită de orizontul întunecat, nevenindu-i să creadă. Acum mai remorca o singură barcă, în vreme ce celălalt Gemini mare nu tracta nici una. Tocmai pierduse două bărci şi şase oameni de toată isprava, neavând mari speranţe de a-i mai revedea. Era de necrezut.

Privind fix într-o direcţie, văzu numai marea agitată şi perechea acesteia, cerul acoperit de nori; când privi în faţa lui, văzu crestele muntoase ale Insulei Ierburilor ivindu-se din mijlocul furtunii. Privi din nou în larg, sperând cu disperare că va zări bărcile pierdute, însă nu văzu decât valuri uriaşe, rostogolindu-se şi spărgându-se unul în altul cu un vuiet teribil. Rugându-se la Dumnezeu ca cei din bărcile desprinse să fie teferi, deşi nu avea mari speranţe, se întoarse către oamenii lui şi spuse:

— În regulă, noi suntem încă nevătămaţi, ajunşi practic la destinaţie, aşa că haideţi să începem infiltrarea. Plaja aceea este doar la 800 de metri distanţă şi ne vom duce drept într-acolo.

Furtuna se mai domoli puţin, pe măsură ce se apropiau de ţărm, însă când mai aveau vreo 350 de metri şi crestele albe, îngheţate, deveniră vizibile prin ceaţă, începu să ningă, ca pentru a compensa pentru domolirea vântului.

Oamenii se ghemuiră în impermeabile şi se pregătiră pentru debarcare. Din fericire, cu cât se apropiau de ţărm, cu atât vântul se domolea, iar marea, atât de agitată înainte, se liniştea şi ea. Încetinind motoarele, piloţii celor două bărci Gemini mari păşiră cu atenţie în apa mică, apoi se opriră şi le ancorară, dându-le astfel oamenilor posibilitatea să coboare şi să se opintească prin apă, spre ţărm, ţinându-şi armele uşoare M16 deasupra capului.

— Lăsaţi restul echipamentului în bărci, le ordonă căpitanul Grenville. S-ar putea să nu ne oprim aici.

Lăsându-şi oamenii epuizaţi pe plajă, cu bărcile Gemini în raza lor vizuală, legănându-se în apa mică, Grenville îşi pregăti arma M16 şi se avântă pe panta acoperită de ninsoare din chiar faţa sa. Atingând vârful, reuşi să scruteze cu privirea de pe mica insulă până la Leith Harbour, la doar trei kilometri distanţă. În apă, pluteau bucăţi mari de gheaţă, însă furtuna se potolise. Privind în

jurul lui, Grenville nu văzu altceva decât alte creste acoperite de zăpadă şi gheaţă; nu era nici urmă de soldaţi argentinieni. Privind în larg, nu putea vedea nici măcar flota britanică; şi nici nu zărea cele două şalupe pierdute, ci numai marea care acum părea mai liniştită, sub cerul întunecat din care ningea neîntrerupt. Satisfăcut, se întoarse la oamenii ce se odihneau pe ţărmul cu pietriş, acoperit de zăpadă.

— Nu e nici o furtună de aici până la Leith Harbour, spuse, deci cred că ar trebui să înaintăm spre Georgia de Sud şi să ne fixăm posturile de observaţie. Haideţi să pornim chiar acum, înainte ca furtuna să ajungă aici sau să se pornească o alta. Vă credeţi în stare de asta?

— Vrei calule ovăz? spuse unul din ei. Bineînţeles că suntem în stare.

— Aşa vă vreau, băieţi. Deci, să pornim!

Se întoarseră la bărci, le porniră motoarele şi navigară pe lângă insula mică, învăluită în ceaţă. Porniră apoi să străbată cei trei kilometri de apă plină de gheaţă, îndreptându-se direct spre Georgia de Sud. Cerul era ameninţător, încărcat de nori, însă furtuna nu se întoarse, iar întunericul, care se lăsase brusc, îi ascundea de posturile de observaţie ale argentinienilor. Navigând încet, discret, printre blocuri de gheaţă plutitoare, reuşiră să ajungă la Golful Stromness fără a vedea sau auzi măcar vreo barcă de patrulare a argentinienilor. Cu toate acestea, chiar atunci când Grenville începea să se simtă tot mai încrezător, crezând că scăpase de orice belele, blocurile de gheaţă făcură loc unui mănunchi plutitor, sclipitor de aşchii de gheaţă, care găuriră bărcile pneumatice, una după alta, făcând astfel ca aerul să iasă din ele cu un şuierat.

— Cristoase! exclamă el. Abandonaţi vasul! Lăsaţi în urmă doar şobolanii!

Se aflau la doar trei sute de metri de ţărm, în apa mică, plină de gheaţă, care le permise să iasă din bărcile ce se scufundau, şuierând, să formeze un lanţ uman de la bărci la ţărm, şi să treacă echipamentul din om în om, până ce bărcile de atac, boţindu-se în mod jalnic, să se scufunde de tot. Acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu mai aveau cu ce să se întoarcă la flotă, ascunsă în spatele orizontului.

Înconjuraţi de munţii ce-i ascundeau de argentinienii din Grytviken, se adăpostiră sub un afloriment până li se uscă întreg echipamentul, îşi scoaseră centurile de salvare, pregătiţi fiind să-şi continue înaintarea, căutând locuri potrivite pentru a-şi plasa posturile de observaţie.

— Din moment ce nu ne putem întoarce la flotă, spuse Grenville, va trebui să-i evităm pur şi simplu pe argentinieni şi să rămânem aici până începe asaltul. Cum acesta nu poate începe până ce flota nu primeşte rezultatul misiunii noastre de recunoaştere, depinde de noi să facem tot posibilul şi să transmitem cât mai multe informaţii.

— Cred că asta o să şi facem, căci nu văd ce altceva ar mai fi de făcut aici, spuse un caporal, cu cinism.

— Nu tu dansatoare din buric, spuse un soldat, nu tu stripteuse, nu tu cârciumi pline de bere. Bărbatul nu poate sta degeaba.

— Să mergem atunci, spuse Grenville.

După ce căută pe hartă două zone mai înalte, care să ofere o vedere asupra lui Leith Harbour şi a Golfului Stromness – deşi nu atât de evidente încât argentinienii să se aştepte să-i găsească acolo – Grenville îşi împărţi oamenii rămaşi în două unităţi separate, una care să organizeze un post de observaţie pe înălţimile de deasupra Leithului, cealaltă condusă de el personal, care să facă acelaşi lucru asupra Golfului Stromness. Îşi conduse apoi propria echipă până la locul ales de el, de unde puteau fi urmărite ambele obiective, iar acolo se opriră pentru a-şi ridica postul de observaţie.

Cu treizeci de ani înainte, ambele zone vizate fuseseră nişte tabere de vânătoare a balenelor, cu sute de lucrători, însă acum erau efectiv pustii, şi văzute de pe crestele biciuite de vânt, păreau doar câteva lumini răsfirate în noaptea geroasă, luminată uneori de razele lunii.

Deşi amplasat pe un teren înalt, astfel încât să ofere cea mai clară privelişte asupra activităţilor inamicului şi să le permită transmiterea de informaţii către bază, postul de observaţie trebui săpat în pământ, pentru a-l putea feri de privirile duşmanilor. Grenville rămase de planton, supraveghind şi transmisiunile radio, în timp ce trei soldaţi săpau o groapă în care urmau să stea până

la începerea atacului, folosind lopeţi şi târnăcoape.

Cum Grenville nu avea nici cea mai mică idee când urma să înceapă atacul, anticipă că va fi o şedere lungă şi îi puse astfel pe oameni să sape un adăpost dreptunghiular, în loc de unul în formă de stea, folosit pentru perioade scurte de timp. Pământul scos fu încărcat în saci şi presărat discret pe jos, la o distanţă considerabilă faţă de postul de observaţie. Odată rezolvat acest lucru, groapa fu căptuşită cu folie din plastic iar soldaţii montară o prelată din pânză de sac, cu o pătură şi o plasă de camuflaj deasupra capului, susţinută de ţăruşi de lemn, piroane din fier şi o împrejmuire din sârmă uşoară. Aveau şi o intrare de asemenea camuflată.

După ce terminară această treabă, soldaţii, cu feţele acoperite şi cu mănuşi groase din piele, în mâini, se aşezară în postul de observaţie, trecând cu rândul la telescop şi la santinelă, ca şi la toaletele improvizate, cu armele şi echipamentele îngrămădite în mijloc.

Din postul de observaţie astfel organizat, Grenville reuşi să stabilească legătura cu *Antrim*, informându-şi comandantul despre tot ce se întâmplase. I se răspunse că una dintre bărcile rătăcite fusese găsită de un elicopter, iar echipajul se întorsese nevătămat la flotă. Cealaltă barcă, dispărută, în care se aflau caporalul Jock McGregor şi soldaţii Taff Burgess şi Gumboot Gillis, nu fusese încă găsită şi se presupunea că cei de la bord se înecaseră.

Grenville încercă să-şi ascundă tulburarea provocată de această veste, îndemnându-şi oamenii să înceapă să urmărească mişcările trupelor argentiniene.

Vântul urlă sinistru toată noaptea, iar zăpada îi acoperi ca o pătură. În scurt timp, erau deja îngheţaţi, chinuiţi de frig, cu cizmele ude şi cu mădularele înţepenite din cauza slabei circulaţii a sângelui. Pentru cei mai mulţi, aceea ar fi fost o noapte infernală, însă Grenville şi oamenii săi erau antrenaţi exact pentru aşa ceva.

— Ieri după-amiază – îl informă maiorul Parkinson pe comandantul Escadronului, alături de căpitanul Hailsham şi de sergentul Ricketts, în cabina personală a comandantului, de la

bordul lui *Antrim*, ancorat acum ca şi celelalte vase, mult la nord faţă de Georgia de Sud –, un submarin argentinian a fost observat executând o misiune de recunoaştere asupra ţărmului insulei căutând aproape sigur semnele unei eventuale debarcări britanice.

— Au văzut ceva?

— Noi credem că nu.

— Dar o parte a oamenilor noştri au ajuns în siguranţă pe uscat.

— Exact. Căpitanul Grenville a reuşit să ajungă acolo cu trei din bărcile Gemini, două mari şi una mai mică, după care şi-a împărţit oamenii în două grupuri care să stabilească posturi de observaţie în Leith şi Stromness. Menţinem legătura radio cu ei.

— Cum e cu submarinul?

— Prima veste bună este aceea că, în timp ce-l căuta din elicopter, secundul Pedler a localizat una din bărcile rătăcite ale SAS-ului şi i-a recuperat pe cei trei militari.

— Care sunt aceştia?

— Caporalul Woodward şi soldaţii Blakely şi Powell.

— Dar barca?

— Caporalul Woodward a luat măsuri de scufundare a acesteia înainte de a fi recuperat de elicopter, lucru confirmat atât de el, cât şi de Pedler.

— Excelent. Vreo veste de la cea de-a doua barcă pierdută?

— Nu, şefu'. Ori s-a scufundat, ori a fost împinsă la mare distanţă de insulă, în partea sudică a oceanului.

Comandantul înclină doar capul, reţinându-şi aproape perfect emoţiile.

— Şi submarinul argentinian?

— Conform mesajelor radio ale argentinienilor, interceptate de *Endurance*, când acesta era ancorat în Golful Hound, submarinul a adus de curând întăriri pe insulă, ajungând astfel la un efectiv de aproape patruzeci de oameni.

— Asta este o informaţie utilă, maior Parkinson, însă nu prea încurajatoare.

— Atunci haideţi să vă spun ceva mai încurajator. Cu puţin înaintea zorilor, elicopterul lui Pedler a localizat submarinul navigând la suprafaţă în apele din Golful Cumberland, înaintând în

căutarea flotei britanice. L-a lovit cu două rachete de adâncime. La scurt timp după aceea, submarinul a fost atacat de un elicopter Wasp de pe *Endurance* şi de unul Lynx de pe distrugătorul *Brilliant*, forţându-l să se retragă spre Piscul Regelui Edward, cu turnul de navigaţie deteriorat şi înclinat, după atacul cu rachete.

— Asta-i o veste bună, fără îndoială. Un adevărat recul pentru argentinieni. Să sperăm că „pacostea” se scufundă până ajunge la Piscul Regelui Edward, sau cel puţin că i se defectează motoarele, ceea ce-i va afecta şi mai tare.

Comandantul luă o înghiţitură de cafea, aşeză ceaşca la loc, privi apoi la harta fixată pe perete, arătând cu degetul către Georgia de Sud şi împrejurimile acesteia, Leith Harbour, Golful Stromness şi Grytviken, marcate cu claritate.

— Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, continuă el, chiar înainte ca vasele noastre să se îndrepte spre nord, maiorul Sheridan a dat ordinul decisiv pentru o debarcare imediată, în vederea cuceririi Leith-ului şi a Stromness-ului, deşi misiunile noastre de recunoaştere de acolo nu s-au încheiat.

— Puţin cam devreme, aş zice, spuse Parkinson.

— Dar dumneata ce crezi, sergent? Vreau să aflu părerea subordonaţilor mei, îi spuse comandantul lui Ricketts, zâmbind viclean.

— Cred că se grăbeşte să-şi debarce oamenii.

— De ce-ar fi aşa?

— Poate din cauză că există presiuni din partea Londrei, în vederea unei cuceriri rapide a insulelor.

— În ce scop?

— Ca avertisment în privinţa fermităţii politice a Marii Britanii. Cred că nu e deloc lipsit de logică ce spun, şefu’.

— E bine de ştiut că şi gradele inferioare sunt bine informate. Da, sergent, este foarte probabil să fie aşa.

Comandantul zâmbi iarăşi, apoi privi harta Georgiei de Sud.

— Cum vasul *Tidespring* îşi umple încă rezervoarele, Compania M se află la şase ore distanţă de ţărm, astfel că va trebui improvizată o forţă care să debarce acolo, dacă vrem să profităm de reculul argentinienilor. De fapt, acest lucru a fost deja pus la punct între mine şi maiorul Sheridan. Vom forma o forţă de

reacţie rapidă cu trei unităţi combinate, chiar de la bordul acestui vas. Maiorul Parkinson va conduce trupele de Vânători de Munte şi respectiv cele Naval-Speciale rămase; Escadronul Special Naval 2 şi echipa de recunoaştere a Comandoului 42 vor forma a doua echipă mixtă; iar cea de-a treia va fi alcătuită din membrii trupei de comando şi mortiere şi din puşcaşii marini de pe vas.

— Asta înseamnă doar vreo şaptezeci şi cinci de oameni, spuse maiorul Parkinson. Nici pe jumătate din efectivele garnizoanei argentiniene.

— Crezi că riscăm prea mult? întrebă comandantul.

— Cine îndrăzneşte, învinge, spuse Ricketts.

După trei zile petrecute în postul de observaţie ce supraveghea Golful Stromness, căpitanul Grenville era practic acoperit de zăpadă simţindu-se la fel de jalnic pe cât arătau şi soldaţii săi SAS, refuzând însă să se lase în voia autocompătimirii şi transmiţând cu tenacitate flotei orice informaţie asupra mişcării trupelor argentiniene, atât pe uscat cât şi în larg, inclusiv ale submarinelor ce patrulau frecvent în jurul lui Leith Harbour. Aceste informaţii veneau atât de la interceptarea unor semnale radio, cât şi de la observaţii vizuale, ultimele ca urmare ori a unor infiltrări periculos de apropiate de bazele argentiniene, astfel încât să-i spioneze de la mică distanţă, ori a folosirii unor binocluri cu care scrutau tot ce se întâmpla de la mare până pe munţi. În ambele cazuri însă toate informaţiile erau meticulos înregistrate şi transmise flotei, în nişte împrejurări cât se poate de incomode şi de periculoase. Oamenii, deşi îngropaţi deja sub zăpadă, obligaţi să suporte mirosul propriilor excremente, tot mai îngheţaţi şi epuizaţi, erau însă hotărâţi să reziste până la capăt.

Ca şi oamenii lui, Grenville putea şi dorea să reziste cât era necesar, însă puţin după ora de prânz a celei de a treia zile mohorâte, cu ninsoarea căzând încă asupra lor, îi era greu să facă faţă îngrijorării pentru cei trei oameni încă dispăruţi: caporalul Jock McGregor şi a soldaţilor Taff Burgess şi Gumboot Gillis – toţi oameni de ispravă, acum aproape sigur înecaţi, din cauza vremii. Dată fiind natura eşecului de pe Gheţarul Fortuna, felul în care se pierduseră ceilalţi oameni era îngrozitor de ironic.

Hotărât să nu se lase copleşit de gânduri morbide, şi să

susţină principiile SAS-ului, rezistând cât mai mult posibil, Grenville privi pe deasupra zăpezii adunate pe postul său de observaţie, pentru a supraveghea Insula Ierburilor şi, în spatele acesteia, întinderea vastă, cenuşie şi pustie a mării, acum luminată slab de soarele palid al după-amiezii timpurii.

Deodată, orizontul fu luminat de o serie de sclipiri puternice, după care bubuitul îndepărtat al tunurilor flotei cutremură întreg postul de observaţie. Primele proiectile explodară mult dedesubt, răscolind un nor de praf de pe versanţii inferiori ai lui Leith Harbour şi ai Golfului Stromness.

Începuse atacul.

Capitolul 6

Cu bubuitul celor două tunuri de 114 mm de pe *Antrim* lovindu-le timpanele, maiorul Parkinson şi oamenii lui, inclusiv căpitanul Hailsham şi sergentul Ricketts, toţi complet echipaţi de luptă, intrară pe rând în elicopterele fixate de rampele de decolare de pe vas. Aşezându-se între uriaşul Andrew şi „Copilaşul”, Ricketts se fixă cu centura în scaun, după care privi prin geamul brăzdat de ploaie, în timp ce vasul se clătina şi se înclina de pe o parte pe alta. Marea, care era încărcată de valuri agitate, părea a fi mult dedesubtul lui. Când se uită din nou în cealaltă direcţie, spre vas, văzu cum tunurile vibrau la fiecare foc, învăluind întreaga punte în fum.

Larma combinată a elicopterelor şi a tunurilor semăna cu sfârşitul lumii şi se înrăutăţi chiar, când dispozitivul de fixare a elicopterelor fu desprins, cu mult zgomot şi trepidaţii, iar acestea se ridicară de pe punte. Urcară vertical, rămaseră puţin suspendate deasupra rampei de aterizare, se deplasară în lateral, deasupra mării, apoi se îndreptară către ţărm.

— Era şi timpul, spuse Danny strângându-şi în mâini carabina M16A2 cu tragere rapidă, şi mângâindu-şi instinctiv chinga şi

încărcătoarele de câte treizeci de cartuşe. Tare am chef să mă duc să-i lichidez pe argentinienii ăia.

— Nu lichidăm pe nimeni, spuse Ricketts. Încercăm doar să-i speriem, să-i facem să se predea.

— I-au pus pe puşcaşii noştri marini să se întindă cu faţa în jos, la pământ, răspunse Danny, cu tonul dulceag al unui băiat de cor. Noi vrem să-i „ardem”.

— De acord, spuse Paddy.

Chiar în timp ce elicopterele se îndreptau spre ţărm, tunurile de pe *Antrim* şi de pe *Plymouth* trăgeau în continuare, fără pauză, pentru a se asigura că în locul de infiltrare şi pe Muntele Cafeniu nu rămânea picior de argentinian. Traversând cu privirea acea fâşie scurtă de mare înspumată, Ricketts văzu coloanele de praf ce se ridicau de pe locul unde explodau obuzele.

— Ce zgomotul dracului! spuse Paddy. Trebuia să ne punem doape în urechi.

— Tunurile acelea sunt muzică pentru mine, răspunse Andrew, notându-şi încă câteva cuvinte în carneţelul său. Îmi creşte inima de la sunetul acela.

— Iarăşi poezii, nu-i aşa? întrebă Paddy. Iarăşi tâmpenii pentru Muzeul Imperial al Războiului.

— Adevăratul artist este arareori apreciat cum se cuvine de contemporanii săi, spuse Andrew, închizând carneţelul şi strecurându-l într-unul din buzunarele cu fermoar ale vestei sale. Va veni şi ziua mea, veţi vedea.

Ţărmul se apropia acum în viteză de ei, presărat cu pietriş, brăzdat de zăpadă, în timp ce obuzele explodau mai departe, spre inima insulei, pe crestele Muntelui Cafeniu. Ricketts privi spre vest, dincolo de celelalte două elicoptere, unde se întâlneau cerul şi pământul, gândindu-se cu amărăciune cum dispăruseră Taff, Jock şi Gumboot. Ori se înecaseră, ori pluteau încă în derivă, neajutoraţi, înspre Antarctica, în care caz urmau aproape sigur să moară îngheţaţi, după ce vor fi suferit de hipotermie şi degerături. O moarte groaznică.

Când se uită în jos, văzu cum ţărmul se îndepărta din raza lui vizuală, făcând loc înălţimilor şi văilor de pe insulă, cele mai multe – golaşe şi cafenii, deşi luminate ici-colo de zăpadă şi îngheţ. Elicopterul se apropia cu viteză de sol.

— Sărim! strigă maiorul Parkinson, din faţă. Pregătiţi-vă de aterizare!

Oamenii îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se ridicară în picioare, stânjeniţi de încâlceala metalică de puşti, grenade de mână, baionete, cartuşiere şi sticle de apă. Împovăraţi de rucsacii din spate şi de vestele lor din Goretex, semănau cu nişte animale ciudate, cocoşate. Elicopterul trepidă în timp ce cobora perfect vertical. Uşa se deschise cu scârţâit, la coborâre, permiţând aerului rece să intre înăuntru, şuierând.

Maiorul Parkinson era la ieşire, lângă căpitanul Hailsham, cu un radio-receptor lipit de ureche şi ţânându-se strâns de bara de susţinere, cu mâna liberă, pentru ca vântul sălbatic să nu-l tragă afară, răsucindu-l în aer ca pe o creangă.

Pe măsură ce se apropiau de sol, elicea stârnea un nor de praf şi zăpadă, îndoind şi antrenând frunzişul într-o mişcare de dans şi provocând un uragan în miniatură, ce zguduia întreg elicopterul.

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul! urlă Parkinson, şi înainte ca elicopterul să aterizeze, primul om coborâse deja.

De-abia la cel de-al doilea, elicopterul atinse solul, iar şirul înaintă încet spre uşă. Elicopterul se clătină încă puţin pe sania de aterizare, în timp ce Ricketts ieşi şi el în urma celorlalţi, aterizând fără probleme pe pământul înzăpezit şi îngheţat.

Împreună cu ceilalţi, se angrenă într-o mişcare de răspândire în evantai, aplecându-se pentru a se feri de vârtejul creat de mişcarea elicei. Toţi îşi pregătiseră armele, însă nu se zărea nici un semn al trupelor inamice – ci numai acel peisaj pustiu, deluros, acoperit de zăpadă şi gheaţă, ascuns privirii de o perdea fină, albă, de zăpadă, ridicată de mişcarea elicei.

— Să mergem! Mişcaţi!

Se aflau pe versantul inferior al Hesteslettenului, o vale adâncă la aproximativ un kilometru şi jumătate sud-est de fostele clădiri ale Echipei Britanice de Cercetări din Antarctica, pe Piscul Regelui Edward şi separată de acesta de Muntele Cafeniu. Erau înconjuraţi din toate părţile de mare, aparent pustie, văzută de la înălţime, însă flota devenise deja foarte vizibilă, cu portavioanele, distrugătorul, fregatele, petrolierul şi vasele sale de transport a proviziilor, răsfirate până la linia orizontului.

Tunurile de pe *Antrim* şi de pe *Plymouth* trăgeau în

continuare, realizând un foc de baraj ce înainta metodic până la opt sute de metri de poziţiile inamice, scopul fiind mai degrabă acela de a-i demoraliza decât de a se produce pagube fizice – un alt punct în războiul diplomatic de recucerire a Insulelor Falkland.

Nori de praf se ridicau însă, din cealaltă parte a Muntelui Cafeniu, de la obuzele ce cădeau neîncetat în jurul Piscului Regelui Edward.

— Aşa, aşa, spuse Paddy. „Tăbăciţi-i” pe nemernici cu tunurile. Asurziţi-i, orbiţi-i şi amuţiţi-i până ajungem noi acolo. Să facă pe ei de frică!

— Taci, Paddy, spuse Ricketts fără răutate. Haideţi, băieţi, să ne mişcăm!

Elicopterele decolau deja din nou împrăştiind şi mai mult praf, pietre, şi zăpadă afânată, în vreme ce oamenii intrară într-o formaţie tip evantai şi începură să urce muntele, împovăraţi de rucsaci şi de arsenalul pe care-l cărau, din care nu lipseau puşti-mitralieră Heckler & Koch MPA3, carabine M16A2, puşti cu încărcare automate de 7,62 mm, pistoale Browning, calibrul 9 mm, cu tragere lungă, grenade cu fragmentaţie, cu fosfor alb şi din cele fumigene, plus întreaga muniţie necesară acestor arme. Luaseră de asemenea şi telemetre cu laser, sisteme de detecţie termică, pentru vedere nocturnă, două radio-emiţătoare şi, în rucsacii extrem de încărcaţi, hrană, lichide, articole de toaletă şi truse de prim-ajutor.

În timp ce tunurile bubuiau în larg şi obuzele explodau pe versantul celălalt al Muntelui Cafeniu, umplând aerul din spatele piscului cu coloane învolburate de praf, care se destrămau sub norii cenuşii, oamenii îşi continuau urcuşul, cu armele pregătite de tragere.

— Ne vor urma celelalte echipe combinate, ce se vor infiltra de pe mare, le explică maiorul Parkinson cu bucuria reţinută a unui ofiţer bătrân, aflat în ultima lui misiune. Planul este să ne întâlnim la clădirile Echipei Britanice de Cercetări din Antarctica, pe Piscul Regelui Edward, aşa că haideţi să ne răsfirăm şi să ne îndreptăm spre acel loc.

— Nici o problemă, şefu’, spuse Ricketts, privind peste umăr, spre versanţii muntelui, zărind o jumătate de duzină de nave de desant ce despicau marea, pe măsură ce se îndepărtau de flotă,

îndreptându-se spre ţărm, sub protecţia elicopterelor Sea King.

Aruncând câte o privire în stânga şi în dreapta, către oamenii săi, ce se răspândiseră de-a lungul pantelor îngheţate, acoperite de iarbă mată şi de pietre, Ricketts îl văzu pe giganticul soldat Andrew Winston – singurul care nu părea adus de spate din cauza greutăţii pe care o purta – înaintând curajos înspre vârful muntelui. Lângă el, Porter „Copilaşul" părea extrem de fragil, deşi arăta foarte energic, ca întotdeauna când era concentrat la maximum.

Mândru de oamenii lui, Ricketts era în acelaşi timp surprins de aceştia: emoţionat de poetul ce se ascundea în trupul uriaş al soldatului Winston, pe cât era de amuzat de nepotrivirea dintre naivitatea tânărului Danny, atunci când venea vorba de Darlene, pe care Ricketts o considera o pipiţă, şi ascuţitele sale instincte ucigaşe, când era vorba de lupta armată. „Copilaş", ce să spun!

Ricketts îi studia cu mândrie, bucuros de a fi unul de-al lor, însă aceasta îl duse inevitabil cu gândul la oamenii dispăruţi pe mare, Gumboot Gillis, Taff Burgess şi Jock McGregor – iar aceste gânduri erau nu doar deprimante, ci îi distrăgeau chiar în mod periculos atenţia, trebuind astfel să şi le extirpe fără ezitare din minte, pentru a se putea concentra la misiunea în care era implicat. Înălţimile din jur puteau fi înţesate de soldaţi argentinieni, aşa că acesta nu era momentul potrivit pentru gânduri funebre.

În larg, uriaşele tunuri de pe *Antrim* şi *Plymouth* trăgeau în continuare. Fumul se ridica neîncetat, din spatele vârfului Muntelui Cafeniu, provocat evident de obuzele căzute în Piscul Regelui Edward şi a Greytviken-ului, pe partea opusă a golfului.

— Răsfiraţi-vă şi mai mult! urlă maiorul Parkinson, încercând să se facă auzit prin pocnetul tunurilor şi zgomotul exploziilor. Ar putea fi mine în zona asta, deci căscaţi ochii cum se cuvine!

Înaintară timp de o oră, într-o tăcere încordată, vigilentă, spartă doar de bubuitul tunurilor în larg şi de exploziile de pe cealaltă parte a muntelui. Zona muntoasă pe care o străbăteau părea complet lipsită de viaţă, deşi vântul agita tot timpul vegetaţia săracă, ţinându-i doar pe oameni cu atenţia încordată la maximum, gata să tragă în tot ce mişcă.

După ce se mai scurse încă o oră, Ricketts ardea deja de

dorinţa de a înfrunta inamicul, măcar pentru a-şi găsi uşurarea după tot acest marş stresant, lipsit de orice evenimente. Uneori, în timpul luptei se gândea la soţia şi copiii săi, aşa cum făcea şi acum, din când în când, însă de cele mai multe ori gândurile îi alunecau către luptele anterioare şi către experienţele mai bune sau mai rele trăite în timpul acestora – atacuri reuşite, dezastre sau moartea câte unui prieten, ca de exemplu cea a lui Lampton, în Belfast. Acest gen de amintiri îl ajutau cel puţin să se concentreze asupra ceea ce învăţase la antrenamente, şi să nu uite că duşmanul putea fi chiar în acel moment în spatele lui.

Aruncând o privire în stânga lui, Ricketts văzu nişte smocuri de iarbă mişcându-se cu iuţeală şi apoi ceea ce părea a fi o *balaclava*[], care se ridică şi coborî la loc. Fără a sta pe gânduri, scoase un strigăt de avertisment, se lăsă în genunchi şi începu să tragă cu arma lui M16A2. Zgomotul era şocant, reverberând în jurul crestelor, iar smocurile de iarbă pe care le văzuse mişcându-se fură sfâşiate de gloanţe şi pulverizate în toate părţile.

Un scrâşnet înspăimântător se auzi atunci când ceilalţi soldaţi deschiseră şi ei focul. Ricketts ţâşni în picioare şi se repezi spre poziţiile inamice, urmat îndeaproape de camarazii săi. Zgomotul, venit parcă din altă lume, continua încă, dar în timp ce înaintau cu armele gata de tragere, către iarba rămasă nesmulsă, acum răscolită zdravăn, îmbibată de sânge, nu li se răspunse cu foc. Studiau cu toţii victima.

— Fir-ar să fie! exclamă Andrew.

— Deci aşa arată un argentinian! spuse Paddy, rânjind batjocoritor către Ricketts. Bună treabă, sergent!

Tocmai împuşcaseră o focă, care urla încă, zvârcolindu-se în propriu-i sânge, cu coastele ei albe zdrobite şi expuse vederii prin pielea sfâşiată, cu privirea plină de disperare şi uluire.

— Of, Doamne! spuse Ricketts.

Urmă o rafală scurtă, bruscă, din carabina M16 şi foca tremură spasmodic, apoi rămase nemişcată.

„Copilaşul”, care trăsese focurile, făcu un pas în faţă, împinse uşor foca cu cizma, verificând dacă murise, apoi se retrase din nou.

[] Căciulă din lână, de provenienţă rusească, purtată mai ales de alpinişti, militari etc., care acoperă capul până la baza gâtului (n.tr.).

— Am scăpat-o de suferinţă, spuse el, verificându-şi calm arma. Singurul lucru ce se mai putea face.

— Mda, spuse Paddy, după o linişte ce păru prea lungă.

— Să mergem mai departe, ordonă maiorul Parkinson în fruntea grupului, având acum în raza vizuală vârful muntelui şi doritor fiind să ajungă acolo. Şi trageţi în orice mişcă, nu ne putem asuma nici un risc, băieţi.

De fapt, nici un soldat argentinian nu fu zărit în zona muntelui, însă mai multe foci o încasară din cauza mişcărilor bruşte făcute, fiind lovite de o grindină de gloanţe, până ce oamenii să ajungă în vârf. De acolo putură vedea, printr-o perdea de fum de la obuzele lansate de pe mare, doar ceea ce părea a fi o aşezare părăsită, cu steaguri albe, fâlfâind pe mai multe clădiri – deşi drapelul argentinian flutura încă de pe stâlpul lui de lângă cartierul general al aşezării, fostul sediu al Echipei Britanice de Cercetare a Antarcticii, pe Piscul Regelui Edward.

Cea mai mare parte a barajului de foc fusese efectuat folosind obuze cu explozie în aer, însă alte obuze trase din larg produseseră în muntele de deasupra micului golf stâncos, găuri negre, urâte. Cu toate acestea, tirul de obuze fusese oprit, conform planului, înainte de a atinge golful însuşi, lăsând intacte clădirile cu zidurile lor albe şi acoperişuri roşii de pe Piscul Regelui Edward, la fel ca şi tabăra de vânătoare a balenelor, din Grytviken, de pe ţărmul opus.

Submarinul argentinian, avariat de rachete AS12, reuşise într-adevăr să se târască la adăpostul oferit de ţărm şi eşuase acolo, chiar în faţa aşezării rămase neatinsă.

— Alea pe care le vedem noi sunt chiar steaguri albe? întrebă retoric maiorul Parkinson.

— Da, şefu’, spuse căpitanul Hailsham. Se pare că tunurile şi-au făcut efectul.

— Haideţi să vedem dacă-i aşa, spuse Parkinson. Telegrafist, ia legătura cu maiorul Sheridan, de pe *Antrim*, apoi dă-mi receptorul acela.

Soldatul care se ocupa de radio-emiţătorul PRI 319 făcu ce i se spusese, după care îi dădu receptorul lui Parkinson. După ce termină de vorbit cu maiorul Sheridan, Parkinson îi dădu înapoi soldatului receptorul şi se întoarse către Hailsham şi Ricketts.

— Excelent. Sheridan a comunicat deja de pe *Antrim* cu cartierul general al argentinienilor, din clădirile Echipei Britanice de Cercetare a Antarcticii, şi aceştia au confirmat că sunt dornici să se predea. Ne-au avertizat totuşi că există câmpuri de mine, menite a le proteja depozitele de armament.

— Atunci sugerez să ne infiltrăm dinspre ţărm, spuse căpitanul Hailsham. Cum submarinele lor au intrat şi au ieşit de aici, putem presupune că n-au minat zone.

— Corect, zise Parkinson, întorcându-se spre Ricketts. Du-te cu oamenii spre ţărm, sergent. Vezi să nu le joace degetul pe trăgaci. Dacă argentinienii ies cu mâinile sus – aşa cum cred că vor face – lăsaţi-i să ajungă întregi.

— Da, şefu'. Aşa voi face.

Ricketts îşi adună oamenii şi le spuse ce se petrecea.

— Deci, nu staţi cu degetul pe trăgaci – adăugă el – dacă ies cu mâinile sus.

— Politica! spuse Paddy dezgustat, după care scuipă pe jos.

— Dacă păşesc pe vreo mină când cobor – spuse uriaşul Andrew – vreau ca voi băieţi să faceţi praf aşezarea aceea.

— Este o aşezare britanică, îi aminti Danny. De aceea nu au bombardat-o cei de pe vas.

— Foarte amabil din partea lor, desigur. Pun pariu că argentinienii sunt foarte mulţumiţi. Am pierdut cel puţin trei oameni în larg în timp ce nemernicii ăştia de argentinieni stăteau acolo şi râdeau.

— Prostii, spuse Ricketts, privindu-l pe Andrew în ochii lui căprui, plini de mânie. Nu faptul că am pierdut trei oameni în larg e problema aici. Asta nu-i vreo idioată de echipă de cercetaşi amatori, soldat, ci SAS, şi oricare din noi o poate mierli oricând, ceea ce nu-i un motiv să fim ticăloşi. Face parte din meserie.

— Da, şefu'.

— Să mergem.

Conduşi de Parkinson şi de Hailsham, porniră în marş traversând crestele marcate de cratere de obuz, pârjolite, la mare înălţime deasupra aşezării, apoi coborâră cu atenţie, către ţărm, cu ochii în patru din cauza eventualelor mine. Nu explodă nici o mină, nimeni nu fu rănit, şi chiar în timp ce ajungeau la ţărm şi se îndreptau spre înaltele turnuri de transmisiuni radio din faţa

aşezării, soldaţii argentinieni începură să iasă din clădiri, câţiva fluturând steaguri albe, alţii ridicând mâinile.

— Se pare că am avut dreptate, şefu', spuse Paddy.

— Da, răspunse Ricketts. Se predau, într-adevăr.

Chiar în timp ce o parte din militarii SAS se răsfirau pentru a-i înconjura pe argentinieni şi a-i ţine sub cătarea armelor, alţii intrară în clădiri în căutarea eventualilor lunetişti sau explozibili-capcană.

— Nu sunt cine ştie ce, aşa-i? cugetă Paddy, studiindu-i pe bărbaţii nebărbieriţi, înspăimântaţi, ce ieşeau din clădiri cu mâinile ridicate. Arată ca o afurisită de gaşcă de şcolari.

— Sunt recruţi, majoritatea, îi explică Andrew. Nu sunt soldaţi profesionişti. Cei mai mulţi dintre ei nici n-au vrut să se lupte în războiul acesta. Bieţii amărâţi au fost forţaţi s-o facă.

— Mi se frânge inima pentru ei, spuse Paddy.

— Mie nu, spuse Danny. N-ai voie să pui puşcaşii marini britanici cu faţa la pământ şi după aceea să-i fotografiezi.

— Mă înfior când mă gândesc ce ar simţi puştiul acesta dacă puşcaşii marini ar fi fost soldaţi SAS, îi spuse Paddy lui Andrew.

— Dacă ar fi fost aşa, ticăloşii aceştia n-ar mai fi în viaţă acum. Danny i-ar fi căsăpit, îi răspunse Andrew, făcând un semn cu capul înspre prizonieri.

— Mda, zise Paddy, aşa cred şi eu.

Parkinson şi Hailsham, acoperiţi de Ricketts, Andrew, Paddy şi Danny, înaintară pentru a-l întâmpina pe căpitanul argentinian, ce mergea prudent înspre ei, însoţit de un caporal ce purta un steag alb, improvizat, ce flutura în bătaia vântului. Ofiţerul nu era foarte tânăr şi păstra o atitudine demnă. Când ajunse la Parkinson îşi îndreptă umerii şi salută. Parkinson îi răspunse la salut.

— Căpitanul Bicain, se prezentă argentinianul, într-o engleză bună. În calitate de comandant al acestei garnizoane, vreau să vă anunţ oficial capitularea noastră.

— Mulţumesc, căpitane, răspunse Parkinson. Vă accept capitularea pe o perioadă temporară. Acceptul oficial va avea loc mâine, când la Leith vor sosi alte trupe britanice, inclusiv superiorii mei. În tot acest timp, vă vom supraveghea oamenii şi vă vom trata cu respect.

— Desigur, spuse căpitanul Bicain cu mândrie în glas şi cu o

nuanţă clară de aroganţă. De ce n-aţi face aşa? Noi ne-am făcut numai datoria, în cadrul acestei mărunte operaţiuni.

— O măruntă operaţiune? întrebă Parkinson. Acesta-i război!

Căpitanul Bicain zâmbi, ridică din umeri şi scutură din cap, contrazicându-l.

— Război? Nu, căpitane, a fost doar o operaţiune. *El gesto de los Malvinas* – Operaţiunea Insulelor Malvine. Noi aşa o numim în Argentina, şi asta şi este. Acesta nu este un război adevărat, căpitane.

— Spuneţi-i cum doriţi – răspunse Parkinson, înroşindu-se de furie –, dar vă rog să vă consideraţi prizonier de război, ca şi toţi soldaţii dumneavoastră. Deocamdată, cel puţin până sosesc ceilalţi, vă vom duce înapoi în clădirile dumneavoastră şi vă vom ţine sub pază. Sperăm că veţi fi luaţi de aici mâine.

— Mulţumesc, spuse căpitanul Bicain, pocnind din călcâie şi salutând din nou milităreşte.

Fu apoi condus iarăşi în clădirea din care tocmai ieşise, de către căpitanul Hailsham şi doi soldaţi SAS, în timp ce oamenii lui Parkinson îi înconjurau pe ceilalţi argentinieni, mai puţin ţanţoşi.

— O „operaţiune”! exclamă Parkinson cu dezgust. Probabil că asta va uşura conştiinţa naţională – nu e război, ci o neînsemnată operaţiune. Drăguţ, nu?

I se adresa căpitanului Grenville, care zâmbi imperceptibil.

— Haide, căpitane, spuse Parkinson, să cercetăm aşezarea aceasta mai amănunţit. Încă nu ne-am terminat treaba aici.

— Da, şefu’, haide să facem cum spui.

Erau tocmai pe cale de a porni spre clădiri, când apăru un elicopter Lynx, al cărui suflu îi biciuia cu putere şi împrăştia pietrişul prin aer. Ateriză pe ţărm, lângă antena ridicată.

Jock, Taff şi Gumboot săriră din elicopter, chiuind voioşi şi ridicându-şi armele deasupra capului. Ceilalţi soldaţi izbucniră în urale zgomotoase, după ce depăşiră surpriza de moment.

— Înecaţi în mare? Cred că glumiţi, băieţi! spuse Gumboot, stând cu Taff şi cu Jock, înconjuraţi de camarazii lor, şi fiind examinaţi cu nişte priviri abătute de argentinienii înfrânţi.

— După ce am fost împinşi puţin spre vest, crezând că vom ajunge în Antarctica, am reuşit să ne opintim până pe ţărmul nordic al Golfului Stromness, la aproximativ patru kilometri de

locul de debarcare stabilit iniţial.

— Am stat acolo trei zile – adăugă Jock – îngheţând în ultimul hal, însă fără a lua legătura prin radio, pentru a nu periclita operaţiunea aceasta. Apoi, când aţi debarcat voi, băieţi, am trimis un semnal radio special şi am fost recuperaţi de elicopter.

— Ştiu că voi speraţi în sinea voastră ca noi să fi mierlit-o, însă din păcate pentru voi, iată-ne sănătoşi şi puşi pe treabă, spuse Gumboot, cu un zâmbet larg.

— Şi la fel de pricepuţi la spus tâmpenii, zise Ricketts zâmbind. În regulă, băieţi, înapoi la lucru. Vrea să strângeţi toate armele şi să le înşiraţi aici pe pământ. Apoi percheziţionaţi-i pe argentinieni şi încartiruiţi-i pe timpul nopţii. Nu avem timp să ascultăm povestirile eroice ale lui Gumboot. Mai avem multe de făcut.

Râzând, neputându-şi ascunde bucuria, soldaţii îi băteau pe Gumboot, Taff şi Jock pe spate sau le strângeau mâinile, într-un mod mai oficial, după care se concentrară din nou asupra a ce aveau de făcut.

Armele duşmanilor fură adunate şi stivuite în faţa cartierului general, argentinienii fură percheziţionaţi, zăvorâţi şi ţinuţi sub pază în clădiri, iar trupa SAS se aşeză în aşteptarea oamenilor de pe navele de desant.

În dimineaţa următoare, când le sosiră înlocuitorii, echipele SAS şi SBS decolară spre Leith şi acceptară oficial capitularea garnizoanei.

Steagul argentinian fu coborât şi drapelul alb flutura în curând lângă pavilionul britanic, deasupra Grytvikenului.

— Georgia de Sud a fost recucerită, îşi anunţă maiorul Parkinson oamenii, cu mândrie. Acum, urmează Insulele Falkland.

Capitolul 7

În timp ce Escadronul D, sub comanda temporară a căpitanului Hailsham, îşi încheia misiunea în Georgia de Sud, maiorul Parkinson şi căpitanul Grenville de la Trupele Navale erau transportaţi cu un elicopter Wessex Mark 5, al Escadronului Aero-Naval 772, urmând a se alătura Escadronului G pe vasul auxiliar de reaprovizionare *Resource*, de 22890 de tone, din cadrul Flotei Regale Britanice.

Vasul avea o punte de decolare pentru elicoptere, de pe care soldaţii puteau fi transportaţi pe alte vase, inclusiv pe *Hermes*, ce conducea acum grupul naval de luptă către Insulele Falkland. Nu era deci nimic neobişnuit că, atunci când elicopterul Wessex Mark 5 se pregătea să aterizeze, alte elicoptere, de un kaki mat, se roteau deasupra punţii aşteptând şi ele să facă acelaşi lucru, în timp ce echipajul de sol al Escadronului Naval Britanic şi militarii ce se agitau pe puntea de decolare, încărcau neîncetat elicopterele, cu mâna sau cu dispozitivele de invergare.

După ce coborâră pe puntea de decolare, zgomotoasă şi aparent dezordonată, mult deasupra mării învolburate, Parkinson şi Grenville fură întâmpinaţi de maistrul militar principal Ken Brown, de la Marină, care-i conduse prin labirintul de coridoare şi tambuchiuri la surprinzător de spaţioasa cameră de şedinţe. Acolo se înfruptară cu ceai şi sandvişuri, în timp ce secundul Chris Holdfield de la Serviciul de Informaţii al Marinei şi locotenent-colonelul Adrian Granthorpe din Departamentul de Informaţii al SAS, adică atât de rău famatul „nămol verde”, discutau asupra planurilor privind invadarea Insulelor Falkland.

— Dacă totuşi ajungem la o înţelegere cu argentinienii? fu prima întrebare a lui Parkinson. Acum, că am recucerit Georgia de Sud, s-ar putea să capituleze.

— Nu, n-o vor face, răspunse locotenent-colonelul Granthorpe. Au ajuns într-un punct de unde nu mai pot da înapoi, fără să se facă de râs. Nici recucerirea Georgiei de Sud, nici vreo iniţiativă diplomatică nu vor fi de ajuns pentru a-i determina pe argentinieni să cedeze insulele de bună voie. Am discutat şi cu guvernul, şi sunt şi ei de acord că nu se va petrece acest lucru.

— Înţeleg, răspunse Parkinson, simţindu-se în mod surprinzător vinovat de bucuria provocată de iminenţa acelei confruntări. Deci ce aveţi de gând?

— Mai întâi, folosim întreaga flotă, ca ameninţare la adresa forţelor de ocupaţie, îl informă Holdfield, apoi debarcăm pe uscat o forţă de atac.

— Şi aici intrăm noi în scenă.

— Exact, spuse Granthorpe. Cu toate acestea, înainte ca o debarcare să fie posibilă, trebuie să cunoaştem dispunerea exactă a liniilor de apărare ale garnizoanei argentiniene. Până acum, am estimat că cele mai multe dintre acestea sunt instalate în tranşee din jurul lui Port Stanley, având cea mai mare concentrare îndreptată spre sud-vest, pentru a împiedica o înaintare pe drumul de la Fitzroy. Din păcate, cam asta este tot ce am putut obţine cu date sigure, până acum.

— Nu dispunem de fotografii din aer sau prin satelit? Întrebă Parkinson.

— Deloc. Iar majoritatea tranşeelor lor sunt bine camuflate. Din acest motiv, ceea ce ne trebuie acum sunt nişte operaţiuni de recunoaştere tradiţionale, directe, pentru care credem că SAS şi SBS sunt numai potrivite.

— Infiltrări adânci în liniile inamice.

— Exact. Acestea ar trebui să acopere nu doar cele două insule Falkland principale, de Est şi de Vest, ci şi câteva din insulele mai mici din jurul ţărmului.

— Asta înseamnă destul de mult, îi aminti căpitanul Grenville. Linia ţărmului se întinde pe aproximativ 15000 de kilometri.

— A vorbit reprezentantul Escadronului Special Naval, spuse Granthorpe, cu un zâmbet. Aceasta a fost o remarcă sau o nemulţumire?

— Numai o remarcă, atât.

— Mă bucur să aud asta, zise Granthorpe, întorcându-se către maiorul Parkinson. Ce probleme aveţi?

— Cele două insule principale – răspunse Parkinson – au o suprafaţă totală echivalentă aproape cu cea a Ţării Galilor, cu un relief ca al Dartmoorului – bătut de vânt, lipsit de copaci, numai vegetaţie pitică. Cu toate acestea, sunt foarte multe mlaştini şi întinderi pietroase, cu stânci alunecoase acoperite cu muşchi,

care în unele zone au o lăţime de un metru sau mai mult. De parcă nu era de ajuns, deşi relieful de-a lungul jumătăţii nordice a Insulelor Falkland de Est atinge o înălţime de numai 450 de metri pe Muntele Kent, clima este comparabilă cu cea de pe zonele muntoase britanice, la o altitudine dublă. Cred că până şi Forţele Speciale vor avea probleme serioase în a supravieţui pentru un timp îndelungat în astfel de condiţii – fără a mai vorbi de a reuşi să nu fie detectaţi de argentinieni.

— În plus, trebuie adăugat – completă Grenville – că argentinienii, cel puţin conform rapoartelor informatorilor noştri, au încă un moral bun şi au echipamente eficiente de radiogoniometrie, pe care le-ar putea folosi pentru a ne intercepta transmisiunile şi a localiza posturile noastre de observaţie.

— Acesta este un risc pe care ar trebui să vi-l asumaţi, răspunse Granthorpe. Trebuie neapărat să efectuăm misiuni de recunoaştere asupra tuturor zonelor controlate de inamici în Insulele Falkland de Est. Trebuie de asemenea să continuăm să observăm îndeaproape garnizoanele din Insulele Falkland de Vest.

Holdfield împinse cu degetul harta prinsă de tabla din spatele lui.

— Insulele Falkland de Vest se întind la 20 de kilometri spre nord, de-a curmezişul Strâmtorii Falkland, dinspre insulele estice. Nu e prea mare distanţa între ele. În mare, deci, plănuim să debarcăm pe insulele estice, suficient de departe de aeroportul şi de garnizoana principală din Port Stanley, încât să putem stabili acolo un cap de pod, înainte ca ei să poată contraataca masiv. De acolo, cea mai mare parte a efectivelor noastre vor traversa muntele, unde, după părerea noastră, argentinienii nu se vor aştepta la un asalt puternic. Odată traversată această regiune muntoasă, uşa de serviciu către Port Stanley va fi deschisă.

— Atunci, să o deschidem cu o lovitură de picior, spuse Parkinson. Voi face în aşa fel încât să-i aduc pe oamenii mei din Georgia de Sud până pe vas, şi să-i trimit pe uscat, de aici.

— Mulţumesc, maiorule. Mult noroc!

Maistrul Ken Brown îi conduse pe Parkinson şi pe Grenville la biroul de transmisiuni, unde, cu un entuziasm aflat într-o creştere teribilă, Parkinson luă legătura cu Georgia de Sud şi dădu instrucţiuni ca escadronul să fie scos de acolo.

După ce primi acceptul personal al căpitanului Hailsham, închise microfonul, se întoarse cu faţa la căpitanul Grenville şi ridică triumfător degetul mare, iar Grenville făcu la fel, zâmbind forţat, după care el şi Parkinson fură conduşi afară din cabina de transmisiuni de Brown, care, odată ajuns pe coridor, se întoarse iarăşi cu faţa la ei.

— Deci unde ne instalăm? îl întrebă Parkinson.

— Ei bine, sir – încercă maistrul Brown să-şi mascheze un rânjet, tuşind în pumn – de fapt, singurul loc pe care l-am putut găsi a fost toaleta pentru femei, în prezent neutilizată.

Parkinson se holbă la el pentru o clipă, apoi întrebă ca şi cum nu auzise bine:

— Ai spus cumva „toaleta pentru femei”?

— Da, domnule, răspunse Brown, zâmbind acum cu toată gura. Îmi pare rău, dar este singurul spaţiu neocupat.

Întinse mâinile, într-un gest larg:

— Este spaţioasă, domnule, credeţi-mă, foarte spaţioasă. Am instalat deja aparate radio, scaune şi mese. Chiar şi un automat cu băuturi calde – supă, cafea şi ceai. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, cereţi-mi. Cred că vă veţi simţi bine acolo.

— Ţi se pare amuzant?

— Nu, sir, absolut deloc.

— Atunci lasă rânjetul ăla şi du-ne s-o vedem.

— Desigur, sir. Pe aici, sir.

Zâmbind încă, maistrul îi conduse printr-un tambuchi, coborâră două serii de scări şi traversară o cală slab luminată, plină de fum, înţesată de soldaţi pe jumătate goi, ce se odihneau în paturi suprapuse, într-o încâlceală de haine şi echipamente, până ajunseră pe alt coridor. Toaleta pentru femei se afla la capătul lui.

— Am ajuns, sir, spuse Brown, deschizând uşa şi poftindu-i cu un gest al mâinii, înăuntru.

Parkinson intră primul, urmat de Grenville şi Brown şi examină gânditor camera. Era într-adevăr, surprinzător de spaţioasă, cu un şir de cabine cubice de-a lungul peretelui, un sistem de transmisiuni pe o bancă de lângă peretele opus, două hublouri pe o latură, oferind o privelişte asupra mării, şi trei mese pliante, puse una lângă alta în mijloc, înconjurate de scaune fixe.

La jumătatea distanţei dintre hublouri se afla o tablă de scris, pe un stativ, cu o hartă a Insulelor Falkland şi grafice ale mareelor, prinse de ea.

Parkinson mişcă aprobator din cap.

— Sunt impresionat, subofiţer. Cred că toate acestea vor fi suficiente. Şi deci unde dormim?

— În cabinele de la sediul ofiţerilor, domnule, de unde am venit. Vă veţi găsi numele pe uşă şi cheia în broască.

— Există hoţi la bordul acestui vas?

— Nimic nu e perfect sub soare, sau sub lună, sir. Adevărul este că din când în când mai dispare câte ceva.

— Soldaţii SAS nu se fură între ei. Poate n-ar strica să ni te alături.

— Este o invitaţie amabilă, sir, dar nu mai sunt chiar atât de tânăr.

Parkinson zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Foarte bine, subofiţer Brown. Sunt sigur că ne descurcăm noi să ajungem la cabinele noastre. Sarcinile dumitale iau sfârşit aici.

— Mulţumesc, sir, a fost plăcerea mea.

Zâmbind încă, subofiţerul plecă, lăsându-i pe Parkinson şi pe Grenville singuri în cameră. Studiară încăperea, zâmbind acum amândoi, după care se întoarseră faţa în faţă.

— Cred că este în regulă, spuse Parkinson. Cel puţin te duce cu gândul la tot felul de chestii. Haide să urcăm pe punte.

Părăsind toaleta femeilor şi închizând uşa, refăcură întreg traseul parcurs, până ajunseră pe puntea de decolare a elicopterelor, unde alţi soldaţi erau aduşi pe vas şi elicopterele erau încărcate cu ajutorul dispozitivelor de invergare, galben-strălucitoare. Alte vase, inclusiv distrugătoare şi portavioane, erau răsfirate pe marea agitată, formând o armată puternică, cu avioane decolând şi aterizând constant, zburând printre elicopterele din aer, cu o precizie uluitoare.

— Tehnica de luptă modernă e, într-adevăr, foarte spectaculoasă, îi spuse Parkinson lui Grenville.

— Nu se mai fac astfel de filme, răspunse Grenville. Bugetele nu pot face faţă.

— Îmi vor lipsi toate acestea, Laurence.

— Da, şefu', ştiu.

Ţinându-se strâns de parapetul ud, lăsând stropii să-i biciuiască faţa, Parkinson privea întreaga panoramă cu un sentiment disperat de durere, amintindu-şi că în curând urma să se sfârşească activitatea lui în cadrul SAS-ului, şi o dată cu aceasta, cele mai captivante şi stimulatoare zile din viaţa sa.

Intrând, ca şi socrul său, în SAS de la Infanteria Uşoară din Durham, participase la atacul asupra oraşului Jebel Akhdar din Oman, în 1959, când avea doar 22 de ani; organizase o serie de misiuni peste graniţe din Borneo, în 1964, fusese trimis în Irlanda de Nord, în timpul tulburilor ani '70, şi chiar ajutase la organizarea îndrăzneţei misiuni de salvare din timpul asediului Ambasadei Iranului, din 1980. Acestea erau nişte aventuri pe care un bărbat nu le poate uita aşa uşor. Fiind un tip milităros, atât prin înclinaţii, cât şi prin educaţie, avea un temperament năvalnic, fiindu-i permanent necesară o activitate, şi neputându-şi imagina viaţa în afara SAS-ului. Cu toate acestea, la patruzeci şi patru de ani, nu mai era chiar atât de tânăr, munca lui în cadrul SAS era pe sfârşite, şi dacă nu se ivea altceva neaşteptat în altă parte, aceasta urma să fie ultima lui operaţiune. Cu puţin noroc, putea primi o slujbă de birou în Anglia, la Serviciul de Informaţii de la Stirling Lines, însă nici acest lucru nu era sigur – iar alte opţiuni nu prea avea.

Perspectiva unei funcţii administrative, în care să mânuiască hârtii şi nu soldaţi, să aprobe planuri şi nu să le facă, îl întrista cumplit pe Parkinson.

Nici ideea de a se pensiona timpuriu şi de a-şi îngriji grădina casei sale din Hereford nu-l încânta prea mult, oricât de atrăgătoare era aceasta.

Chiar şi la vârsta lui, îşi dădea el acum seama, nu era un om făcut pentru o viaţă aşa-zis „normală". Astfel că, privind vasele de pe marea învolburată, avioanele şi elicopterele vuind deasupra, admise în sinea lui că acolo îi era locul şi că nu-i făcea plăcere să-l părăsească. Slavă Domnului pentru această campanie de luptă!

— Cred că folosirea unor echipe de câte patru oameni – îi spuse Parkinson căpitanului Grenville, simţind nevoia să se rupă de acele gânduri – este cea mai bună cale de a executa misiuni de recunoaştere în Insulele Falkland de Est şi de Vest. Ne vom

infiltra pe ambele insule şi ne vom dispersa echipele în toate direcţiile, înaintând pe timp de noapte, către locuri prestabilite pentru a deveni posturi de observaţie individuale. Vor rămâne acolo atât cât va fi necesar. Nu se va transmite nimic prin radio, până ce nu-şi termină toată treaba şi nu venim să-i recuperăm. Cu atât de multe grupuri dispersate peste tot, sunt foarte mici şansele să fie capturaţi, iar cantitatea de informaţii adunată va creşte enorm. Bineînţeles că atacul va începe numai când acele informaţii vor fi puse cap la cap şi analizate.

— Sunt de acord, spuse Grenville.

— Escadronul soseşte mâine dimineaţă. În acest timp, în vreme ce noi aşteptăm, putem studia hărţile din toaleta de femei şi selecta pe cele mai bune locuri pentru posturile noastre de observaţie. Să coborâm la loc, Laurance.

— Da, să începem chiar acum, răspunse Grenville. Nu are nici un rost să stăm aici pe punte întreaga zi.

Parkinson ar fi putut foarte bine să rămână acolo toată ziua, privind avioanele, elicopterele, distrugătoarele şi portavioanele, însă ştia că nu i-ar fi folosit la nimic, ci l-ar fi întristat chiar şi mai mult.

Astfel că, după ce mai aruncă o ultimă privire mulţumită flotei, oftă şi îl urmă pe căpitanul Grenville înapoi în interiorul vasului, în labirintul lui de tambuchiuri, coridoare şi cale, pe lângă sutele de soldaţi din paturi suprapuse, din oţel, care fumau, citeau, jucau cărţi şi scriau scrisori în calele slab luminate, mirosind a transpiraţie şi a aer stătut, plin de fum. Traversară toate acestea până ce ajunseră la toaleta de femei, mai mică, mai curată, mult mai bine luminată, unde SAS-ul îşi instalase acum, oficial, cartierul general.

Acolo, neputându-şi reţine un zâmbet gândindu-se la bafta lor, desprinseră hărţile de pe tablă, le întinseră pe mese şi începură să alcătuiască planul pentru misiunile de infiltrare adâncă a escadronului, în Insulele Falkland de Est şi de Vest.

Capitolul 8

Dintre toate operaţiunile ce intră în sarcina SAS-ului, cele mai puţin interesante, însă şi cele mai pretenţioase şi mai importante, sunt cele de organizare şi menţinere a posturilor de observaţie de către echipe de patru oameni în vederea misiunilor de recunoaştere în interiorul teritoriului inamic.

Ales comandant de patrulă, sau CP, o dată cu transferul escadronului din Georgia de Sud la bordul vasului *Resource*, lui Ricketts i se permise să-şi selecteze propria echipă. Îşi alese trei oameni cu pregătirea specială necesară acestei sarcini speciale: caporalul Paddy Clarke, soldatul Danny Porter şi uriaşul poet negru, soldatul Andrew Winston. Nefiind în stare să efectueze faza obişnuită de repetiţii, din cauză că se aflau la bordul vasului, maiorul Parkinson îşi informa în schimb oamenii, cu ajutorul hărţilor şi a fotografiilor aeriene luate în timpul precedentelor zboruri de recunoaştere ale avioanelor britanice. Lui Ricketts i se dădu o zi pentru a-şi pregăti echipa, pentru a-şi alcătui singur planul de operaţiuni, bazat pe şedinţa de informare la care participase şi pentru a le spune celorlalţi trei ce se aştepta de la ei. Alese apoi şi supraveghe inspectarea accesoriilor şi armelor necesare, asigurându-se că echipamentul radio şi bateriile funcţionau, că muniţia era curată, că grenadele erau amorsate, că raţiile de hrană erau împărţite corespunzător şi sticlele de apă umplute. Armele, numeroase şi diverse, fură testate fiecare în parte, trăgându-se cu ele înspre marea agitată, de pe puntea bătută de vânt a vasului.

După ce se sfârşiră toate acestea, membrii trupelor fură transportaţi în două elicoptere Wessex Mark 5 ale Escadronului 845, care îi duse la două sute de kilometri de vasul *Resource*, la punctul de aterizare, în apropierea centrului Insulelor Falkland de Est. Zburară pe timpul nopţii, deasupra ţărmului nord-vestic al insulei, acoperit de ceaţă, apoi printr-o vale adâncă, sub lumina lunii, vale care ducea spre ţinutul muntos. Având la ochi ochelarii de vedere nocturnă pasivă, care-l ajutau să vadă în întuneric, chiar dacă numai în nişte nuanţe de un albastru ireal, pilotul nu avea nici o problemă în a ateriza exact pe locul prestabilit. Cu

toate acestea, nu rămase la sol prea mult timp.

Deşi plănuiseră să aterizeze la mare distanţă de Port Stanley, pentru a evita o eventuală întâlnire cu inamicul, după care să meargă pe jos timp de două sau trei zile, până la locul ales ca punct de observaţie, pericolul de a fi văzuţi nu dispăruse complet, astfel că elicopterul aproape că nici nu atinse solul, rămânând mai mult suspendat la un metru deasupra lui, în vreme ce echipa SAS sărea afară şi îşi descărca echipamentul. În timp ce făceau acest lucru, Danny se îndepărtă de punctul de aterizare, pentru a le servi drept santinelă, ţinându-şi carabina M16A2 pregătită.

După ce întreg echipamentul fu descărcat, oamenii se grăbiră să iasă din vârtejul creat de elice şi Ricketts îi făcu semn pilotului că putea decola. Se ridică vertical, cu toate luminile abia pâlpâind, şi se făcu în curând nevăzut pe cerul înnorat al nopţii. Pe tot răstimpul acestei prime nopţi urma să se păstreze linişte totală. Ricketts îşi dirijă oamenii înainte cu ajutorul unor semne ale mâinii. Acelaşi gen de semnale deveniră singurul mijloc de comunicare pe timpul lungului şi primejdiosului marş, care-i purtă printr-o vale, urcând apoi iarăşi, ocolind zonele de gheaţă ce luceau în lumina lunii, atenţi tot timpul la eventualele mine. Vântul gemea sinistru în jurul lor, răscolind vegetaţia săracă, făcând astfel dificil ca sunetele eventualelor patrule argentiniene să ajungă la ei. Tot ce mişca sau scotea vreun zgomot devenea un potenţial duşman.

Folosind o busolă luminoasă, comparând punctele de reper şi potecile cu harta, pentru a urma ruta prestabilită, înaintau în şir indian, cu tânărul Danny mult avansat, conducând coloana şi verificând tot timpul drumul ce se întindea în faţa lui prin cătarea armei, prevăzută cu sistem nocturn. Ceilalţi trei erau încolonaţi în spatele lui, păstrând o distanţă apreciabilă între ei, mai puţin obişnuită, cu scopul de a evita pierderile inutile sau prea numeroase, în cazul că erau atacaţi.

Ricketts, în calitatea sa de comandant de patrulă, era al doilea în coloană, în spatele lui Danny, cu Paddy Clarke al treilea, ca radiotelegrafist şi cu uriaşul Andrew asigurându-le spatele, ca aşa-zis „Tail-end Charlie” [1]. Ca deschizător de coloană, Danny

[1] *Tail-end Charlie* = termen de argou desemnând mitraliorul din coada fuselajului unui bombardier (n.tr.).

avea sarcina să acopere o suprafaţă semicirculară în faţa echipei. Ricketts şi Paddy făceau acelaşi lucru în stânga respectiv dreapta, în vreme ce Andrew trebuia să se răsucească în permanenţă, cu faţa în direcţia din care veneau, nu doar pentru a le acoperi spatele, dar şi pentru a se asigura că patrula nu avea puncte nevralgice. Fiecare trebuia să se uite în stânga şi în dreapta, atent la eventualele mişcări ale inamicilor, şi de asemenea să verifice în mod repetat dacă cel din faţa şi din spatele fiecăruia era la locul lui. Era o rutină pretenţioasă, riguroasă, peste care nu se putea trece. Pe lângă încordarea psihică datorată obligaţiei de a fi mereu în alertă, fără a putea vorbi între ei în tot acest timp, se mai adăuga şi povara pur fizică a greutăţilor mai mari ca de obicei, pe care oamenii erau nevoiţi să le poarte în această misiune.

Fiecare din rucsacii lor conţinea acum mai multe centuri; cartuşiere, explozibile şi alte feluri de muniţii, aparate de transmisie radio, de rezervă, piese de schimb pentru acestea, baterii, raţii de mâncare şi apă, un sac de dormit şi haine de schimb. Şi mai greoaie erau centurile individuale, care conţineau echipament de salvare adiţional, trusă medicală, sticle cu apă, raţii de hrană pentru cazuri de urgenţă şi grenade fumigene sau cu fragmentare. Puse laolaltă, rucsacii, centurile cu accesorii şi armamentul adiţional reprezentau o povară care ar fi frânt spatele celor mai mulţi bărbaţi într-o asemenea expediţie.

Cu toate acestea, oricât era de greu, Ricketts găsea o logică sublimă şi o frumuseţe aparte în chiar acest concept al echipelor de patru oameni. Conceput de David Stirling, creatorul SAS-ului, comandoul de patru oameni era piatra de temelie a SAS-ului, o unitate autonomă în cadrul unui escadron de infanterie, care se sprijinea pe încrederea absolută, nezdruncinată, dintre membrii săi. Aceasta era una dintre trăsăturile ei dominante. Alta era aceea că, deşi fiecare membru al comandoului primise o instrucţie complexă, pentru a-l face capabil să se descurce foarte bine în toate tipurile de tehnici SAS, în cadrul unei echipe de patru oameni fiecare avea rolul său bine determinat. În cazul de faţă, Danny ca cercetaş şi iscoadă, uriaşul Andrew ca poliglot şi infirmier, Paddy ca radiotelegrafist şi expert în demolări, iar Ricketts ca şef de echipă, rol care necesită capacitatea de a

prelua oricare dintre sarcinile celorlalţi, dacă vreunul din ei e rănit sau ucis. Comandoul de patru oameni era, deci, o reprezentare la scară redusă a întregului SAS şi o unitate aproape perfectă, de sine stătătoare.

În acel moment, traversând înălţimile zonei centrale a Insulelor Falkland de Est, Ricketts avea un sentiment de mândrie, care era mai puternic decât frustrarea mocnită cauzată de lipsa unei înaintări substanţiale a echipei, înaintare care din cauza pericolului constant de a se întâlni cu patrulele duşmane sau de a fi văzuţi din elicopter, cu mijloace electronice, ca şi din nevoia de a fi tot timpul atenţi la mine, era chinuitor de înceată.

Până în zorii celei de-a doua zile, deşi nu fuseseră nici reperaţi, nici nu se întâlniseră cu duşmanii în vreun fel, parcurseseră numai şaisprezece kilometri.

— Va trebui să ne ascundem în timpul zilei, spuse Ricketts, putând în sfârşit să vorbească, căci răsăritul îşi făcea loc prin pâcla ceţoasă ce învăluia crestele îndepărtate şi apăsătoare, ca şi marea cenuşie dincolo de acestea. Făceţi-vă deci o scobitură şi băgaţi-vă înăuntru. Danny şi Andrew vor dormi primii. Tu şi cu mine, Paddy, ne vom odihni după ei. Două ore de somn şi două de veghe pentru fiecare. În regulă, băieţi, daţi-i drumul!

— Bine, şefu', spuse Paddy, evident mulţumit că putea în sfârşit să vorbească şi continuând să facă acest lucru, în timp ce-şi scotea lopata lui cu mâner scurt. Nu mă deranjează să stau la rând. E foarte frumos că îi lăsăm pe copilaşi să se odihnească primii. Se vede că bieţii căcăcioşi sunt deja sleiţi şi au nevoie de somn.

— Somn de întreţinere a frumuseţii, răspunse Andrew, înfigându-şi lopata în pământul tare, îngheţat. Când eşti negru şi frumos din naştere, ca mine, ai o responsabilitate morală să te menţii aşa. Deci e un somn de menţinere a frumuseţii, nemernic mic şi urât ce eşti! De aceea am nevoie de el, nu de altceva.

— Dacă tu eşti frumos, eu sunt un urangutan împuţit.

— Şi cine a zis că nu-i aşa? întrebă Andrew.

— Mai tăceţi din gură şi săpaţi, zise Ricketts. Nu avem toată ziua la dispoziţie, băieţi.

— Nici o problemă, şefu', se rezolvă cât ai zice „peşte", răspunse Danny, scormonind ţărâna cu lopata lui şi aruncând-o în

spate, peste umărul său plăpând.

O „scobitură” este o cavitate săpată în pământ şi acoperită cu sârmă, care este apoi mascată cu vegetaţie de la faţa locului. Este o măsură luată temporar, folosită pentru odihnă pe termen scurt, în timpul zilei sau al nopţii, în orice poziţie de şedere aleasă de membrii echipei. În acest caz, oamenii săpară sau scrijeliră scobituri îndeajuns de adânci încât să se poată întinde în ele, doi urmând să doarmă sub acoperişul camuflat, din sârmă şi verdeaţă, ceilalţi doi urmând să stea de santinelă, schimbând aceste ipostaze între ei, la fiecare două ore.

Îi aştepta o zi lungă, umedă, friguroasă şi mizerabilă, în care forţa psihică şi fizică erau vitale. Nu puteau nici să mănânce ca lumea, din moment ce nu îndrăzneau să facă un foc sau să-şi folosească sobiţa de hexamină [1]. Fură astfel nevoiţi să reziste cu gustări din brânză, cu biscuiţi şi ciocolată.

Fiind antrenaţi special pentru a învinge orice greutăţi psihice sau fizice, Ricketts şi oamenii lui, deşi nu se dădeau în vânt după „scobituri”, trecură uşor peste acest lucru şi reuşiră să reziste de-a lungul unei zile interminabile, în timpul căreia zăriră numai elicoptere sau avioane argentiniene, din când în când, însă nici o patrulă terestră. La căderea nopţii, se puseră din nou în mişcare într-un alt marş îndelungat prin întunecatul ţinut rural.

Pe măsură ce se apropiau de Port Stanley, începură inevitabil să vadă, dacă nu soldaţi argentinieni, cel puţin poziţiile acestora, după focurile de tabără ce sclipeau straniu în beznă. Când se întâmplă acest lucru, efectuară o recunoaştere a zonei, şi îşi notară toate informaţiile, fără însă a le transmite flotei, pentru ca semnalul radio să nu fie interceptat de inamic, dezvăluindu-i acestuia poziţia lor.

Din când în când zăriră patrule terestre ale inamicului, mişcându-se ca şi ei, prin întunericul dens luminat de lună, şi întotdeauna se aruncau la pământ şi stăteau cu armele aţintite asupra inamicilor. Nu deschiseră însă focul, căci obiectivul lor era acela de a efectua misiuni de recunoaştere, nu de luptă, iar un schimb de focuri, chiar dacă îl câştigau, le-ar fi dezvăluit inamicilor prezenţa lor, punând astfel în pericol asaltul ce urma.

Dacă prima zi fusese foarte grea, a doua a fost şi mai şi. Nu

[1] Tip de combustibil solid folosit la sobele de campanie (n.tr).

putură face altceva decât să stea ascunşi în scobiturile lor până la lăsarea întunericului, dormind sau stând cu ochii în patru după vreun semn al activităţilor duşmanilor. Pregătirea lor psihologică specială le permitea să facă acest lucru, deşi fiecare îl făcea în felul lui.

Phil Ricketts era căsătorit şi tată a doi copii, Julia, în vârstă de zece ani, şi Anna – de unsprezece. Soţia lui, Maggie, provenea din Wood Green, în nordul Londrei, avea o slujbă şi se mândrea cu acest lucru. Lucra ca secretară într-o companie ipotecară importantă, şi era o fire independentă, senzuală şi bine-dispusă. În vreme ce căsnicia era solidă iar Ricketts îşi iubea cu adevărat soţia, îl deranja uneori faptul că prefera o viaţă bărbătească, departe de casă şi gospodărie, făcând lucruri pe care numai un bărbat le putea face. Aici nu era vorba de jocuri de noroc, de băutură sau de sex, ci pur şi simplu de nevoia de aventură şi de un simţ al vieţii mai ascuţit pe care i-l oferea periolul continuu.

Înainte de a intra în armată, Ricketts lucrase ca maşinist pe platformele petroliere din Marea Nordului. Deşi era o muncă grea, periculoasă, îi plăcuse întotdeauna să se afle acolo mai mult decât acasă. Aşa sunt unii bărbaţi – nu pot duce o viaţă normală – iar când Ricketts recunoscuse în sfârşit în sinea lui că făcea şi el parte din acestă specie, făcuse un lucru de bun simţ şi intrase în armată.

La început lui Maggie îi displăcuse categoric ideea, întrebându-se cu ce era vinovată, însă când înţelese că lui pur şi simplu îi plăcea să facă o muncă de bărbat – şi că nu era vorba de o altă femeie – îl lăsă să-şi urmeze calea.

După puţin timp, nemulţumit fiind de munca de rutină din cadrul armatei, Ricketts, făcu o cerere de a intra în rândurile SAS. Odată primit acolo, îşi dădu seama că îşi găsise adevăratul cămin. Cu toate acestea, atunci când se afla într-un post de observaţie, sau, ca şi în acel moment, într-o „scobitură”, încercând să suporte tăcerea şi nesfârşitele ore de inactivitate, făcea acest lucru gândindu-se la căsnicia lui şi întrebându-se de ce aceasta nu-i era de ajuns. Nu găsise încă nici un răspuns la toate întrebările care îl frământau, însă se gândea la aceste lucruri pentru a face timpul să zboare mai repede.

Ca şi Ricketts, tânărul Danny se gândea şi el la viaţa de acasă, deşi gândurile sale urmau nişte tipare mai simple. Pe Danny nu-l chinuise niciodată vreo îndoială despre ce voia să facă în viaţă: din copilărie, îşi dorise să devină soldat – un lucru înţeles pe deplin de părinţii săi, colecţionase soldaţi de jucărie, citise cărţi de război, văzuse filme de război, se jucase de-a soldaţii, de-a cowboy-ii şi indienii, apoi începuse să colecţioneze arme de foc. În acest sens, fusese un soldat încă din copilărie, fusese doar o chestiune de timp până să ajungă unde era.

Danny fusese întotdeauna plăpând şi suplu, mai degrabă tăcut şi blând din fire, însă temperamentul său fusese legendar în timpul anilor de şcoală, şi îl dusese la multe încăierări. Când se lăsase de şcoală, la cincisprezece ani, se hotărâse deja să intre în rândurile armatei, împotriva oricărui obstacol. Înainte de a intra în armată, când avea optsprezece ani, ştia că în curând se va transfera la legendarul SAS, ceea ce şi făcu, trecând toate testele. Când fu în cele din urmă decorat cu „pumnalul înaripat”, nu fu câtuşi de puţin surprins.

Nu mai puţin adevărat era şi faptul că încrederea lui Danny în calităţile sale de soldat SAS nu se regăsea şi în viaţa lui personală. Născut şi crescut în ţinutul central al Marii Britanii, fusese unicul copil al unor părinţi de treabă, din clasa de mijloc, care îi oferiseră foarte multă afecţiune şi care ar fi fost surprinşi dacă nu chiar şocaţi, să afle despre temperamentul lui violent şi încăierările lui frecvente.

Deşi păruielile erau cât se poate de reale, când părăsi şcoala, Danny era prea obsedat de ideea intrării în rândurile armatei, pentru a mai învăţa şi despre celelalte realităţi ale vieţii, cum ar fi sexul. Neavând experienţă cu fetele, le privea într-un mod prea romantic, aşa că, atunci când a cunoscut-o pe Darlene, fiind în compania unor amici şi a iubitelor acestora într-un bar din partea locului, el nu putu rezista faptului că ea îl plăcea şi că nu se sfia s-o arate.

O iubea pe Darlene cu disperare, deşi cu unele urme de îndoială, majoritatea bazate pe bârfele nefondate ale aceloraşi amici, care-i dăduseră de înţeles că tatăl ei era un beţivan, mama ei – o paraşută, şi că ea, Darlene, avea aceleaşi înclinaţii. Deşi Danny încercase să ignore asemenea comentarii, care îl răneau

adânc, acestea nu-i dădeau pace, aruncând o umbră de îndoială asupra iubirii sale pure.

Astfel că, atunci când se afla într-un post de observaţie sau în „scobitură”, Danny era sfâşiat între încrederea lui totală ca membru al SAS, şi îndoielile privitoare la viaţa lui personală. Nu este mai puţin adevărat că numai o jumătate din creierul său era ocupat cu aceste gânduri, cealaltă, mereu vigilentă şi plină de instincte ucigaşe, se concentra întotdeauna asupra misiunii din acel moment.

Pe Andrew şi Paddy îi chinuiau cu totul alte gânduri, mult mai puţin personale, în cazul amândurora. Deşi nu era un ucigaş înăscut, precum „Copilaşul”, uriaşul Andrew avea o forţă fizică remarcabilă şi, la fel ca şi Ricketts, o foame neostoită pentru aventură. Era pe de o parte numai energie brută, iar pe de altă parte avea multă imaginaţie şi simţea nevoia să dea frâu liber ambelor laturi ale personalităţii sale, pentru a nu exploda pur şi simplu. Poeziile lui îi exprimau interioritatea – sufletul lui blând, ascuns, în trupul uriaş – în vreme ce SAS-ul, cu disciplina şi provocările sale, se ocupa de latura lui pur fizică.

Cum, de asemenea, SAS-ul nu lua în considerare pielea lui neagră, judecându-l numai după meritele pe care le avea, Andrew se simţea la fel de bine acolo ca şi atunci când se exprima prin poeme.

Nefiind căsătorit şi neavând nici de gând să se căsătorească – cel puţin, nu încă – îşi petrece clipele interminabile din posturile de observaţie, sau, ca în acel moment, din scobitura lui înghesuită, umedă, imaginând alte şi alte versuri despre viaţa lui din cadrul SAS. Cu toate acestea, nu uita nici pentru un moment, nici măcar pentru o secundă, de ce anume se afla acolo, tăcut, întins într-o groapă de pământ. Era vorba de a repera inamicul sau de a fi reperat de acesta, de a-l ucide sau de a fi ucis. Îşi pierduse ambii părinţi în copilărie, într-un accident de maşină banal, în Merseyside, şi fusese crescut de nişte rude îndepărtate, oameni cumsecade, dar opaci. Fugise de acasă la o vârstă fragedă, făcuse autostopul până la Londra, lucrase acolo pe un şantier de construcţii, obişnuise să bea mult, să-şi facă de cap şi în general să arunce cu banii. Ajungând la delicte minore, spărsese câteva capete şi o încasase şi el la rândul lui, însă în cele

din urmă, după o scurtă perioadă petrecută în puşcărie, se hotărâse să pună capăt acestor lucruri. Văzând o reclamă la televizor, care prezenta viaţa în cadrul armatei ca pe o aventură, se înrolă şi ajunse la Belfast, unde se trezi atacat cu cărămizi, înjurat de gospodine şi uneori luat drept ţintă de lunetişti adolescenţi. Spre surprinderea lui, îi plăcea enorm viaţa aceasta. Suspansul îi dădea o senzaţie de împlinire. Născut în Liverpool, nu se simţise niciodată irlandez, aşa că nu-i venea greu în Belfast, Londonderry, sau chiar în aşa-zisul „ţinut al nelegiuiţilor", unde ataca teroriştii şi era atacat la rândul lui, scăpând de fiecare dată cu viaţă.

Trimis fiind înapoi în Anglia, găsi viaţa din armată plicticoasă, aşa că se hotărî să încerce să intre în rândurile SAS. Fiind un supravieţuitor înnăscut şi dăruit cu nervi tari, depăşi fără probleme antrenamentul de bază, pe cel intermediar şi pe cel complex, şi în curând purta bereta cu pumnalul înaripat. După încă o perioadă scurtă de timp petrecută în Irlanda de Nord, unde se ocupase cu activităţi de contrainformaţii în „ţinutul nelegiuiţilor", fu trimis în Oman, unde îşi demonstră calităţile în timpul triumfătoarei şi sângeroasei înaintări spre Shershitti. După aceea, realiza că va rămâne în cadrul SAS atât cât îl vor accepta aceştia.

Paddy nu avea o atitudine sentimentală faţă de munca lui în SAS – era doar o slujbă pe care o făcea cu plăcere – şi cum nu avea familie, ca să nu mai vorbim de sentimente familiale, rezista cu succes stresului psihic al pândelor tăcute, îndelungate, din posturile de observaţie sau din „scobituri", visând, la fel cum făcea şi acolo, în Insulele Falkland de Est, la aventurile trecute şi la cele ce-l puteau aştepta în viitor.

Deşi înghesuit într-o groapă rece, umedă, scobită în formă de sicriu, ascuns sub un acoperiş fals camuflat, cu brazde de iarbă, abia respirând, Paddy rezistă mai uşor decât ceilalţi acelei zile, simţindu-se doar foarte plictisit. Era chiar mândru de ce avea de îndurat.

În cea de-a treia noapte începură să traverseze zonele patrulate de trupele argentiniene, ceea ce însemna că trebuia să fie deosebit de atenţi şi, chiar la adăpostul întunericului, puteau

înainta numai cu foarte multă grijă. Simţeau mai mult ca oricând imboldul de a deschide focul – umilinţa puşcaşilor marini din Port Stanley nu le dădea pace încă – însă pregătirea lor era mai puternică, astfel că, în loc să tragă, se adăposteau din nou şi înregistrau mişcările trupelor inamice, ca şi efectivele şi armamentul acestora. La fel procedau şi cu manevrele, acum mai dese, ale elicopterelor şi avionelor argentiniene. În cele din urmă, după trei zile şi trei nopţi, chiar înaintea zorilor de după ce-a de-a treia noapte, ajunseră la ţinutul muntos ce străjuia Port Stanley şi identificară creasta aleasă ca post de observaţie.

— Am ajuns, spune Ricketts, sigur pe el, localizând pe hartă punctul găsit de ei. Haideţi să începem să săpăm, băieţi.

Încă la adăpostul nopţii luminate de lună, folosind lopeţi şi târnăcoape, în timp ce Danny stătea de santinelă, construiră repede, cu îndemânare, un post de observaţie dreptunghiular, folosind tehnicile standard ce fuseseră recent utilizate de Grenville în Georgia de Sud.

Creasta era atât de înaltă şi expusă, încât nu exista aproape nici un fel de adăpost natural împotriva intemperiilor, a patrulelor sau avioanelor inamice. Din acest motiv, camuflară postul de observaţie cu un strat de verdeaţă, deasupra materialului obişnuit de susţinere.

Această măsură urma să-i ferească măcar de detectoarele termice din elicopterele argentiniene. Dacă îi ascundea sau nu şi de patrulele terestre ale inamicilor rămânea de văzut, aşa cum ştia şi Ricketts din experienţa lui anterioară.

În condiţii obişnuite, Paddy, radiotelegrafistul lor, ar fi luat legătura radio din postul de observaţie, cu baza SAS, amplasată în mod caraghios în toaleta de femei de la bordul lui *Resource*. Cu toate acestea, maiorul Parkinson le ordonase să nu comunice nimic prin radio până în momentul în care erau pe cale să se întoarcă pe vas, ca argentinienii să nu-i localizeze, folosindu-se de semnalele interceptate. Astfel, în următoarele trei zile, informaţiile deja strânse, ca şi cele proaspăt culese din postul de observaţie şi ca rezultat al unor riscante operaţiuni de recunoaştere în josul muntelui, până aproape de poziţiile argentiniene din Port Stanley, nu fură transmise, ci păstrate într-un dosar ce urma să fie distrus în caz că inamicii i-ar fi înconjurat.

Postul de observaţie avea doar o nişă îngustă, însă le oferea o vedere bună asupra aeroportului Stanley şi a poziţiilor argentiniene de pe dealurile înconjurătoare. Strânseră informaţii preţioase, zi de zi, folosindu-se de binocluri vopsite în negru, camuflate, de lunete şi sisteme de vedere nocturnă. Informaţia vizuală era în general fotografiată, iar detaliile – adăugate pe hărţile şi pe fotografiile aeriene luate în precedentele zboruri de recunoaştere. Celelalte informaţii erau trecute în jurnal, imediat ce erau culese.

În decursul celor trei zile, elicopterele argentiniene făcură raiduri de recunoaştere asupra munţilor. Patrule terestre putură fi observate ocazional, pe versanţii inferiori ce duceau la Port Stanley şi la aeroport. Aceasta făcu ca incursiunile de recunoaştere ale lui Ricketts şi ale oamenilor săi să devină şi mai periculoase, însă ei le efectuară totuşi, de obicei la adăpostul întunericului, când erau conduşi spre poziţiile inamice de strălucirea focurilor aprinse de aceştia sau de luminile din clădirile ocupate.

Uneori, soldaţii argentinieni treceau la numai câţiva metri de locul în care stăteau ascunşi, întinşi la pământ, militarii SAS ce executau misiunea de recunoaştere. Nu era doar frustrant să stai acolo întins, fără a face nimic, ci necesita şi nişte nervi de oţel. Şi totuşi, preferau cu toţii primejdia plictisului provocat de statul în postul de observaţie, zi şi noapte, cu o lumină mult prea slabă chiar şi pentru citit (îşi făceau însemnările în jurnal la lumina lanternelor) şi unde singura activitate relaxantă era să asculte la BBC World Service, în nişte căşti învelite. Cel puţin acest lucru îi ţinea la curent cu evenimentele politice şi militare ce priveau Insulele Falkland.

Aflară astfel că situaţia se apropia de punctul de criză. Acest lucru era dovedit de faptul că aeroportul din Port Stanley era acum bombardat din aer, şi nu de pe mare, în fiecare noapte, oferindu-le celor din postul de observaţie un fenomenal spectacol de foc, care lumina portul întunecat, estompând în acelaşi timp lumina stelelor cu norii de fum negru.

Când se petrecea acest lucru, elicopterele argentiniene decolau de pe aeroportul bombardat, trecând chiar deasupra postului de observaţie, în drumul lor spre interiorul insulei.

Aproape de fiecare dată, la întoarcere, lipseau câteva din ele, fiind doborâte de avioanele Harrier de pe vasele britanice, după ce fuseseră localizate în prealabil de alte posturi de observaţie ale SAS, aflate mult mai departe de poziţiile argentiniene şi astfel putând comunica liber prin radio. Bombardamentele de fiecare noapte deveniră o formă plăcută de spectacol pentru oamenii din postul de observaţie.

După ce strânse toate informaţiile pe care se putea aştepta în mod rezonabil să le obţină, Ricketts riscă şi le transmise către bază, cerând ca echipa să fie recuperată cât de repede posibil. I se răspunse că elicopterul era deja pe drum şi că urma să ajungă la ei în aproximativ patruzeci de minute.

— În regulă, băieţi, spuse Ricketts, strângem tot şi să plecăm. Danny, treci santinelă în timp ce noi demontăm şi umplem la loc postul de observaţie.

— În regulă, şefu', spuse soldatul cu chip de copil, luându-şi imediat arma M16, opintindu-se să iasă din adăpost şi coborând în viteză panta pe o distanţă de vreo cincisprezece metri, pentru a-şi ocupa poziţia în spatele unui afloriment de piatră, deasupra luminilor din postul altminteri întunecat. Ricketts, Paddy şi Andrew îşi strânseră apoi accesoriile, demontară adăpostul şi îl îngropară cât de mult putură sub pământ, pe care apoi îl bătătoriră şi peste care împrăştiară ţărână. Cu cincisprezece minute înainte de momentul în care trebuia să sosească elicopterul, o patrulă argentiniană urcă până pe creastă, într-o formaţie triunghiulară din trei oameni, cu armele gata de tragere. Era evident că localizaseră cu aproximaţie zona postului de observaţie după transmisiunea efectuată de Ricketts către flotă.

Argentinienii cercetară creasta întunecată, luminată uşor de lună, înaintând în zig-zag, după care se depărtară şi mai mult unul de celălalt, pe măsură ce avansau către culme – unul dintre ei, şi anume cercetaşul, fiind mult prea departe de ceilalţi, spre ghinionul lui. Ricketts înjură înfundat şi fu pe punctul de a le spune oamenilor săi să deschidă focul – ceea ce le-ar fi putut trăda poziţia şi altor soldaţi inamici ascunşi mai jos, pe versant – când Danny făcu semn cu mâna dreaptă, în spatele lui, într-o mişcare de sus în jos, semnalându-i lui Ricketts şi celorlalţi să stea

culcaţi şi să rămână ascunşi. Îi urmară instrucţiunile, chiar în clipa în care cercetaşul argentinian trecu pe lângă Danny, la numai câţiva centimetri de acesta, urcând ţintă spre Ricketts.

Ceilalţi argentinieni priveau cu totul în cu totul altă direcţie, atunci când Danny se ridică în linişte, ca o umbră pe fundalul cerului, şi aplică tehnica de asasinare silenţioasă, strecurându-se în spatele victimei, acoperindu-i gura cu o mână şi tăindu-i rapid vena jugulară cu cuţitul lui de luptă, Fairburn-Sykes. Ţinu strâns trupul soldatului, în vreme ce-l trăgea în jos, înainte ca pe acesta să-l apuce spasmele şi să lovească zgomotos pământul.

Danny îl ucise pe adversar cu multă îndemânare, viteză şi silenţiozitate, şi se îndrepta, aplecat de spate, către următoarea lui victimă, chiar înainte ca primul soldat să fi murit.

Pe al doilea îl ucise în beznă, complet ascuns privirilor. Se auzi numai o buşitură scurtă, a trupului ce în căderea lui strivise feriga, după care ultimul argentinian rămas, privi speriat în jurul lui, la auzul zgomotului. Luna îi lumina limpede chipul cu ochii mari, ce se roteau cu disperare în toate direcţiile, însă chiar în clipa în care îşi răsucea arma pentru a deschide focul, o mână albă îi acoperi gura şi îi dădu capul pe spate, permiţând unei lame ce sclipea în lumina lunii să-i reteze beregata. Trupul soldatului tremură spasmodic în timp ce cealaltă mână a lui Danny îl înlănţui. Puşca îi căzu din degetele încordate, în timp ce el stătea în picioare, cuprins de spasme, ţinut cu putere de asasinul său, după care fu lăsat uşor, cu tandreţe aproape, la pământ, unde fu rostogolit cu faţa în ţărâna moale, care îi înăbuşi ultimul horcăit muribund.

În cele din urmă, după ce se asigură că individul era mort, Danny se ridică şi întinse mâna dreaptă, mişcând-o către propriul corp – semnalându-le să iasă din ascunzătoare.

Ricketts şi ceilalţi oftară din rărunchi, uşuraţi, apoi se ridicară să-şi adune echipamentele şi să aştepte sosirea elicopterului.

Danny urcă din nou panta, cu arma atârnată pe spate, în diagonală, ştergându-şi cuţitul însângerat pe o cârpă şi zâmbindu-le visător.

— Nici o problemă, le dădu el de înţeles, fără a rosti vreun cuvânt, ci doar ridicând degetul mare.

Ricketts îi răspunse în acelaşi mod.

Elicopterul sosi la timp, de-abia vizibil pe cerul întunecat, trădându-şi prezenţa numai prin sunetul motorului şi al elicei, la început numai un sunet uşor, ritmic, apoi un duduit şi un şuierat, şi în cele din urmă un zgomot puternic ce sparse liniştea de dinainte. Coborî iute rămânând suspendat aproape de pământ, stârnind un mic uragan de grohotiş. Urcă apoi iarăşi, înainte chiar ca ultimul dintre ei, Ricketts, să-şi fi urcat bagajul greu la bord şi să fi intrat înăuntru.

— Ce porcărie, spuse Andrew.

Capitolul 9

— Am cerut această şedinţă informativă – spuse căpitanul Grenville în toaleta pentru femei de pe *Resource* – deoarece plecăm într-o altă misiune urgentă de recunoaştere.

Caporalul Jock McGregor şi soldaţii Taff Burgess şi Gumboot Gillis se uitară unul la altul cu aerul unor oameni care urmau să fie eliberaţi din închisoare. Erau, de asemenea, mulţumiţi că li se dădea ocazia de a face ceva, acum că războiul cu Argentina începuse cu adevărat.

În ziua următoare infiltrării lui Ricketts şi a oamenilor săi în Insulele Falkland de Est, submarinul flotei regale britanice, *Conqueror* scufundase crucişătorul argentinian *General Belgrano*. Acest lucru produse mult entuziasm în rândurile flotei, care însă fu brutal stinsă, când, cu două zile mai târziu, o rachetă Exocet trasă de un avion de luptă argentinian, Super Etendard, scufundă vasul *Sheffield*, cauzând mulţi morţi şi răniţi din rândurile britanicilor. Se înregistrară de asemenea şi trei avioane Harrier prăbuşite – unul doborât, două ciocnindu-se deasupra oceanului. Războiul cu Argentina începuse de-a binelea, făcându-i pe dezamăgiţii membrii ai SAS nerăbdători să intre în acţiune şi să-şi repare recentele eşecuri.

— Diversele patrule de recunoaştere din Insulele Falkland de

Est – continuă căpitanul Grenville – au adunat o cantitate destul de mare de informaţii încât să ne permită să lansăm o ofensivă puternică asupra insulei, ca prim pas în înaintarea noastră către Port Stanley. Intenţionăm să debarcăm pe plajele de la San Carlos Waters, pe coasta vestică a Insulelor Falkland de Est, însă înainte de a putea face acest lucru trebuie să distrugem toate avioanele aflate în raza ţărmului. Deocamdată, tot ce ştim este că aceste avioane se află pe o fâşie înverzită lângă singura aşezare din Insula Pietrişului.

— Aceasta va fi destinaţia noastră, spuse Jock.

— Exact.

— Mai avem şi alte informaţii despre avioane? întrebă Gumboot, scărpinându-şi nasul rupt, care dădea un aspect ciudat chipului său viclean.

— Doar faptul că între ele există şi avioane de atac la sol 1A-58 Pucara, construite în Argentina, pentru a fi utilizate împotriva trupelor uşor înarmate. Fiecare dintre acestea este prevăzut cu un tun de 20 mm, patru mitraliere de 7,62 mm şi bombe sau rachete, toate putând fi folosite în timpul unui zbor de viteză redusă, pentru a nimici trupele noastre de uscat.

— Câte sunt? întrebă Taff Burgess, frecându-se pe burdihanul său mare şi oferindu-le celorlalţi doi zâmbetul său obişnuit, rezervat.

— Asta trebuie s-o aflăm noi.

— După care să le distrugem.

— Nu. După care să venim înapoi aici, pentru noi ordine. După ce ne întoarcem cu informaţiile, „nămolul verde” va hotărî cum vom acţiona în continuare.

— Fir-ar să fie, spuse Jock, după care tuşi în pumn şi-şi roti privirea împrejur.

Era greu de respirat în toaletă, din cauza fumului gros de ţigară, din care cea mai mare parte venea de la ţigările ce ardeau neîncetat, fumate de operatorii radio de lângă cabinele de toaletă.

— Urât loc pentru baza noastră, remarcă Jock. Mă face să mă simt ca un pervers, şefu’.

— Poate pentru că eşti pervers, răspunse Gumboot.

— Da, scumpule, spuse Taff.

— Haideţi, băieţi, lăsaţi tâmpeniile, spuse căpitanul Grenville. Nu avem timp de pierdut.

— Şi deci ce ştim despre Insula Pietrişului? întrebă Jock cu înţelepciune.

— Credem că există o staţie radar pe insulă, deşi semnalele noastre electronice ne-au arătat că, dacă există una, nu este în funcţiune. Cu toate acestea, s-ar putea ca ei să evite să folosească frecvenţele radio, până la momentul potrivit, şi nu putem risca să ne fie detectate vasele-amfibie chiar când se apropie de Insula Pietrişului, în drumul lor spre San Carlos Waters – astfel că trebuie să efectuăm misiuni de recunoaştere la faţa locului, nu din cele aeropurtate sau bazate pe supraveghere electronică.

— În bunul stil tradiţional, remarcă Jock.

— Corect, caporal, spuse căpitanul Grenville. Tocmai de aceea vom folosi din nou bărci, şi nu elicoptere.

— Mie îmi convine, spuse Taff Burgess. Când plecăm?

— După ce vă echipaţi, soldat.

Părăsind toaleta neîncăpătoare, plină de fum, traversară măruntaiele scârţâitoare, zvâcninde ale vasului, către punctul de rechiziţie. Când intrară în cala plină de mese improvizate, încărcate de tot soiul de veşminte militare, inclusiv din cele pentru climă tropicală sau arctică, şi înţesată de lăzi cu arme, transmiţătoare şi rezerve de hrană, îi găsiră pe Ricketts şi pe oamenii acestuia returnând echipamentul folosit în recenta lor misiune de observaţie asupra oraşului Port Stanley. Ricketts se semna pe un formular în timp ce ceilalţi, încă fumând, îl aşteptau.

— Măi, măi, spuse Jock rânjind viclean către Ricketts, Danny, Paddy şi uriaşul Andrew, micuţii cercetaşi au reuşit să nu se rătăcească, după ce li s-a dat liber să meargă în oraş.

— Încotro plecaţi, băieţi? răspunse Ricketts, dându-i responsabilului cu arsenalul pixul şi hârtia, apoi întorcându-se cu faţa la ei. Încă o misiune pentru fetiţe, nu-i aşa, flăcăi?

— E normal ca tu să ştii mai multe decât noi despre fetiţe – spuse Gumboot – din moment ce tu te descurci numai cu cele de vârstă fragedă, dacă te descurci şi cu ele.

— Altă misiune de recunoaştere? întrebă tânărul Danny, cu chipul său de copil, însă totuşi mult mai serios decât ceilalţi.

— Exact, spuse Taff cu un zâmbet rece.

— Aţi venit la noi să vă dăm nişte sfaturi, nu-i aşa? întrebă uriaşul Andrew, cu ochii lui căprui sclipind pe fundalul chipului ca de abanos. Ştiţi că suntem demni de încredere.

— Aş fi mai în siguranţă dacă m-aş încrede într-un împuţit de argentinian, spuse Paddy. Sfaturi de la voi? Glumeşti, amice!

— În regulă – spuse căpitanul Grenville – ajunge cu palavrele. Aceasta este o misiune confidenţială, sergent Ricketts, aşa că scoate-ţi oamenii de aici.

— Da, şefu', răspunse Ricketts şi se întoarse spre restul echipei lui Grenville. Nu băgaţi în seamă acest lucru, băieţi. Încearcă doar să fie şi ei de ajutor. Dată fiind reputaţia Trupelor Navale, s-au gândit că aveţi nevoie de ajutorul lor.

Se întoarse, în timp ce comentariile ironice nu se lăsară aşteptate.

— Haideţi, băieţi, să mergem. Lăsaţi fetele să-şi vadă de treabă!

Amuzanta ieşire a Vânătorilor de Munte fu urmată de strigăte batjocoritoare, apoi, după ce-şi potoli oamenii, căpitanul Grenville luă în primire armele şi echipamentele necesare pentru misiunea de recunoaştere, echipament din care nu lipseau impermeabilele, costume speciale de supravieţuire, veste de salvare, un sistem de transmisie impermeabil PRC 319, şi rachete luminoase de semnalizare SARBE.

În timp ce oamenii se îmbrăcau cu hainele impermeabile, Grenville ceru legătura cu punctul de andocare, spunându-le să pregătească două canoe Klepper pentru echipa lui de patru inşi. Când el se îmbrăca în echipamentul impermeabil, oamenii lui îşi prinseseră deja rucsacii lor grei, plini, şi îşi verificau armele. După ce se declarară satisfăcuţi, Grenville îi conduse în afara calei şi intrară mai adânc în burta vasului, până ce ajunseră la punctul de andocare, care era deschis şi plin cu apă, cu canoele deja aşezate pe apă de către matrozii Marinei ce lucrau acolo. Fiind aproape de miezul nopţii, interiorul punctului de andocare, care semăna cu un hangar întins, era straniu iluminat de reflectoare opace ce nu puteau fi văzute de avioanele inamice, însă care făceau ca pupa deschisă şi chiar marea ce se întindea dincolo de aceasta să pară şi mai întunecată şi misterioasă decât era. Ambarcaţiuni mari, de

desant, se aflau ancorate în apa dintre cei trei pereţi uriaşi de oţel, cele de dimensiuni mai mici, Rigid Raider, lungi de cinci metri şi cu carcasa din sticlă fibroasă, fiind suspendate de braţe de macara chiar deasupra lor. Bărci pneumatice Gemini, acum toate dezumflate, erau agăţate pe pereţi.

— Arată ca nişte cămăşi de spital uriaşe, remarcă Jock, dar pentru mine ar fi prea mici.

Taff chicoti.

— Linişte, soldaţi, spuse Grenville, punându-şi rucsacul pe umeri, ridicându-şi peste cap pelerina impermeabilă şi privind spre canoea Klepper, chiar de sub el. Gumboot, tu vii cu mine. Voi doi – le spuse el lui Jock şi Taff – puteţi împărţi cealaltă canoe. În regulă, să-i dăm drumul!

Din fericire, marea era liniştită, permiţându-le să-şi aşeze rucsacii la prora şi la pupa bărcii, să acopere carcasa exterioară cu o prelată impermeabilă, şi să intre în cele două găuri din prelată. Odată aşezaţi, unul în spatele celuilalt, îşi fixară mai bine prelata în jurul mijlocului, puseră mâna pe vâsle şi le spuseră matrozilor să dezlege funiile şi să le facă vânt. După ce aceştia făcură întocmai, lansându-i la apă, îşi dirijară canoele în afara punctului de andocare, ieşind în largul mării întunecate.

În mod normal, ar fi trebuit ca echipa să se transfere pe un submarin care s-o ducă până aproape de ţărm, însă în absenţa unui submarin potrivit, vasul *Resource* înaintase cu frecvenţele radio închise, destul de aproape de ţărm, pentru ca Insulele Pietrişului să devină vizibile cu ochiul liber. Oamenii din canoe vedeau acum o fâşie de pământ întins, întunecat, cu foarte puţin relief înalt.

Ghidându-se după lună şi după stele, care erau foarte limpezi în acea noapte, Grenville conduse cea de-a doua canoe spre punctul în care se afla cu aproximaţie locul lor de debarcare, sigur fiind că atunci când se va apropia mai mult de ţărm, va fi în stare să ajungă la locul precis, folosind reperele pe care le memorase din rapoartele serviciului de informaţii.

Cum vasul reuşise să ajungă la mai puţin de trei kilometri de ţărm, bărcile se aflau acum într-o apă nu prea adâncă, plaja devenind vizibilă clar, brăzdată de lumina lunii şi de umbrele nopţii, şi fiind continuată de nişte dealuri domoale pe care

porţiunile îngheţate străluceau în nuanţa de albastru şi alb.

Vâslind încă, laolaltă cu ceilalţi, Grenville mătură din ochi întreg ţărmul, atent la eventualele focuri de tabără sau alte semne ale prezenţei inamicului. Nu văzu însă nimic, deocamdată. După ce îndoi braţul drept, ridicând palma, pentru a semnaliza „opriţi”, îşi reluă măsurătorile, folosind de această dată o combinaţie de citire a busolei şi de verificări cu ochiul liber ale reliefului de pe insulă. Cunoscând acum cu exactitate amplasarea punctului de debarcare, mai stărui puţin pentru a-şi însemna unele observaţii folositoare privind mareea, (pe care o observase în timpul călătoriei) relieful ţărmului, care urmau să se dovedească utile pentru debarcarea amfibiilor şi detalii topografice generale care urmau să ajute în selectarea celor mai bune zone pentru înaintarea infanteriei. Odată făcut acest lucru, îşi băgă pixul şi carneţelul în buzunar, apoi mişcă palma întinsă, uşor, în sus şi-n jos, atingând practic suprafaţa apei, pentru a indica celeilalte canoe să-l urmeze.

Începând iarăşi să vâslească, cu Gumboot făcând cu îndemânare acelaşi lucru în spatele lui, ajunse în curând să alunece prin apa mică şi atinse ţărmul. La semnalul lui, Gumboot şi ceilalţi se opriră din vâslit, ancorară canoele, scoaseră prelata de protecţie impermeabilă de pe carcasă, apoi coborâră cu atenţie şi săriră cu un plescăit în apă. După ce descărcară echipamentul şi armamentul, pe care le transportară piesă cu piesă pe ţărm, traseră canoele pe uscat, traversară cu ele plaja, pentru a se asigura că nu vor fi deteriorate, le ascunseră sub frunzişul sărac, ce atârna deasupra, apoi construiră pentru ele nişte adăposturi din sârmă uşoară. Acestea la rândul lor fură camuflate ca brazde de iarbă şi din nou vegetaţie din zonă. În cele din urmă, cu canoele ascunse în siguranţă, îşi puseră pe spate rucsacii supraîncărcaţi şi la un alt semnal al căpitanului Grenville, părăsiră în grabă plaja expusă şi începură să înainteze pe pantele domoale luminate de lună, acoperite de iarba bătută de vânt, înspre locul în care se afla mica bază aeriană argentiniană. Nu scoseseră nici un cuvânt de când părăsiseră vasul, cu patruzeci de minute în urmă.

Traversară dealuri joase, coborâră apoi iarăşi, înaintară de-a lungul unei fâşii înguste de pământ, încadrate de mare pe ambele

părţi – un teren deschis şi expus, ce nu le oferea nici un adăpost natural. Ajunseră în cele din urmă la porţiunea de aproximativ doi kilometri, unde se aflau dispersate avioanele, vizibile în lumina lunii. Privindu-le prin binoclu, din spatele unui şir de arbuşti, de pe un mic dâmb la aproximativ trei kilometri de aerodromul argentinian, Grenville putu vedea soldaţii inamici, bine înarmaţi, care le păzeau. Mişcând binoclul în ambele direcţii, pentru a observa marea din ambele laturi ale fâşiei lungi şi înguste, văzu focurile de tabără ale multor altor poziţii inamice, amplasate acolo ca protecţie împotriva unui atac venit de pe mare. Conform „nămolului verde”, aerodromul era înconjurat de aproximativ o sută de soldaţi argentinieni.

— Haideţi să săpăm aici, spuse Grenville, vorbind pentru prima oară de când părăsise vasul. Vom cerceta toată zona cât putem de repede, după care ne cărăm dracului de aici. Ni s-a spus să ne întoarcem la flotă cât mai repede posibil, aşa că haideţi să nu pierdem vremea. Jock, tu ocupă-te de transmisiuni şi stai de santinelă.

— S-a-nţeles, spuse Jock, apoi înaintă către un punct de observaţie mai avantajos, protejat de tufişuri, din spatele cărora putea vedea aerodromul încă întunecat, ca şi tot ce îl înconjura.

— Vom sta aici foarte puţin, spuse Grenville, aşa că faceţi un post de observaţie în formă de stea.

— Da, şefu’, spuse Taff şi, dându-şi jos rucsacul, îl deschise, aşa cum făcu şi Gumboot, pentru a-şi scoate târnăcopul şi lopata şi a putea începe să sape.

Postul de observaţie în formă de stea serveşte aceluiaşi scop ca şi cel dreptunghiular, însă este mai mic şi mai uşor de construit. Are forma unei cruci cu patru braţe de mărime egală: unul pentru santinelă, una pentru cel ce execută observaţia, unul ca anexă personală sau ca punct de odihnă pe termen scurt, ultimul ca punct de odihnă propriu-zis, pentru un somn mai lung, mai confortabil, într-un sac de dormit. Acoperit, ca şi postul de observaţie dreptunghiular, cu pături, brazde de iarbă şi alte materiale disponibile, cum ar fi tufe şi arbuşti de la faţa locului, are un puţ de scurgere în mijloc, în care să se adune apa în exces, cum ar fi ploaia, şi conţine de asemenea un puţ pentru păstrarea echipamentului. Oferind o bună vizibilitate circulară, este excelent

ca post de obsercaţie pe termen scurt, putând fi construit foarte rapid, şi la fel de repede putând fi acoperit şi camuflat, de parcă nici n-ar exista.

Odată construit punctul de observaţie, Grenville îşi luă rolul de santinelă, într-un loc de unde se vedea fâşia înverzită şi aerodromul.

Studiindu-l prin binoclu, în timp ce răsărea soarele, numără unsprezece avioane Pucara. Pe măsură ce soarele se ridica mai sus pe cer, văzu că soldaţii argentinieni erau într-adevăr răsfiraţi în jurul aerodromului şi de-a lungul îngustei fâşii de pământ, încadrate din ambele părţi de mare. Observă, de asemenea, şocat, că avioanele erau aşezate pe un alt dâmb, aducându-l la acelaşi nivel cu postul de observaţie.

— La dracu'! şopti Grenville.

— Ce-i, şefu'? întrebă Jock din anexa de odihnă.

— Am crezut că suntem pe un dâmb, însă terenul se ridică iarăşi, aducând aerodromul la acelaşi nivel cu noi. În felul acesta ne va fi al dracului de greu să ieşim de aici fără ca argentinienii să ne observe mişcările, chiar şi în întuneric. Ne vor vedea siluetele pe fundalul cerului.

Jock se ridică în capul oaselor şi scrută zona, cu pricepere.

— Mda, ai dreptate în privinţa asta. Pe de altă parte…

Privirea i se mişcă în stânga şi în dreapta, apoi se stabili în partea dreaptă. Întinse degetul arătător într-acolo:

— Există o uşoară depresiune acolo, înspre mare, în direcţia punctului de debarcare. Va trebui să riscăm şi să ne strecurăm de-a lungul ei.

Grenville studie depresiunea cu oarece îngrijorare.

— Aşa este, spuse el în cele din urmă. Aşa vom face, nu prea avem de ales. Vom porni la căderea întunericului. Până atunci, să încercăm să observăm cât mai multe, fără a părăsi adăpostul.

Jock studie aerodromul şi ambele laturi ale fâşiei de uscat prin propriul lui binoclu.

— Santinelele alea nu mi se par nemaipomenit de vigilente, spuse el, cu o uşoară notă de dispreţ. Cred că ai putea să te duci să-ţi faci plimbarea de duminică şi ei n-ar observa.

— Eu cred că te-ai alege cu niscai gloanţe în boaşe, aşa că nu încerca acest lucru, caporal.

— Înţeles, şefu’, e limpede!

O dată cu trecerea timpului, devenea tot mai evident faptul că santinelele argentiniene nu erau într-adevăr, prea vigilente, şi în mod sigur nu se aşteptau să găsească nişte spioni britanici deasupra aerodromului lor bine păzit, bătut de vânt. Şi totuşi era evident că orice tentativă de a părăsi adăpostul i-ar fi expus pe loc santinelelor, astfel că Grenville şi oamenii săi începură o veghe lungă, chinuitoare şi obositoare, făcând de strajă cu rândul şi transmiţându-le celorlalţi orice li se părea cât de cât interesant.

Cel mai interesant lucru era că santinelele inamice nu se aşteptau, în mod evident, la un atac britanic în viitorul apropiat – o idee greşită, care-i făcuse să se relaxeze – şi că nu-şi foloseau avioanele, cele unsprezece Pucara, şi probabil nici nu urmau să le folosească până ce nu începea atacul propriu-zis. De aceea, era un lucru înţelept, fără îndoială, ca acestea să fie scoase din acţiune până la ziua Z.

Soldaţii argentinieni, deşi patrulau constant în susul şi-n josul ambelor laturi ale fâşiei, în timpul zilei, uneori pe jos, mai adesea în jeepuri şi camioane, nu se aventurau totuşi niciodată la distanţă de aerodrom şi nici nu înaintau în direcţia postului de observaţie. Când soarele începu să apună, Grenville ştia deja tot ce trebuia ştiut despre aerodrom şi despre apărarea acestuia.

— E timpul să ieşim de aici, spuse el.

Postul de observaţie în formă de stea fu demolat şi umplut cu pământ, la adăpostul întunericului, deşi chiar acest lucru în sine era destul de periculos. Odată misiunea încheiată, îşi strânseră totul în rucsaci, îşi verificară armele, mai aruncară o ultimă privire spre aerodrom, ale cărui lumini sclipeau ici-colo, după care o rupseră la fugă, mult aplecaţi, către uşoara depresiune ce şerpuia în jurul vârfului dealului şi ducea către mare. Din nefericire, traiectoria acesteia îi duse periculos de aproape de santinelele argentiniene, ceea ce îi făcu, chiar înainte de a ajunge la depresiune, să se târască până acolo pe burtă.

— Fir-ar să fie! exclamă Taff în şoaptă.

— Ce? întrebă Grenville.

— Rucsacul meu depăşeşte marginea depresiunii.

— Şi al meu, şopti Gumboot.

Se priviră, cu ochii strălucind în întunericul ce se lăsa asupra

lor, apoi Grenville spuse:

— Nu avem de ales. Va trebui să ne scoatem rucsacii şi să-i lăsăm aici.

— Dacă sunt găsiţi, îi aminti Jock, argentinienii vor şti că am fost aici şi vor înţelege că asaltul britanic este iminent.

— Ştiu, răspunse Grenville, dar tot nu avem de ales. Ori facem aşa, ori suntem sigur văzuţi. Am stat toată ziua şi argentinienii nu s-au apropiat de zona asta, aşa că să ne rugăm că nu vor veni nici în următoarele zile. Hai, băieţi, aruncaţi rucsacii.

Toţi patru se chinuiră să-şi scoată rucsacii ceea ce nu era uşor de făcut, fără a se ridica în capul oaselor, însă în cele din urmă, după ce şi-i scoaseră, începură din nou să înainteze, ţinându-şi armele M16 întinse în faţă, în timp ce se târau pe burtă de-a lungul depresiunii, răscolind practic ţărâna.

Fură nevoiţi să continue această mişcare chinuitor de lentă, epuizantă pe o distanţă de aproximativ 800 de metri, petrecând astfel trei ore de tortură. Când ieşiră din raza vizuală a argentinienilor, erau transpiraţi, în ciuda frigului năpraznic, şi erau plini de praf, de abia mai respirând. Nu este mai puţin adevărat că, odată ieşiţi din raza vizuală a inamicului, se ridicară în picioare şi-şi începură restul marşului de nouă kilometri, înapoi spre plajă. Protejaţi încă de întuneric, dezveliră canoele Klepper, le traseră înapoi în apă, le ancorară şi le încărcară, se urcară înăuntru, traseră ancorele şi vâsliră spre larg. Când se îndepărtară deja considerabil, nemaivăzând decât stelele marcate tăios de orizontul negru al mării, Jock folosi transmiţătorul pentru prima oară, informând vasul *Resource*, că se întorceau şi dându-şi localizarea exactă. I se răspunse că vasul se apropie de ţărm cât mai mult posibil pentru a-i recupera. Trebuia să semnalizeze vasului cu lanterna lui cu cod Morse, îndată ce-l zărea.

După vreo patruzeci de minute, în timp ce vâsleau pe o mare întunecată în care se reflecta cerul luminat de stele, ajunseră într-o masă de ceaţă deasă. Câteva minute mai târziu, vasul *Resource* îşi făcu apariţia, având un aspect straniu pe fundalul ceţii întunecoase, dominându-i cu mărimea lui, precum un dreptunghi uriaş pe care luminile sclipeau opac.

Jock îşi luă lanterna de semnalizare şi trimise un mesaj în Morse, identificând cele două canoe Klepper, dând numele

ocupanţilor acestora şi cerând permisiunea să ocolească vasul şi să intre în nişa de andocare. Primi permisiunea prin intermediul unui alt semnal luminos Morse, care fulgera mult deasupra lor, după care semnaliză „încheiat mesajul” şi se stinse, lăsând în urmă numai întunericul.

Jock dădu semnalul „Urmaţi-mă”, cu mâna dreaptă, apoi el şi Grenville începură să vâslească, conducându-i pe Taff şi Gumboot în jurul vasului cu aspectul său fantomatic, luminat slab de luminile ce străluceau deasupra lor.

În întuneric, învăluit în ceaţă, uriaşul vas scrâşnea şi gemea precum o fiinţă vie. Marea, deşi destul de calmă, se izbea şi îşi spărgea necruţător valurile de carcasa lui, cu un duduit înfundat.

În cele din urmă prora vasului intră în raza lor vizuală, la început ca o subţire fâşie luminoasă, pe fundalul întunecat al apei, apoi ca un dreptunghi luminos, în care siluete mici se mişcau de colo-colo, în cele din urmă ca un imens cub luminos ce părea să ardă între trei ziduri imense din oţel – de fapt, cala vasului – de pe care era atârnate bărci Gemini dezumflate. Dedesubtul acestora erau atârnate bărci Rigid Raider şi, în apa dintre pasarelele din oţel, se aflau ancorate bărci individuale de desant.

În timp ce cele două canoe erau purtate de apă înăuntrul nişei de andocare, cineva le strigă: „Bun venit acasă!”.

Cei patru bărbaţi din canoe făcură semnul cu degetul mare ridicat, zâmbind cu gurile până la urechi.

Capitolul 10

— S-a hotărât ca data asaltului asupra Insulei Pietrişului să fie devansată, de pe 21 pe 15 mai, îi informă maiorul Parkinson pe căpitanii Hailsham şi Grenville, pe puntea vasului-amiral al flotei, *Hermes*, la puţină vreme după ce escadronul fusese adus de pe *Resource* de către un elicopter.

— De ce? Asta ne lasă numai două zile! întrebă Hailsham

ştiind că acest lucru reducea drastic timpul pe care Vânătorii lui de Munte îl aveau la dispoziţie pentru informare şi pregătire.

Maiorul Parkinson oftă.

— Ştiu. Problema este că cele trei elicoptere Sea King necesare pentru infiltrare sunt disponibile numai zece ore pe zi. Cum acestea trebuiesc verificate tehnic, şi cum în nopţile de şaisprezece şi nouăsprezece sunt programate reaprovizionări şi analizarea informaţiilor primite de la echipele de recunoaştere, orice debarcare pe Insula Pietrişului va trebui efectuată înainte de data de şaisprezece. Atacul a fost astfel reprogramat pentru dimineaţa zilei de cincisprezece. N-avem ce face, va trebui să ne descurcăm.

Ferindu-şi cu o mână ochii de vânt şi de jetul de apă, Parkinson era nevoit să-şi încordeze privirea în timp ce studia multiplele activităţi ce se desfăşurau pe puntea enormă a vasului. În ciuda mărimii portavionului *Hermes*, acesta înainta în viteză contra vântului potrivnic, care îl făcea să se clatine cu putere pe valurile agitate. Cum, datorită rolului secundar al vasului, de transportor de elicoptere anti-submarin, avioanelor Harrier li se adăugaseră multe elicoptere, acesta avea puntea de decolare înclinată la 6,5 grade, şi o platformă de alunecare cu o înclinaţie de 7 grade, albă, strălucitoare, ce părea să ţâşnească în sus, spre cerul ameninţător, din locul unde se afla Parkinson. Puntea, imensă, care se ridica şi cobora hipnotic pe fundalul mării furioase, era înţesată de avioane Sea Harrier. Elicoptere Sea King cu elicea curbată, erau parcate în faţă, lângă mănunchiurile de bombe de 500 de kilograme fiecare, aşezate în stive şi fixate de punte. Patru vase de desant se aflau prinse în chingi, în gruie. Culoarea de un galben strălucitor a dispozitivelor de invergare şi a braţelor de macara contrasta cu vasul alburiu şi cu marea cenuşie ce-l înconjura.

Cu 1027 de matrozi şi 143 de ofiţeri la bord, *Hermes* semăna cu o bază plutitoare a Forţelor Aeriene, mereu agitată, zgomotoasă, şi bătută de vânt, de a cărei carcasă valuri uriaşe se spărgeau cu zgomot, împroşcând puntea cu spumă şi udându-i leoarcă pe matrozii mereu ocupaţi, deşi marea părea incredibil de departe, dedesubt. Maiorul Parkinson, care nu se lăsa uşor impresionat, era de această dată captivat de ce vedea.

— Mai este încă o mică problemă, spuse el calm.

— Chiar te rog să-mi spui, şefu', îl încurajă căpitanul Hailsham cu o nerăbdare ironică.

— Din cauza acestui vânt puternic, elicopterele nu au putut fi pregătite dinainte, ceea ce va cauza încă o uşoară întârziere. Furtuna se pare că se va domoli în după-amiaza aceasta, însă din cauză că vom avea întârzieri în a încărca elicopterul, timpul alocat misiunii noastre va scădea de la 90 de minute la 30 de minute.

— Cu tot respectul, şefule, cereţi cam mult de la oamenii noştri!

Parkinson oftă iarăşi.

— Ştiu, dar sunt sigur că se pot descurca. Intraţi, vă faceţi treaba, ieşiţi. E o misiune fulger. Cel puţin nu mi se mai cere să eliminăm trupele de uscat ale argentinienilor şi restul garnizoanei de pe insulă, şi să şi distrugem avioanele. Cum timpul nostru s-a redus de la 90 de minute la 30, atacul a fost limitat la a distruge avioanele şi a ne asigura că elicopterele noastre se întorc la bordul lui *Hermes* până în zori. Acest lucru va face la rândul lui ca *Hermes* şi escortele sale să ajungă mult la est de Insulele Falkland, înainte ca Forţele Aeriene Argentiniene să le poată ataca, dacă se decid s-o facă.

— Trebuie să ne asigurăm că lovim toate avioanele de la sol, spuse căpitanul Hailsham. Absolut toate.

— Eu sunt tot de părere să ne infiltrăm dinspre mare, sugeră căpitanul Grenville, părând nedreptăţit.

— Nu, răspunse Parkinson. Nu avem destul timp. Acesta este un atac-fulger, aşa că trebuie să ne infiltrăm din aer, cu elicopterele. Îmi pare rău, Larry, dar nu vei putea participa de aceasta dată. Vei rămâne aici, la bază, având rolul de a menţine legătura radio. Tu ne vei dirija la dus şi la întors.

Hailsham îl privi pe Grenville ridicând din sprâncene şi zâmbi generos, zeflemitor.

— Ei bine, spuse el, orice bărbat trebuie să-şi facă datoria. Continuăm în sala de şedinţe?

— Da, spuse Parkinson. Escadronul este deja adunat acolo. Sunt toţi pregătiţi şi ne aşteaptă.

— Atunci hai să vorbim cu ei, şefu'!

După ce mai aruncă o privire la puntea imensă, clătinată de

valuri, şi la marea învolburată de sub aceasta, Parkinson se întoarse şi se strecură prin cel mai apropiat tambuchi, conducându-i pe ceilalţi doi prin adâncimile vasului, coborând scările din oţel traversând alte tambuchiuri, de-a lungul coridoarelor ce scârţâiau, pe lângă cabinele, vestiarele şi zona de comandă, spre cala unde se afla spaţioasa cameră de şedinţă a vasului. Membrii Trupelor de Vânători de Munte împreună cu cei din Trupele Speciale Navale, care tocmai îşi încheiaseră misiunea de recunoaştere, erau aşezaţi în scaune în faţa marii table de scris, acum acoperită de hărţi ale Insulei Pietrişului.

Zumzetul conversaţiei se stinse când Parkinson intră în încăpere, cu cei doi ofiţeri ai săi şi îşi luă locul pe mica platformă ridicată în faţa hărţilor. Luă un indicator şi ciocăni harta din spatele lui, lăsând indicatorul să se odihnească pe ţărmul Insulei Pietrişului.

— Iată, domnilor, acesta este punctul nostru de aterizare. Ţărmul Insulei Pietrişului. Această insulă este punctul de etapă către San Carlos Waters, care este, desigur, uşa de serviciu spre Port Stanley. Misiunea noastră este să asigurăm securitatea debarcărilor ulterioare, scoţând din funcţiune avioanele argentiniene din Insula Pietrişului. Ce părere aveţi?

Din partea celor adunaţi acolo se auziră urlete, stinse numai când Parkinson le făcu semn să tacă.

— Cum e cu argentinienii? întrebă Ricketts.

— Chiar aşa – spuse Danny pe tonul şi cu aspectul unui băiat de cor, ca întotdeauna –, îi lichidăm?

— Nu, spuse Parkinson. Nu mai avem timp pentru acest lucru. Ni s-a luat o oră din timpul alocat misiunii, astfel că acum ne rămân numai 30 de minute pentru atacul propriu-zis asupra aerodromului. Misiunea noastră este deci aceea de a ne asigura că toate avioanele lor sunt avariate în acest interval – după care ne cărăm dracului de acolo. Nu ne interesează să luăm prizonieri sau să facem prea multe victime. Singura noastră ţintă trebuie să fie avioanele.

— Câte sunt? întrebă Ricketts.

— Unsprezece avioane Pucara.

Uriaşul Andrew fluieră încetişor.

— E destul de mult pentru treizeci de minute, şefu’.

— Nu vă credeţi în stare?

— N-am spus asta, şefu'. Am remarcat doar că timpul este destul de limitat pentru atâtea ţinte.

— Nu se discută, soldat.

— Cine ce are de făcut? întrebă Jock McGregor.

— Vânătorii de Munte, conduşi de mine şi de căpitanul Hailsham, vor ataca avioanele, folosind rachete anti-tanc LAW, de 60 mm, şi arme uşoare. Aceasta se va petrece sub acoperirea tirului de mortiere al escadronului, de care se vor ocupa cei din Trupele Navale, ca şi cea a unui foc de baraj executat de tunurile de pe vase. Vom fi dirijaţi către punctul de aterizare de către membrii Trupelor Navale care au efectuat misiunea de observaţie iniţială.

— Adică cu „fetiţele cercetaşe"! urlă Paddy, în gura mare, stârnind o izbucnire de râsete şi aplauze.

— Cel puţin noi ştim pe unde mergem, replică Gumboot, cu un rânjet. Nu ne pierdem, pentru a ne întoarce apoi ca nişte oameni de zăpadă. Nu ne topim la căldură.

De data asta fu rândul membrilor Trupelor Navale să râdă şi să izbucnească în urale, în timp ce Vânătorii de Munte le aruncau insulte, fără răutate.

— Gata, gata! spuse căpitanul Hailsham, ridicând mâna. Ajunge cu tâmpeniile, potoliţi-vă!

Maiorul Parkinson aşteptă până ce se domoli zarva, apoi continuă:

— Vreau să repet: cei din Trupele Navale ne vor conduce la ţintă, apoi vor mânui mortierele. O a doua unitate va bloca căile de acces spre aerodrom, având *o* a treia unitate pregătită oricând să atace. După ce toate avioanele sunt lovite, ne retragem, fiind încă acoperiţi de tirul de mortiere, şi de cel al tunurilor de pe mare. Nu deviem de la rută, în drum spre ţărm, evităm orice lupte inutile cu argentinienii, nu plasăm explozibile-capcană. Ne retragem doar spre ţărm, de unde vom fi recuperaţi. Aţi înţeles?

Urmară multe mişcări aprobatoare, din cap, ridicări din umeri, priviri scârbite şi „Da, da"-ul plin de dezamăgire.

— Deci, aveţi întrebări? spuse Parkinson.

— Când are loc infiltrarea? întrebă uriaşul Andrew.

— Poimâine, la miezul nopţii.

— Şi informarea integrală?

— Mâine. Vă va lua întreaga zi. Veţi primi informaţii de la „nămolul verde”, veţi primi echipamentul de la cei din REMF, vă veţi verifica armamentul şi veţi face exerciţii întreaga după-amiază. Toate acestea se vor relua în ziua următoare, cu o informare finală chiar înainte de infiltrare. Veţi fi ocupaţi, flăcăi.

Aceasta produse gemete, scuturături din cap şi ochi daţi peste cap.

— Bine, băieţi, lecţia s-a încheiat.

Oamenii îşi împinseră la loc scaunele şi ieşiră pe rând din sala de şedinţe, lăsându-i pe Parkinson, Hailsham şi Grenville singuri lângă tabla de scris.

Se putea auzi multă mişto cărea lă, în cala vasului, unde soldaţii SAS se pregăteau pentru atac, făcându-şi nevoile, făcând un duş, bărbierindu-se, odihnindu-se pe paturile lor din oţel, înghesuite, îngrămădite, practic unul peste altul, scriind scrisori de ultim moment – sau în cazul lui Andrew, câteva versuri măiastre – bând, fumând – deşi nu erau permise decât băuturi nealcoolice înaintea unui atac, aranjându-şi lucrurile în rucsaci şi verificându-şi armamentul. Cala era întunecată şi înăbuşitoare, plină de mirosul de sudoare şi de băşini, însă tocmai aceste clipe le plăceau lor cel mai mult – aşa că nu-i păsa nimănui – deşi bineînţeles, că nu lăsară băşinile să treacă neobservate şi se folosiră de acest lucru pentru mişto urile lor.

— Doamne, duhoarea asta o să mă omoare! spuse Paddy. Cine dracu’ s-a băşit?

— Eu mi-s nevinovat, stăpâne Abe, strigă Andrew teatral, intrându-şi în rolul de sclav negru de pe plantaţii, şi dându-şi peste cap ochii căprui şi dezvelindu-şi dinţii albi. Domnul să aibă milă de mine!

— Aş recunoaşte duhoarea asta oriunde, spuse Gumboot, şi nu iese din fundul unui alb. Recunoaşte, poetule, tu ai făcut-o!

— Lăsaţi-l în pace, spuse Taff, zâmbind enigmatic, cu ochii în rucsacul lui, încercând să se hotărască ce să bage acolo. Fiind un amărât de negru, are destule de îndurat în viaţa civilă. Nu vrem să izbucnească în plâns aici, din cauză că suntem răi cu el.

— Asta vreau să aud, spuse Andrew. Puţintică înţelegere. Mai

ales când aceasta vine din partea ticălosului care a deschis toată împuţita asta de discuţie. Fii bărbat, Taff! Numai un galez miroase aşa, deci n-are rost să negi!

— Fundul meu nu e negru, soldat.

— Eu nu mi l-am văzut pe al meu niciodată, contră Andrew. Dacă tu ai reuşit să ţi-l vezi pe al tău, aş vrea să ştiu când şi cum ai făcut. În tinereţea ta zăpăcită, nu?

— Asta chiar că-i crud, spuse Jock. Îl loveşte unde îl doare mai tare. Eu mai bine aş crăpa decât să înghit o asemenea aluzie. Deci, cum ţi l-ai văzut, Taff?

— De ce vă luaţi toţi de mine?

— Pentru că te pârţâi ca o cămilă.

— Tu faci acelaşi lucru, ori de câte ori deschizi gura, Jock, aşa că nu mă mai sâcâi pe mine. De fapt, cred că micul Danny, cu faţa lui de copilaş, a dat-o, şi acum face pe surdul.

Danny nu răspunse. Roşi numai şi-şi verifică armamentul, concentrându-se asupra a ce făcea, cu toată atenţia, şi fără a se uita la vreunul din ei.

— Nu vă luaţi de băiatul acela, spuse Jock, încercând să-şi descâlcească curelele echipamentului, cu cartuşierele pe genunchi, cu restul echipamentului împrăştiat pe pat. Inocenţa e o fericire. „Copilaşul” este la fel de curat ca şi un pumnal când retează beregata cuiva. „Vânturile” lui trebuie că au un miros de parfum.

— Aşa e, spuse Gumboot. Să nu-l necăjim pe Danny. Mâine, în focul luptei, acolo la greu, pe el ne vom baza. Are nervi de oţel puştiul ăla.

— Şi o „ştangă” de fier, spuse Taff.

— Of, gelozia asta! spuse Andrew. Eu ştiu doar că atunci când e vorba de greutăţi, puştiul e stăpân pe situaţie.

— Mersi, Andrew, spuse Danny verificându-şi armele, cu privirea aţintită în jos, vorbind molcom, ca o fată. Nu-mi trebuie tâmpeniile spuse de ticăloşii ăştia. Vreau doar să lichidez câţiva argentinieni şi să le arăt cine-i şeful.

— Aşa e, îl aprobă Andrew. Îmi place un bărbat care-şi vede de treaba lui. Mă bucur să ştiu că tu vei fi şeful la tine acasă, când te vei căsători cu Darlene.

— Şi când o să fie asta?

— Nu ne-am hotărât încă, spuse Danny. Eram pe cale să rezolvăm şi problema asta, când a survenit atacul argentinienilor.

— Foarte neplăcut, zise Andrew.

— Ei, ştiu şi eu, se băgă Gumboot în vorbă. Eu cred că Danny s-ar putea să fie mai fericit să lupte cu argentinienii decât să-şi „ciocăne” nevestica.

— Încă nu e nevestica lui, Gumboot. Deocamdată, sunt doar logodiţi. Şi e normal să fii cinic în privinţa asta, dată fiind starea căsniciei tale.

— Nevestica lui l-a părăsit pentru un fermier, îi explică Paddy lui Danny. Gumboot nu vrea să ne spună de ce, iar noi nu că ne-am băga în treaba lui, dar bănuim că e vorba de problema dintre picioarele lui. Tu nu vei avea o astfel de problemă, puştiule.

— Du-te-n mă-ta, spuse Gumboot.

— I-auzi, versuri! strigă Andrew. Tocmai a vorbit Paddy Clarke: „Nu vrea să ne spună de ce, iar noi nu ne vom băga”. Am concurenţă serioasă printre voi. Geniul irlandez este de nestăvilit.

— Suntem o rasă talentată.

— El e scoţian, nu irlandez.

— Sunt orice vreţi voi, jegoşilor, fiindcă am nevoie de voi mâine.

— S-ar putea să nu primeşti ceea ce ai nevoie.

— Eu nu-mi pun gâtul la bătaie pentru nimeni.

— Cel puţin e, în sfârşit, un atac în toată legea, şi nu o altă misiune de recunoaştere. M-am săturat să stau într-o groapă plină de noroi, ploaie şi pişat. Vreau să intru în acţiune iarăşi, spuse Taff, terminându-şi de aranjat rucsacul şi agăţându-l de patul lui, după care îşi luă scurtul lansator de grenade M203 pentru a verifica dacă se potrivea în orificiul de sub arma lui, M16.

— Şi eu la fel, spuse Danny, verificându-şi armele, gândindu-se la Darlene, simţindu-se şocat în sinea lui de faptul că-i venea greu să şi-o închipuie în faţa ochilor, când era ocupat. Vreau să împuşc ceva argentinieni.

— Parcă mi-ai fi fiu, spuse Gumboot. Vreau să spun – fiul pe care l-aş fi putut avea. Judecând după muieruşca mea, el ţi-ar fi semănat foarte tare – un mic psihopat nevinovat, cu chip de copilaş, gata mereu să ucidă. Afurisita de nevastă-mea e sonată, la fel ca tine.

— Eu sunt doar un soldat, spuse Danny. Mă mândresc cu meseria mea. Nu e vorba de nimic personal în tot ce fac – e doar o treabă ce se cere făcută.

— Atunci aşa să fie şi mâine, Danny. Du-te şi împuşcă niscai argentinieni. De data asta ne ducem după potul cel mare, nu glumă. Sunt sigur că vei fi fericit.

Danny ţinea în mână o puşcă L1A1, cu încărcare automată, verificându-i piedica, împingând încărcătorul înăuntru, asigurându-se că nu era nici o problemă cu fixarea cătării Trilux, apoi verificând şi cătarea de la capătul ţevii. Satisfăcut, puse jos puşca şi-şi scoase cuţitul de luptă, răsucindu-l încet în faţa ochilor pentru ca lumina difuză să se reflecte în el.

— Mda, – spuse el tărăgănat, ca o vedetă rock americană, drogat, cântând în extaz – cred că ai dreptate.

— Fii sigur că aşa e, spuse Andrew.

Parkinson studia scaunele din sala de şedinţă, încercând să-şi amintească feţele tuturor soldaţilor săi, cuprins de mândrie datorită faptului că era comandantul unor asemenea oameni curajoşî, dar şi îngrijorat de cât de puţin timp aveau la dispoziţie pentru o misiune atât de serioasă.

— Treizeci de minute, spuse el în cele din urmă, în şoaptă aproape, vorbind practic de unul singur. Nu e deloc mult.

— Nu, îl aprobă Hailsham, nu e. Dar poate că acest lucru va fi în avantajul nostru. Vom face totul fulgerător, în timp ce argentinienii de-abia se vor dezmetici, întrebându-se ce dracu’ se întâmplă.

— Să sperăm, spuse Grenville.

Cei trei ofâţeri îşi zâmbiră, apoi părăsiră încăperea ducându-se fiecare în parte la tambuchiul următor, fiecare având treaba lui de făcut.

Capitolul 11

Cu treizeci de minute înainte de miezul nopţii de 15 mai, vasul Flotei Regale Britanice *Hermes* naviga cu toate frecvenţele radio închise, pe apa liniştită a mării, sub lumina lunii.

Nu tot atât de liniştită era şi imensa punte de decolare, unde, sub lumina strălucitoare a reflectoarelor, trei elicoptere Sea King erau pregătite de matrozii Marinei pentru a fi gata să transporte numeroşi soldaţi SAS care mişunau în jurul lor. După două zile de şedinţe de informare, în compania „nămolului verde", de exerciţii cu armamentul, pe puntea deschisă, şi de inspecţii repetate ale armelor şi echipamentului, oamenii ardeau de nerăbdare să plece.

Grupaţi în jurul elicopterelor, erau înconjuraţi de o largă varietate de arme, din care nu lipseau semiautomatele L1A1, sau SLR, mitraliere grele L7A2, de 7,62 mm, sau GMPE, arme antitanc uşoare M72, sau LAW, lansatoare de grenade M16 şi M203 cu grenade lansate o dată cu cartuşul, mortiere L16 de 81 mm, dotate cu cătare cu rondele de potrivire, calibrate; grenade de mână, cu fosfor alb, fumigene şi cu fragmentaţie, şi chiar şi îndrăgitul pistol Browning de 9 mm, cu tragere lungă.

Cum planul era să intre şi să plece în viteză, rucsacii nu mai urmau să conţină saci de dormit, însă unii tot cântăreau 70 de kilograme, din cauza poverii adiţionale reprezentate de armamentul greu, inclusiv mortierele, cartuşiere de rezervă cu două sute de cartuşe, pentru mitraliere grele, sisteme radio, baterii, binocluri, provizii pentru cazuri de urgenţă şi truse personale de prim-ajutor.

Cele mai grele echipamente erau puse în nişte plăci învelite în plasă, de către lucrătorii Marinei ce se ocupau de puntea de decolare, urmând a fi fixate sub elicoptere în timpul transportului. Celelalte însă trebuiau să fie purtate de soldaţi, pe lângă vestele lor de luptă impermeabile, din Goretex, astfel că aceştia erau aduşi de spate şi greoi în mişcări.

Purtând la urechi căşti de protecţie împotriva zgomotului necontenit, sau căşti radio pentru comunicaţii, membrii echipajului de uscat al Escadronului Naval Britanic şi lucrătorii de pe puntea de aterizare – toţi cu gradul şi numele trecute pe o

plăcuţă agăţată pe spate, pentru a fi uşor identificaţi – munceau din greu la verificatul şi încărcatul elicopterelor. Piloţii avioanelor Sea Harrier, destul de supli şi arătoşi în costumele lor speciale de menţinere constantă a temperaturii, însă cu pistoale automate Browning de 9 mm la şold, rânjeau cu toată gura, amestecând încurajările cu tachinarea amicală.

Larma era îngrozitoare. Chiar în timp ce motoarele elicopterelor prindeau viaţă, uruind, cu elicele biciuind aerul în răsucirea lor, câteva din avioanele Sea Harrier aliniate la marginea punţii îşi măreau turaţia pentru a se îndrepta cu atenţie spre puntea de decolare înclinată de la prora vasului. Neluând în seamă avioanele, o parte din soldaţii SAS făceau verificări ale armamentului, trăgând de pe marginea punţii către valurile falnice, cu crestele lor albe. În acelaşi timp, dispozitivele de invergare, galben-strălucitoare, deplasau echipamente deasupra punţii de la prora, înainte ca acestea să fie transferate pe un alt vas, mai târziu, în cursul aceleiaşi zile. Ultimele, dar nu şi cele din urmă, erau urletele atâtor soldaţi care încercau să se facă înţeleşi prin şuierăturile, duduiturile, scrâşnetele şi zăngăniturile care se auzeau, fără a lăsa la o parte sunetul vântului şi zbuciumul ca de orchestră al mării ce se izbea de carcasa vasului.

— Mişcaţi! strigă maiorul Parkinson, scrutând cerul din spatele elicopterului său, zărind luna palidă şi miile de stele pe cerul nesfârşit al nopţii. Haideţi, mai repede, să mergem!

În timp ce Ricketts îşi mâna oamenii către elicopterele Sea King, unul din avioanele Sea Harrier se trezi, cu zgomot, la viaţă, scuipând flăcări şi fum, apoi rulă pe punte, goni pe suprafaţa înclinată a punţii de decolare, şi se înălţă în văzduh. Ricketts simţi vibraţia decolării, ca pe un val de căldură, chiar în timp ce elicopterul lui vuia tot mai tare iar elicea, care se rotea tot mai repede, producea un mic vârtej, ce ameninţa să-l arunce la pământ. După ce mai aruncă o privire mării ce se zbătea mult dedesubtul rampei de decolare, Ricketts îl urmă pe Paddy Clarke în interiorul înghesuit al elicopterului şi se fixă în scaun între uriaşul Andrew şi Danny. Îşi ajustă centura în momentul în care un alt Sea Harrier decola cu un zgomot năpraznic, ce păru să umple interiorul deja zgomotos al elicopterului, înainte de a se stinge în larg. Cum după Ricketts nu mai era nimeni de urcat, sergentul

Forţelor Aeriene Britanice ce avea comanda calei de pasageri, echipat cu costum de zbor kaki, cizme cu fermoar şi un set de căşti radio pentru comunicarea cu echipajul şi cu cei de la sol, trase şi zăvorul uşii. După ce spuse ceva în microfon, se făcu nevăzut după plăcile transportoare, stivuite în faţa soldaţilor SAS. Un minut mai târziu, elicopterul se ridică cu mult zgomot şi trepidaţii de pe rampa de lansare, se balansă, urcă vertical, rămase o clipă suspendat, apoi porni în zbor spre ţărm. Privind peste umăr, prin geamul din spatele lui, Ricketts văzu portavionul îndepărtat, despicând marea cenuşie cu puntea lui imensă împodobită cu linii de demarcaţie între avioane, trasate cu vopsea albă, cu rampa de lansare curbată graţios peste restul vasului, chiar şi văzute de la mare înălţime. Al doilea elicopter Sea King urca chiar sub ei, apropiindu-se tot mai mult, în vreme ce al treilea decola de pe rampa portavionului, pentru a-l urma. Era o privelişte demnă de admirat.

— Cum merge, soldaţi? N-aţi făcut încă pe voi, n-aţi dat în diaree?

— Sunt multe mirosuri neplăcute aici, şefu', dar toate vin de la cei din Trupele Navale.

După ce se domoliră râsetele, Gumboot răspunse:

— Singura diaree de aici, soldat Winston, este rahatul care-ţi iese de pe gură, şi care curge în valuri.

Andrew icni încântat, dezvelindu-şi dinţii albi, strălucitori.

— Uite, dom'le, avem o limbă aurită aici. „Fetiţele cercetaşe" sunt atât de isteţe!

— Isteţe şi eficace, competente şi „meseriaşe"! Vrei poezie, domnule Poet, iat-o! Poţi întotdeauna apela la serviciile Trupelor Navale.

— Ei vin mereu când îi strigăm, spuse Paddy, flegmatic.

— Vin imediat cum ne văd, adăugă Andrew. Sunt atât de disperaţi, săracii de ei!

— Mă bucur că sunteţi încă treji, spuse Ricketts. Îmi place ca „fetiţele" şi „şcolarii" mei să fie vigilenţi, chiar dacă doar prin tâmpeniile pe care le spun. Îmi menţine pulsul la un ritm normal, însă acum e de ajuns, copii! Puneţi-i capac!

— Da, şefu', am înţeles!

Tachinarea, care le menţinea spiritul de competiţie ridicat, dar

care destindea şi atmosfera, nu era menită doar a ajuta timpul să treacă mai repede, ci şi să-i relaxeze, chiar şi pe cei mai curajoşi şi experimentaţi soldaţi, înainte de a pleca la luptă.

Ricketts avusese parte de acelaşi gen de zeflemea când lucrase pe platformele petroliere din Marea Nordului, unde pericolul constant şi izolarea zilnică creaseră acelaşi gen de spirit camaraderesc. Exact acest lucru menţinea unitatea în cadrul SAS, şi îl făcea să fie o formaţiune de luptă atât de eficientă. Lui Ricketts îi plăcea să facă parte din ea. Deşi era căsătorit şi era un bun părinte, ştia că nu ar fi putut niciodată duce o viaţă normală, în afara SAS. Pentru el, totul începea şi se sfârşea acolo, indiferent cât de mari erau pericolele.

— Ţineţi-vă fundurile pe scaune! spuse Gumboot o jumătate de oră mai târziu. Iată că soseşte Marina!

— De fapt, sunt din Forţele Aeriene Britanice, spuse sergentul-şef de echipaj, cu un zâmbet lejer, întorcându-se să-şi reia locul lângă uşa de ieşire. Iar noi suntem cei care au parte de toate femeile – nu avem nevoie de soldăţei de plumb ca voi. Acum scoateţi-vă centurile şi ridicaţi-vă în picioare, băieţaşi. Aterizăm curând.

Schimbul de replici încetă imediat ce oamenii se concentrară asupra a ce aveau de făcut, desfăcându-şi mai întâi centurile de siguranţă, apoi ridicându-se în picioare cu un zăngănit zgomotos de arme şi aşezându-se în coloană, gata să sară afară unul câte unul când urmau să primească acest ordin. Sergentul deschise uşa, înainte ca elicopterul să atingă solul, lăsând aerul să năvălească înăuntru şi să umple cabina vuind, izbindu-i şi dezechilibrându-i cu furie pe oameni şi armele acestora, care se loveau între ele. Ricketts văzu cerul de afară, o întindere de întuneric presărată cu stele, apoi, în timp ce elicopterul îşi schimba direcţia, îndreptându-se spre punctul de aterizare – linia mai întunecată, lungă şi curbată a ţărmului.

— Zece, nouă, opt, şapte – începu sergentul numărătoarea inversă – trei, doi, unu, zero… daţi-i drumul!

Soldaţii săriră afară unul câte unul, în timp ce elicopterul era suspendat în aer, pendulând periculos de pe o parte pe alta, la numai câţiva metri de sol.

Primii oameni care ajunseră jos formară un cerc protector, în jurul elicopterului, cu armele gata de tragere, în timp ce ceilalţi dădeau drumul încărcăturii fixate sub acesta, adică echipamentul greu. Elicopterele rămaseră în aer, producând un vârtej dedesubtul lor, antrenând nisipul şi frunzişul în această mişcare sălbatică, însă soldaţii se răspândiră pe o arie şi mai mare, în pofida vântului turbat.

Când ajunseră toţi la sol, aşezându-se într-un cerc defensiv sau deschizând încărcăturile grele aduse sub elicopter, acesta se ridică vertical, rămase pentru o clipă suspendat, în semn de salut, apoi se îndreptă în zbor spre vasele britanice, lăsând punctul de aterizare într-o stare mai liniştită şi permiţându-le oamenilor să se apuce de treabă.

Locul pe care aterizaseră elicopterele, marcat de Trupele Navale, era amplasat la aproximativ nouă-zece kilometri de aerodrom. După ce încărcăturile de pe planşetele de transport fură desfăcute şi echipamentul împărţit, maiorul Parkinson le mai explică o dată, în linişte, celorlalţi ofâţeri, ce aveau de făcut, apoi împărţi escadronul în trei grupuri separate.

— Grupul Unu va bloca toate căile de acces spre aerodrom – explică Parkinson – pentru a ne asigura că argentinienii nu pot ieşi sau intra. Grupul Doi, condus de mine, va dinamita avioanele argentiniene. Cel de-al treilea grup, şi ştiu că n-o să vă placă ce vă spun – va rămâne în expectativă.

Când cei din Grupul Trei începură să mârâie, Parkinson îi reduse la tăcere cu un gest al mâinii.

— Îmi pare rău, soldaţi, aşa trebuie să procedăm. Pur şi simplu nu vă pot implica pe toţi. Ia să vedem, unde sunt oamenii care au efectuat misiunea de recunoaştere iniţială?

Jock, Gumboot şi Taff ridicară mâinile.

— Bun, spuse Parkinson. Treaba voastră este să ne conduceţi de la ţărm spre aerodrom, oprindu-ne la placa de bază, dinainte montată, pentru a fixa mortiera. Sper că îţi aduci aminte traseul?

— Da, şefu’, spuse Jock.

— Şi sper că ai montat o placă pentru mortieră, la întoarcerea spre punctul de aterizare?

— Şi asta s-a rezolvat, şefu’.

— În regulă, atunci, să pornim.

De această dată, când se angajară în lungul marş care-i aştepta, nu se mai făcură glume despre „fetiţele cercetaşe”. De fapt, lumina puternică a lunii îi făcea pe cei mai mulţi dintre ei să se simtă descoperiţi, în timp ce parcurgeau cei şase kilometri de teren mlăştinos, expus vederii, până la locul ales de Patrula Navală pentru montarea plăcii de bază a mortierelor, la aproximativ patru kilometri de aerodrom. Fiecare membru al escadronului transporta două bombe pentru mortieră, pe care o lăsaseră cu echipa special aleasă – Gumboot şi Taff – lângă placa de bază din oţel, montată de ei mai devreme, în acea zonă despădurită, în mijlocul unui cerc protector, format din grămezi de stânci.

— Acum cred în minuni, spuse Paddy. Chiar au ţinut minte s-o monteze.

— Ba bine că nu, spuse Jock. Când facem o treabă, o facem ca lumea. Dacă vreţi să vă dăm lecţii, e de ajuns să ne rugaţi.

— În regulă, băieţi, ajunge cu complimentele reciproce. Acum vedeţi-vă de treabă.

— Zis şi făcut, spuse Gumboot, apoi el şi Taff, urmăriţi cu atenţie de maiorul Parkinson şi de Ricketts, montară tunul L16ML de 81 mm, care urma să tragă indirect spre o ţintă identificată de un observator mai avansat, ce însoţea trupa de asalt asupra aerodromului, şi care urma să folosească un transmiţător PRC 319 pentru a comunica cu echipa de lângă tun.

Cum acesta avea o bătaie de aproape cinci kilometri, aerodromul vizat intra lejer în tirul lui, căci se afla la aproximativ patru kilometri distanţă.

Observatorul avansat urma să fie caporalul Clarke.

— Bun, şefu’ – spuse Gumboot, stând pe vine şi admirând tunul, ce era acum montat pe placa lui de bază – suntem gata!

— Bun, răspunse Parkinson. Vom lua legătura cu voi imediat ce ajungem la aerodrom. Potriveşte transmiţătorul, soldat.

— Aşa voi face, şefu’, nici o problemă.

— Şi cască bine ochii şi urechile după eventualele patrule argentiniene.

— Se-nţelege de la sine, şefu’. Mult noroc!

— Şi ţie!

După un scurt schimb de replici ironice cu cei mai buni prieteni ai lor, adică Andrew şi Jock, Gumboot şi Taff rămaseră pe loc în timp ce ceilalţi îşi continuară marşul prin noaptea întunecată, geroasă, răscolită de vânt.

După patru kilometri parcurşi, timp în care nu întâlniră nici o opoziţie din partea inamicului, Jock îi conduse la nişte poziţii care le ofereau o vedere clară îmbunătăţită de lumina lunii, a avioanelor de pe acea fâşie îngustă de pământ ce se întindea până în mare.

Luminile focurilor de tabără ardeau de jur-împrejurul aerodromului şi în faţa dispozitivelor de muniţie şi de provizii, trădând în mod neglijent poziţiile argentiniene, ale căror santinele, echipate în uniforme, nu păreau să fie prea vigilente, deşi erau înarmaţi. Era ca şi cum li se oferea un dar.

— Superb! şopti Parkinson, văzându-se în sfârşit înapoi în acţiune. Santinelele astea argentiniene parcă ar fi în comă. Urmează să-i lichidăm, domnilor.

Semnalizând pe tăcute cu mâna ce-o avea liberă, îi indica celui de-al treilea grup, celui de sprijin adică, să se adăpostească cât mai bine posibil, apoi dirijă primul grup înspre diferite direcţii, aşa cum îi instruise anterior, pentru a bloca căile de acces către aerodrom. După ce aceştia plecară, el îi făcu lui Jock un semn aprobator cu capul, iar acesta semnaliză „urmaţi-mă”, răsucindu-şi mâna dreaptă pe şold, apoi conduse trupa de asalt mai aproape de aerodrom – nu înaintă la fel de mult ca şi în misiunea de recunoaştere, însă aproape, oricum, de locul în care el şi ceilalţi fuseseră nevoiţi să se târască pe burtă.

Aşezându-se pe poziţiile de atac, dând mai multă importanţă vitezei decât siguranţei, cei din grupul de asalt înaintară ghemuiţi, cu armele gata de tragere. Când se aflau la mai puţin de două sute optzeci de metri de aerodrom, care se afla în bătaia lansatoarelor de grenade M203 şi a altor arme uşoare, Parkinson le făcu semn să se pregătească de luptă, apoi luă legătura radio cu flota. Folosind codul dinainte stabilit, le spuse să înceapă imediat focul de baraj de acoperire. Primind confirmarea, îi dădu receptorul înapoi lui Paddy Clarke.

— Luaţi legătura cu echipa de la tun, spuse el, şi daţi-le coordonatele de pe busolă. Vreau să înceapă să tragă imediat.

— Da, şefu’, spuse Paddy.

Aşezat pe un genunchi, Parkinson ridică mâna dreaptă pregătindu-se să dea semnalul de deschidere a focului. În spatele lui, cei din trupa de asalt îngenuncheau şi ei şi îşi îndreptau diferitele lor arme uşoare asupra ţintelor. În acelaşi timp, soldaţii cu lansatorul de grenade de 60 mm pliară tubul de 90 mm, scoaseră capacul protector de la fiecare capăt al lansatorului, ridicară apoi cătările pliante, îşi sprijiniră lansatorul pe umăr şi se pregătiră să apese pe trăgaci.

Nu mai puţin de un minut, fiecare secundă părând o veşnicie, trupa de asalt rămase acolo îngenuncheată în întuneric, într-o muţenie absolută. Primul sunet care se auzi fu un vuiet strident, ascuţit, care veni dinspre mare, atinse apogeul chiar deasupra aerodromului şi fu brusc întrerupt când rachetele de semnalizare cu paraşute, lansate de pe vasul *Glamorgan*, explodară zgomotos, spectaculos, iluminând aerodromul de dedesubt. În acea clipă, maiorul Parkinson lăsă mâna în jos, iar echipa de asalt deschise focul asupra avioanelor Pucara, cu armele lor uşoare.

Aproape concomitent, prima bombă lansată de Gumboot şi Taff din tunul L16ML, de 81 mm, de la patru kilometri depărtare, bazată pe coordonatele transmise prin radio de Paddy explodă între avioane, într-o coloană de foc, fum şi nori de ţărână azvârlită în sus.

Paddy urla în receptor, transmiţând o calibrare revizuită, în timp ce soldaţii apăsară pe trăgaciurile lansatoarelor de grenade, ale căror rachete ţâşneau precum nişte gloanţe trasoare spre aceeaşi zonă vizată. Alţi soldaţi deschiseră focul cu mitralierele lor grele, presărând zona cu două sute de cartuşe pe minut.

Întreg spaţiul dintre avioane era brăzdat de aceste tiruri, în timp ce santinelele argentiniene, luate prin surprindere, fugeau să se adăpostească sau trăgeau instinctiv, cu arme automate.

Lovit de o grenadă lansată de Andrew, unul din avioanele Pucara explodă, bucăţile de metal şi de plexiglas zburau în toate direcţiile iar carlinga fu cuprinsă de flăcări sfârâitoare, de un galben-aprins. Chiar în timp ce această lovitură spectaculoasă lumina întreaga suprafaţă, alte obuze cu explozie în aer acopereau cerul. De asemenea, între avioane, provocând cratere pe pista de decolare, izbucneau explozii de mortieră de la tunul

aflat la patru kilometri distanţă.

Din cauza luminii argintii, sclipitoare, artificiale, ca şi a obuzelor cu explozie aeriană trase de pe mare sau a obuzelor de mortieră, ce măreau haosul general, argentinienii fură nevoiţi să se adăpostească, întorcându-se în fugă la tranşeele ce crestau pământul, de la marginea aerodromului, trăgând rafale imprecise de mitralieră, către SAS.

— Să mergem! urlă maiorul Parkinson, conducându-şi cu curaj oamenii spre punctele de dispersie.

Acolo, chiar în timp ce se trăgea în ei, cu gloanţele sfâşiind cimentul într-o linie neregulată, de jur-împrejurul lor, alergară de la un avion la altul, montând cu calm încărcături explozive pe cele ce nu fuseseră încă distruse de lansatoarele de grenade şi de rafalele furibunde ale mitralierelor grele, plasând încărcăturile în aşa fel încât să distrugă trenurile de aterizare din faţă şi botul aparatului care adăpostea echipamentele de zbor electronice. Când explodară încărcăturile, boturile avioanelor fură pulverizate şi trenurile de aterizare distruse, făcând avioanele să se încline în faţă cu boturile lor zdrobite – înfipte adânc în pământ şi cu nori de fum ridicându-se de pe ele. În timp ce soldaţii erau angajaţi în luptă, alte obuze trase de pe vasele britanice cădeau mai încolo, făcând pământul să erupă, cu o serie de explozii, chiar în faţa poziţiilor defensive ale inamicului, lovind în cele din urmă depozitul de petrol şi magazia de muniţie.

Ambele clădiri explodară spectaculos, producând nişte flăcări dogoritoare, galbene, roşii şi albastre, despicând cu putere perdeaua de fum negru, uleios, care se ridica într-un nor spre cer, fiind apoi adus la loc de vânt şi înecându-i pe soldaţii argentinieni. În timp ce argentinienii erau temporar orbiţi, ultimele încărcături fixate de oamenii lui Parkinson pe avioanele Pucara explodară una câte una, aruncând din nou flăcări, fum şi schije, în timp ce oamenii se retrăgeau.

Făcând cale întoarsă, lângă maiorul Parkinson, sub acoperirea focului continuu al SLR-ului lui Ricketts, tânărul Danny aruncă o privire în urmă, peste umăr, se opri brusc, oprindu-l astfel şi pe Parkinson, şi se întoarse spre aerodrom.

— Unul din avioane e încă întreg! urlă el.

— La dracu’! exclamă Parkinson.

— Consider-o ca şi rezolvată! spuse Danny, după care porni în fugă înapoi spre avioane, ignorând soldaţii argentinieni, care, în tranşeele lor învăluite în fum, îşi reveneau din şoc şi ieşeau pentru a se răspândi pe aerodrom, trăgând exact spre el. Pământul exploda în jurul lui, într-o linie neregulată, în timp ce el alerga spre avionul neatins, cu Parkinson şi Ricketts în urma lui, trăgând amândoi din mers, cu puştile automate.

Câţiva argentinieni fură doborâţi, răsucindu-se ca nişte popice, prăbuşindu-se la pământ, chiar în timp ce Paddy Clarke, ocupându-se încă de transmiţătorul PRC 319, corecta tirul mortierei, aflate la patru kilometri distanţă, şi următoarele proiectile, coborând cu mai multă precizie, loviră la fix, exploziile proiectând în aer trupurile zdrobite ale soldaţilor inamici. Acestea căzură la loc ca nişte păpuşi de cârpă, lovind pământul cu o putere teribilă, uneori fiind efectiv aruncate puţin în sus de forţa impactului, şi părând să se usuce ca nişte frunze, acolo unde zăceau, unele vizibil carbonizate sau încă arzând înăbuşit, toate cu oasele rupte sau zdrobite. Ajungând la avionul neatins, Danny fixă pe el cu îndemânare încărcătura explozivă, acoperit de tirul lui Parkinson şi Ricketts. Le făcu apoi un semn să se îndepărteze şi se trânti la pământ chiar în clipa în care câţiva argentinieni se repeziră spre el. Stând într-un genunchi, neluând în seamă gloanţele ce şuierau pe lângă el, izbind avionul Pucara, îşi descărcă arma SLR cu o precizie rece, ucigătoare, doborându-i pe cei patru oameni ce înaintau spre el. Apoi sări în picioare şi se îndepărtă în fugă de avion, care explodă în spatele lui, cu un vuiet asurzitor. Suflul exploziei îl aruncă înainte, trântindu-l cu faţa în jos. Un val de căldură intensă trecu peste el, sufocându-l pentru o clipă, apoi se atenuă simţitor. Sări iarăşi în picioare şi continuă să gonească înapoi către oamenii săi, care menţineau un necruţător foc de baraj în timp ce se retrăgeau de pe aerodrom.

Când ajunse la ei, oprindu-se între Parkinson şi Ricketts, Danny privi atent aerodromul şi numără unsprezece avioane în flăcări.

— Nemaipomenit, spuse.

Parkinson îşi verifică ceasul de mână. Atacul durase cincisprezece minute. Ridică mâna dreaptă deasupra capului şi strigă:

— Gata, soldaţi, retragerea!

Menţinând încă un baraj de foc protector, oamenii se retraseră din calea argentinienilor ce traversau aerodromul, pendulând la stânga şi la dreapta între avioanele în flăcări şi numeroasele explozii de mortiere. Păreau lipsiţi de înfăţişare, de substanţă, aproape fanatici în lumina argintie, strălucitoare, a obuzelor cu explozie aeriană.

Dintr-o dată, dinspre dispozitivele de petrol şi de muniţie, care ardeau, un camion plin de soldaţi argentinieni porni în viteză spre oamenii ce se retrăgeau.

Jock se ivi de nicăieri, alergând înapoi spre aerodrom. Se lăsă într-un genunchi, sprijinindu-şi pe umăr un lansator de grenade LAW, de 66 mm.

Pământul din apropierea lui se zgudui, lovit de un obuz de mortieră, iar el fu trântit la pământ, rostogolindu-se de două ori, învăluit în fum.

Când se ridică în capul oaselor, scuturând din cap, pălmuindu-se pentru a-şi reveni mai repede, hainele îi erau sfâşiate de schije, cu sângele curgând şiroaie din rănile de pe faţă şi de pe trup. Camionul gonea încă spre el. Camarazii lui trăgeau dezlănţuiţi asupra acestuia. Cu o hotărâre teribilă, Jock se şterse de sânge pe faţă, se aşeză într-un genunchi, scoase capacul de protecţie de la fiecare capăt al lansatorului, îşi sprijini arma de umăr, apoi ochi prin cătările rabatabile. Când apăsă pe trăgaci, reculul îl zgudui cu putere, însă proiectilul se îndreptă exact spre ţintă, producând o limbă de foc, iar camionul, care aproape că fusese ridicat pe creasta acesteia, fu lovit şi explodă. Aplecându-se într-o parte, cu un scrâşnet de frâne, se izbi de un avion în flăcări, care explodă la rândul lui.

Deşi plin de sânge, Jock reuşi să se ridice în picioare şi să se întoarcă, clătinându-se, la camarazii lui. Soldaţii argentinieni săreau din camion, unii cuprinşi de flăcări, scoţând zbierete oribile, lovindu-şi trupurile cuprinse de flăcări, cu mâinile carbonizate. Unii dintre soldaţii SAS nu erau hotărâţi ce să facă în privinţa acestor nefericiţi, însă tânărul Danny făcu un pas în faţă, cu trăsăturile lui angelice, straniu luminate de flăcări, şi îi doborî cu o grindină de foc automat din SLR-ul său.

— I-am scăpat de chinuri, explică el, întorcându-se spre

camarazii săi. Trebuia s-o fac.

— Mda, spuse Andrew. Aşa e.

— Retragerea! urlă Parkinson, fluturând mâna dreaptă. Mişcaţi-vă!

În timp ce trupa de asalt se retrăgea de lângă aerodromul cuprins de vâlvătăi, acoperiţi încă de tirul de mortieră şi de cel de pe vasul *Glamorgan*, câţiva argentinieni curajoşi încercară încă un contraatac, ivindu-se din spatele perdelei de fum ce învăluia fâşia de pământ, şi începând din nou să tragă. Îngenuncheat încă, în spatele puternicei mitraliere grele, uriaşul Andrew dezlănţui o rafală de două sute de cartuşe care doborî câţiva dintre ei şi îi obligă pe ceilalţi să se retragă în grabă. Apoi Andrew sări în picioare, îşi atârnă arma cea grea de umăr şi-i urmă pe ceilalţi înapoi către mare.

O explozie bruscă făcu pământul să se crape, azvârlind în sus pe unul dintre soldaţi. Căzând la loc într-un nor de praf, se izbi de pământ cu un pocnet de oase sfărâmate. Trupul îi fu efectiv aruncat în sus de impact, înainte de a se rostogoli, cu osul însângerat al rotulei ieşind prin pantalonii sfâşiaţi şi cu o coastă albă zărindu-se prin carnea tăiată de schije. Uşor inconştient, nu scoase nici un sunet.

— Fir-ar să fie! exclamă Ricketts. Ticăloşii au declanşat o mină de teren, prin telecomandă!

— Infirmierii! ţipă Ricketts.

În timp ce soldaţii de lângă camaradul lor inconştient scuturau din cap pentru a-şi recăpăta auzul, infirmierii, cărora Jock tocmai le făcuse semn să plece, îl rostogoliră pe pacient pe o targă şi se îndepărtară în grabă. Soldaţii se strânseră în jurul lor pentru a forma un zid protector.

Ajungând în vârful micului deal ce străjuia aerodromul, Parkinson aruncă o privire în urmă pentru a evalua situaţia.

Toate cele unsprezece avioane Pucara ardeau mai tare sau mai mocnit, în lumina stranie, pâlpâindă a obuzelor cu explozie aeriană lansate de pe mare. Pista şi terenul dintre avioanele în flăcări erau pline de cratere, făcând astfel aerodromul inutilizabil pentru mult timp. Erau multe cadavre, de asemenea.

Satisfăcut, Parkinson era pe cale să întoarcă privirea, când auzi bubuitul constant al altor mitraliere grele şi arme uşoare

dinspre mare, pe o latură a aerodromului. Era evident că soldaţii SAS din al doilea grup, trimis acolo pentru a bloca căile de acces către pistă, opreau înaintarea, sau fuga, soldaţilor argentinieni ce încercau să se strecoare lângă linia ţărmului.

Chiar în timp ce Parkinson privea în acea direcţie, fumul mai multor explozii se ridică spre cer, în apropierea mitralierei grele şi a armelor uşoare, dovedind că cineva din grup ceruse sprijin prin radio de la tunurile de pe vasul *Glamorgan*. Câteva minute mai târziu, zgomotul luptei se stinse, indicând faptul că cel de-al doilea grup îi oprise pe argentinieni şi se îndrepta şi el înapoi spre punctul de aterizare.

— Oameni de ispravă, spuse Parkinson, în şoaptă.

Marşul de patru kilometri, la întoarcerea spre punctul de amplasare al mortierei, fu lipsit de evenimente. Acolo îi luară pe Gumboot şi pe Taff, şi apoi se îndreptară spre punctul de observaţie. Elicopterele Sea King se întoarseră la timp şi escadronul fu transportat înapoi pe *Hermes*, unde oamenii avură parte de o primire călduroasă din partea căpitanului Grenville. În ciuda dezamăgirii provocate de faptul că nu participase la operaţiune, era încântat că invazia putea acum să înceapă.

Capitolul 12

Jock fu transportat primul înapoi, dar nu şi ultimul. După ce i se scoaseră schijele, era plin de cicatrici, unele fiind lăsate să se vindece de la sine, altele cusute, şi, indiferent cum se aşeza, îl durea întreg trupul. Acest lucru nu-l scuti de comentariile ironice din partea camarazilor, care nu se lăsară aşteptate, când aceştia îl vizitară în infirmeria vasului, la puţin timp după ce fuseseră aduşi înapoi pe insula Ascension, şi de acolo mai departe în Anglia.

— Am auzit că fundul tău e o adevărată zonă minată, spuse

Andrew, rânjind cu toată gura.

— Nu-ţi face griji în privinţa schijelor din „cocoşelul” tău, spuse Paddy. Am auzit că dacă ţi se scoală, ţi se deschid rănile şi se sfărâmă pur şi simplu.

— Dacă poate să se scoale, mai precis – clarifică Gumboot – ceea ce în cazul lui Jock stă sub semnul îndoielii. Îţi pot da o mână de ajutor, Jock?

— Ha, ha, răspunse Jock flegmatic, zăcând acolo ca o mumie egipteană, împachetat din cap până în picioare în pansamente însângerate, însă refuzând să lase să i se vadă durerea.

— Arăţi destul de bine, la urma urmei, îl informă Taff, examinând cu un ochi de expert pansamentele ce-l acopereau din cap până în picioare. Ca un bebeluş în scutece. Îţi vine bine în roşu şi alb.

— Păcat doar – spuse Andrew – că schijele ţi-au ocolit moaca. Ai avea nevoie de niscai ajustări acolo, aşa că ai pierdut o bună ocazie.

— Tot e bine că te vei odihni puţin, spuse tânărul Danny, mai îngrijorat decât ceilalţi. O mică călătorie înapoi în Blighty.

— Aşa e, spuse Gumboot. Unde probabil că au asistente drăguţe, în locul acestor tipi. Asta ar trebui să te înveselească, colega.

— Atunci s-ar putea să ţi se scoale, adăugă Andrew, şi ţi se vor desface copcile.

— Dracu’ să te ia, Andrew, spuse Jock. Dracu’ să vă ia pe toţi, de fapt. N-am copci nici în fund, nici între picioare, aşa că băgaţi-v-o singuri în cur!

— Nici măcar *eu* nu pot face asta cu a mea, spuse Paddy. Deşi, dacă aş putea, sunt sigur că m-aş simţi tare bine.

— Doamne – spuse Jock, dându-şi ochii peste cap – chiar trebuie să suport asta?

— Ai nevoie de vizite de la prieteni, ca să te înveselească, spuse Danny cu gravitate. De aceea suntem aici.

— M-am înveselit, spuse Jock. Mai mult, acum puteţi să vă căraţi dracului de aici.

— E atât de recunoscător, spuse uriaşul Andrew întorcând capul când sergentul Ricketts intră în infirmerie şi se apropie de pat.

Ricketts îl privi imperturbabil pe Jock, observând petele de sânge de pe pansamente, apoi îi măsură cu privirea pe ceilalţi soldaţi, fiecare în parte.

— Ce faceţi măi, pişăcioşilor, aici? întrebă el.

— Îl înveselim, spuse Andrew.

— Îi arătăm compasiune, adăugă Gumboot.

— Îi dovedim că îi purtăm cu toţii de grijă, îi explică Taff.

— Da, sunt sigur, rânji Ricketts, apoi se întoarse la Jock. Îţi scot peri albi ăştia, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji, şefu', pot să suport. Poţi să simţi mirosul de rahat chiar înainte să înceapă să iasă pe gură, aşa că sunt pregătit pentru asta.

— Bine, spuse Ricketts. Asta dovedeşte că ai fost bine antrenat. Eşti un bărbat care poate suporta multe. Un adevărat soldat SAS.

— Asta aşa e, spuse Jock, rânjind sfidător de pe patul său de suferinţă. Deci, ce se întâmplă, şefu'?

— În această dimineaţă vei fi transferat pe alt vas, care te va duce pe insula Ascension, apoi vei zbura de acolo la Blighty, unde vreo asistentă plină de compasiune îţi va face o lucrătură manuală pe sub cearşaf. Ce altceva ţi-ai mai putea dori? spuse Ricketts.

— Să particip la invazie, spuse Jock.

— Nu în starea în care eşti, soldat. Iar în ce vă priveşte pe voi, mişţocarilor, spuse Ricketts, întorcându-se la oamenii strânşi în jurul patului lui Jock, debarcarea britanică la San Carlos Waters a fost programată pentru data de douăzeci şi unu. Ca diversiune am primit sarcina de a efectua un atac împotriva argentinienilor din Darwin, Insulele Falkland de Est. Acesta este programat pentru mâine, aşa că în această seară vom fi transferaţi pe vasul *Intrepid*. De aceea vă sfătuiesc să vă duceţi şi să vă aranjaţi echipamentul. Luaţi-vă rămas bun de la acest caz disperat de pe pat, apoi ieşiţi dracu' de aici. N-avem timp de pierdut.

— Măi să fie, mulţumesc, e bine să ştiu că sunt apreciat, spuse Jock.

— Ne vedem în Hereford, spuse Ricketts, după ce ieşi din bandajele astea. Vei fi preţuit mai bine atunci. Capul sus, Jock!

— Înţeles, şefu', aşa voi face. Mult noroc, mâine! Ricketts

înclină din cap, aruncă o privire scurtă celorlalţi, apoi ridică mâna şi îşi răsfiră degetele.

— Cinci minute, spuse el, apoi îl lăsă pe Jock în voia camarazilor lui.

— Ai auzit, Jock, trebuie să „o ţii sus”! spuse Andrew.

— Mă duc să aduc nişte atele, spuse Paddy. Cred că Jock va avea nevoie de ele.

— În regulă, măi căcănarilor, spuse Jock, v-aţi distrat destul. Acum luaţi-vă tălpăşiţa şi lăsaţi-mă în pace. Am la ce să mă gândesc – cum ar fi, o „frecţie” făcută de o asistentă mică şi perversă, în timp ce voi vă alegeţi cu gloanţe în boaşe.

— Încă mai există viaţă în trupul ăsta, spuse Andrew. O iau ca pe un semn dătător de speranţă.

— Amin, adăugă Taff.

Înainte să mai poată fi spus ceva, infirmierii intrară să-l pregătească pe Jock pentru transferul pe celălalt vas. Primind ordinul să părăsească infirmeria, soldaţii îi strânseră mâna lui Jock, oferindu-i încă vreo câteva şicane de adio, apoi urcară pe puntea de decolare pentru a-l conduce la plecare.

Jock fu adus pe o targă şi ironizat fără milă în timp ce era luat de pe punte de elicopterul Sea King. Făcu un semn cu mâna, anemic dar sfidător, înainte de a fi urcat în elicopter. Apoi uşa fu închisă cu putere şi elicopterul prinse viaţă cu zgomot, creând un vârtej care îi biciuia pe soldaţii ce priveau, înainte de a decola.

Rămase suspendat deasupra rampei de decolare ca o pasăre nehotărâtă, apoi începu să urce şi se îndreptă spre sud, alăturându-se numeroaselor alte elicoptere ce se aflau deja în aer, transportând cu mult zgomot trupe şi provizii de pe un vas pe altul, în vederea asaltului asupra San Carlos Waters.

Ricketts, care stătea rezemat de parapetul de lângă rampa de decolare, privi spre celelalte vase ale flotei, – portavioane, distrugătoare, fregate, vase-spital, şi nave de desant – adunate acum laolaltă pentru asaltul decisiv asupra Insulelor Falkland. Văzându-l acolo, Danny i se alătură.

— Primul dintre noi care e trimis acasă, spuse el, cu privirea aţintită asupra elicopterului care îl ducea pe Jock înapoi pe insula Ascension.

— Da, răspunse Ricketts distrat, după care adăugă sumbru: Să

sperăm că e şi ultimul…

La două ore după lăsarea întunericului, aproape treizeci de membri ai escadronului, echipaţi complet, cu chingi şi veste de salvare, ca şi cu obişnuitul arsenal de arme, se urcară la bordul unui Sea King pentru călătoria de cinci minute de pe puntea lui *Hermes* pe cea a lui *Intrepid,* care navigau la nici opt sute de metri distanţă unul de celălalt. De acolo, urmau să se infiltreze dinspre mare, în Darwin, în Insulele Falkland de Est.

În câteva minute, elicopterul se afla în aer şi se îndrepta spre destul de scurta întindere de apă întunecată.

În înghesuitul şi la fel de întunecatul compartiment de pasageri al elicopterului, zgomotul era asurzitor, iar atmosfera – claustrofobică.

— Ce urăsc eu cel mai tare în toată treaba asta – spuse Andrew, verificându-şi cu un aer distrat cartuşierele încrucişate pe piept – sunt afurisitele astea de zboruri cu „cutia cu elice”. Parcă aş fi într-un coşciug. E mai rău decât un zbor special spre Spania. Nu-mi prieşte deloc, fraţilor.

— Nu este o „cutie cu elice”, spuse sergentul – responsabil cu compartimentul de pasageri, care stătea încă lângă uşă, pregătit s-o deschidă, căci era vorba doar de un zbor de cinci minute. E un elicopter. Corectează-ţi terminologia, soldat. Nouă nu ne place expresia „cutie cu elice”.

— Poţi să mă omori, frate, că am folosit cuvântul greşit, însă indiferent cum îi spune, mie tot nu-mi place. Punct.

— Ţi-e frică de înălţimi, asta-i tot.

— Eu nici nu văd vreo înălţime. Nu pot să văd nimic, fir-ar să fie. Tot ce văd e chipul tău alb în lumina aceea de acolo, de deasupra capului.

Sergentul râânji:

— Vezi mai mult ca mine, prietene. În întuneric, tu eşti practic invizibil, ceea ce probabil că te face să fii foarte util în ceea ce faci. De aceea te-au recrutat?

— Ha, ha, ce amuzant!

Uriaşul Andrew nu era amuzat. Îşi mângâie lansatorul de grenade M203, apoi verifică dacă bombele sale incendiare erau încă la locul lor, în buzunarele centurii care îi traversa pieptul.

— Dacă vrei să te bronzezi aşa, trebuie să stai să te coci la soare. Eu am parte de bronz din naştere.

— Şi cum de iei zboruri speciale spre Spania?

— Îmi place ploaia din avion.

Sergentul râse şi privi pe geam.

— Suntem la aproape nouăzeci de metri altitudine, spuse el. Aterizăm din clipă în clipă, aşa că nu ai de ce să te temi.

— Tipul vorbeşte singur, spuse Andrew. Nu se poate să vorbească cu mine. Eu nu ştiu ce înseamnă frica. Hei, Danny, ţie ţi-a fost vreodată frică? Ştii ce înseamnă frica?

— Cred că e un termen de argou al celor din Forţele Aeriene Britanice, răspunse Danny. Ei ştiu multe cuvinte pe care noi nu le cunoaştem.

Andrew chicoti la auzul acestei replici.

— Aşa e, frăţioare. E un limbaj al lor, propriu. Expresii precum „a face în pantaloni de frică", „a-şi umple nădragii de rahat" şi „a se albi la faţă" şi aşa mai departe – toate astea ei le ştiu din proprie experienţă, nu?

— Sigur, spuse Danny.

Andrew îi oferi sergentului râsul lui sănătos. Se opri din râs când sergentul începu să asculte atent în căşti, privi din nou pe geam, apoi spuse, cu un rânjet diabolic:

— Îmi pare rău, băieţi, avem o mică întârziere. Alt elicopter se află pe puntea de zbor a lui *Intrepid*, aşa că va trebui să mai efectuăm încă o tură de zbor.

— Ce? întrebă Andrew. Mă iei la mişto, frăţioare?

— Nu, soldat. Va trebui să mai zburăm o vreme. Însă nu-ţi face griji, e pe gratis. Hei, am observat că nu te-ai albit la faţă încă. E un semn bun sau o incapacitate fizică pur şi simplu?

Andrew îşi dădu peste cap ochii lui căprui.

— Of, avem un clovn la bord. Ar trebui să-i dea cineva un nas artificial şi o pălărie ţuguiată, în dungi. Încă o tură de zbor, pentru numele lui Dumnezeu!

Unii dintre soldaţi râdeau încă, însă se opriră când auziră un zgomot foarte puternic, neobişnuit.

Zgomotul reverbera încă în compartimentul pentru pasageri, când elicopterul se înclină mult în faţă, aruncându-l pe sergent la podea, împrăştiindu-i pe ceilalţi soldaţi şi echipamentul acestora,

apoi ţâşni în jos, spre ocean, scrâşnind şi vibrând.

— Ne prăbuşim! urlă cineva.

Ricketts văzu stele verzi când o armă îl lovi în tâmplă. Deschise ochii, trezindu-se ţintuit pe podea, sau poate pe plafon, într-o încâlceală de trupuri contorsionate – oameni urlând, arme zăngănind – în timp ce elicopterul îşi continua prăbuşirea rapidă, cutremurându-se sălbatic, începând să se răsucească, cu motorul scoţând un zgomot neobişnuit de parcă era pe punctul de a exploda. Ricketts trase adânc aer în piept şi se întinse după SLR-ul său – prea târziu. Elicopterul plonjă în mare cu un zgomot înfricoşător, teribil, metalul îndoindu-se şi scrâşnind, înainte ca apa să năvălească înăuntru, până la refuz, scufundându-l complet, oprind orice zgomot.

Ricketts fu ridicat, răsucit, izbit, aruncat ca un titirez, apoi lovit de ceva tare în acea linişte îngrozitoare. Probabil că îşi pierduse pentru scurt timp cunoştinţa – nu putea fi sigur – însă îşi reveni la auzul unor avalanşe bruşte de zgomote – plescăitul apei, urletul oamenilor, zăngănitul armelor, pocnetul de metal – şi ieşi, de sub apă, sub plafonul nesigur al elicopterului, scuipând apă, înconjurat de alte capete ce se iţeau lângă el, de chingi şi haine ce pluteau inerte.

— Ne răsucim! ţipă cineva. Începe să se scufunde!

Nu era departe de adevăr. În timp ce călca apa, nereuşind să găsească podeaua sub picioare, Ricketts văzu că elicopterul se înclina într-o parte, scufundându-se, cu apa năvălind înăuntru prin plexiglasul zdrobit al carlingii, din care pilotul, aflat până la brâu în apă, cu copilotul – mort lângă el, încerca să iasă, ţinând în mână o lumină de semnalizare.

Cu numai câţiva centimetri între el şi plafon – care acum se răsucea cu ei – Ricketts trebuia să calce nebuneşte apa în timp ce cartuşierele şi chingile îl trăgeau în jos. Cu coada ochiului îl văzu pe uriaşul Andrew, cu ochii larg deschişi şi dinţii sclipind; agăţat de mânerul unei uşi, îl trăgea pe Danny afară din apă, ajutându-l să se debaraseze de rucsacul greu care îl trăgea la fund. În spatele lui Andrew, încadrat de plexiglasul sfărâmat, cu silueta vizibilă pe fundalul cerului întunecat, aflându-se acum în afara elicopterului şi clătinându-se nesigur pe botul zdrobit, pilotul lansa racheta de semnalizare.

Aceasta ţâşni în sus cu un şuierat, făcând braţul pilotului să zvâcnească şi aruncându-l aproape pe acesta de pe botul elicopterului, după care explodă chiar deasupra lor, iluminând elicopterul sfărâmat, ce se scufunda. Chiar în clipa în care Ricketts simţi o scurtă încântare, lângă el ieşi la suprafaţă un cadavru, apoi încă unul, apoi un al treilea, din cauză că elicopterul se răsucea şi se scufundă complet. Ricketts îl văzu pe pilot gesticulând disperat şi căzând de pe botul ce se răsucea. Îi zări pe Andrew şi pe Danny căzând unul peste altul şi afundându-se în apa ce se ridica. Apoi se scufundă şi el când apa atinse peretele ce se răsucea, trăgându-l în jos, în întuneric, tăcere şi frigul îngrozitor.

Îşi pierdu orice simţ al orientării, nemaiputând distinge susul de jos, însă reuşi să se târască afară din chingile lui şi să se descotorosească de cizmele grele înainte de a rămâne complet fără aer şi a începe din nou să-şi piardă cunoştinţa.

Era întuneric şi linişte. Un puţ fără fund. Ricketts era conştient de sine însuşi datorită obiectelor sau trupurilor care se loveau de el. „Deschide ochii”, îşi spuse. Era greu, dar reuşi. Obiecte mai întunecate chiar decât apa mării se răsuceau şi se rostogoleau în jurul lui. „Cadavre”, îşi spuse. Întunericul mării era brăzdat de o lumină… Lumină? Ce lumină? se întrebă. De unde vine lumina? Îşi simţea plămânii pe cale să explodeze. Cu greu reuşea să gândească limpede. Gândurile îi traversau mintea ca nişte mecanisme defecte, în timp ce aluneca în inconştienţă. „Lumină!” îşi spuse, cu mintea tot mai înceţoşată. Lumina brăzda apa aceea plină de siluete întunecate, luminând slab trupurile ce se bălăbăneau în jurul lui. De undeva venea o lumină! Se forţă să ţină ochii deschişi, deşi îl usturau din cauza apei sărate. Amorţit de frig, lipsit de aer, Ricketts simţea că e pe cale să părăsească această lume, când văzu de unde venea lumina. Arăta ca o stea, dilatându-se şi contractându-se, ale cărei striuri se răspândeau de jur-împrejur precum o pânză palidă, tremurândă, în care obiectele întunecate, plutitoare, cadavrele, păreau să fie prizoniere.

Ricketts se întoarse spre lumină, împotrivindu-se leşinului, lovind apa cu picioarele, şi întinse mâna spre stea, pentru ca lumina acesteia să-l încălzească. Ieşi la suprafaţă într-o izbucnire de sunete – plescăitul apei, urletele oamenilor – şi văzu că lumina

era de fapt, luna ce sclipea deasupra mării.

Reuşise să scape din elicopterul ce se scufunda, ieşind înot prin gaura din botul zdrobit, care se ducea acum la fund, în spatele lui.

Revenindu-şi complet, înţelese că semnalul de urgenţă sol-aer – de fapt, un mic transmiţător folosit pentru comunicaţiile dintre elicopter şi vas – continuase probabil să emită semnalul SOS până ce elicopterul se scufundase sub valuri. Cu puţin noroc, un elicopter de căutare şi salvare urma în curând să se îndrepte spre ei. În timpul acesta, trebuia, ca şi ceilalţi supravieţuitori ce pluteau în jurul lui, să rămână la suprafaţă şi să spere că va fi salvat înainte de a face hipotermie sau de a muri îngheţat. O dată cu scufundarea elicopterului, la suprafaţă se formau bule de aer iar valurile înalte se transformară într-un mic vârtej care-l ridică pe Ricketts şi îl roti în cerc, laolaltă cu ceilalţi supravieţuitori şi resturi materiale – mai ales armament şi haine. Ştergându-se de apă la ochi, cât putea de bine, cu degetele lui îngheţate, îl văzu pe Andrew agăţându-se de o mică barcă de salvare, a cărui semnal de căutare şi salvare emitea încă, în timp ce pilotul lansa alte rachete luminoase. În spatele lor, surprinzător de departe în larg, Danny Porter plutea de unul singur. Între ei, şi între Andrew şi Ricketts, se aflau supravieţuitori. Unii dintre ei, răniţi grav în accident, erau pe moarte şi se scufundau.

Vârtejul produs de elicopterul ce se scufunda se domoli, lăsând valurile să urce şi să coboare ca de obicei. Ridicat de valuri, apoi tras înapoi de baza valului, Ricketts înţelese că era în siguranţă în vesta lui de salvare. Mai înţelese şi că începea să îngheţe şi că nu putea face nimic în această privinţă.

Morţii şi obiectele lor pluteau în jurul lui, când văzu un elicopter de salvare, ivindu-se din întuneric, măturând cu luminile de căutare suprafaţa mării, luminându-l pe Danny, care plutea singur, purtat spre sud, în direcţia Antarcticii. Chiar în timp ce elicopterul cobora până aproape de suprafaţa apei, cu mişcarea elicei ridicând nişte valuri furioase care ameninţau să-l scufunde pe Danny înainte ca acesta să se poată prinde de scara de salvare ce se desfăşura înspre el, în depărtare apărură luminile unei vedete rapide, venind, evident, din direcţia flotei şi îndreptându-se rapid spre locul prăbuşirii.

Ridicat de un val, apoi aspirat la baza acestuia, Ricketts îl pierdu pentru o clipă pe Danny din ochi. Când fu din nou ridicat pe creasta aceluiaşi val, îl văzu pe Danny în aer, pendulând dintr-o parte în alta, fiind ridicat cu ajutorul unui vinci la elicopterul de salvare, ce reprezenta o apariţie stranie în razele argintii ale reflectoarelor, mascat parţial de stropii de apă de pe marea agitată. Elicopterul se îndreptă în zbor spre flotă, Danny fiind ridicat chiar din zbor, apoi se făcu nevăzut în beznă, şi Danny o dată cu el.

Agăţat de barca de salvare, însă zărind vedeta ce se apropia, hotărâtul pilot al elicopterului prăbuşit lansă încă o rachetă de semnalizare. Aceasta explodă la mare înălţime, într-un superb spectacol de artificii, scăldând marea întunecată în lumina ei argintie. În strălucirea aceea stranie, Ricketts îi văzu pe ceilalţi supravieţuitori; văzu, de asemenea, îngrozitoarele resturi ale accidentului, inclusiv cadavrele ce pluteau încă, datorită vestelor de salvare, unele din ele privind spre cer.

Conştient de faptul că îngheţa, nemaiputându-şi simţi aproape deloc membrele, Ricketts continua să se mişte, cât îl ţineau puterile. Era, bănuia el, ca şi cum ar fi avut membrele amputate. Le simţea acolo şi dorea să şi le mişte, însă nu le putea simţi cu adevărat. Cu toate acestea, se mişca – plescăitul apei îi demonstra acest lucru – şi continuă s-o facă până ce sosi vedeta şi începu să-i recupereze pe soldaţi. Ricketts avu norocul să fie printre primii. Rostogolindu-se pe punte şi fiind imediat acoperit cu pături, nu simţea nimic – nici puntea, nici propriu-i trup – însă avea un puternic sentiment de bucurie. Uriaşul Andrew îl urmă îndeaproape, cu chipul ud şi sclipitor, mârâind:

— Cristoase, omule, mi-e frig, atât de frig. Ce mama dracu’ s-a întâmplat, omule?

Fu rostogolit pe o targă, acoperit cu pături, i se dădu puţin coniac, apoi fu ridicat şi luat de acolo împreună cu Ricketts, care îşi dădu seama, când începu să plutească lângă Andrew, că şi el era dus pe targă. Era prea îngheţat pentru a o putea simţi.

Ricketts, Andrew şi Danny petrecură restul nopţii în pat, la infirmerie, revenindu-şi din uşoara hipotermie şi neputând dormi ca lumea, căci durerea, cauzată de simţurile care îşi reveneau la

viaţă în mădularele lor, nu le dădea pace.

A doua zi dis-de-dimineaţă, când maiorul Parkinson veni să-i vadă, le spuse că nu se cunoaştea cauza accidentului, însă ar fi putut fi provocat de un pescăruş mare care fusese aspirat în dispozitivul de admisie al motorului.

— Indiferent care ar fi fost cauza, spuse Parkinson, a fost un adevărat dezastru. Doar câţiva au reuşit să ajungă la suprafaţă. Optsprezece oameni sunt morţi. Voi trei aţi avut noroc.

— Asaltul asupra Insulelor Falkland a rămas încă în picioare? întrebă Ricketts.

— Da, sergent, a rămas.

— Şi cum rămâne cu diversiunea de pe Insulele Falkland de Est? Cea pe care trebuia s-o efectuăm?

— Şi ea a rămas în picioare. Pur şi simplu nu putem lăsa acest groaznic incident să ne oprească. Diversiunea este vitală pentru noi.

— Şi noi? întrebă Ricketts, arătând spre Andrew şi Danny din paturile alăturate.

— Odihniţi-vă, sergent.

Cu acestea spuse, Parkinson părăsi infirmeria. După ce plecă, Andrew se întoarse spre Ricketts şi spuse:

— De fapt, nu mi-a răspuns la întrebare. Ce înseamnă asta?

— Dacă înseamnă ce cred eu, atunci n-am fi prea fericiţi, însă haideţi să mai aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

După o jumătate de oră, sosi doctorul vasului. După ce îi examină pe rând pe cei trei pacienţi, spuse:

— Ei bine, băieţi, ce noroc aveţi! Va trebui să vă trimit înapoi la Hereford pentru refacere.

— Ce refacere? întrebă Ricketts. Ne simţim bine, doctore!

— Suferiţi de hipotermie.

— *Am suferit* de hipotermie! A fost o formă uşoară şi acum ne-a trecut. Nu avem nevoie de refacere.

— Ba aveţi, sergent. Afecţiunea asta este imprevizibilă. S-ar putea să fiţi afectaţi chiar mai grav decât credeţi voi, aşa că trebuie să vă întoarceţi.

— Rahat, spuse Ricketts. Spune-le altora prostiile astea. Noi am ieşit primii din apă şi n-am stat mult înăuntru. Soldatul Porter – cinci minute. Eu – în jur de zece minute. Soldatul Winston – cu

două minute mai mult ca mine, dar el e zdravăn ca un taur. Nu suferim de hipotermie, doctore, şi nu ne întoarcem.

— Veţi face ce vi se spune, sergent Ricketts, şi cu asta basta. Acum întindeţi-vă în pat şi tăceţi din gură!

— Da, doctore, spuse Ricketts.

Aşteptă până ce doctorul părăsi infirmeria, apoi se întoarse spre Andrew şi Danny.

— Deci acum ştiţi ce a vrut să spună Parkinson. Nu vom lua parte la asaltul final asupra Insulelor Falkland. Ne scot din echipa de atac şi ne trimit acasă să ne revenim!

— Să ne revenim? răspunse Andrew, indignat. Cine dracu' are nevoie să-şi revină? Sunt într-o formă excelentă şi mor de nerăbdare să reintru în acţiune, aşa că n-am nevoie de nici o şedere în vreun spital din Hereford, băgat frumos în aşternut, lângă nişte fraieri plângăcioşi, şi nişte îmbătrâniţi înainte de vreme. La dracu', fraţilor, până acum am făcut treabă bună şi acum vor să ne trimită acasă. E un căcat mare de tot.

— Sunt de acord, răspunse Ricketts.

— Şi eu, spuse Danny. Nu mi se pare deloc corect. M-am plictisit deja de zăcut în patul ăsta şi suntem aici doar de o noapte. Vreau să particip la atac şi să lichidez câţiva argentinieni. Ne-am câştigat dreptul ăsta, sergent.

— Cum te simţi? îl întrebă Ricketts.

— La fel ca întotdeauna. Nu am nici hipotermie, nici febră şi am multă energie ce trebuie consumată. Nu vreau să mă întorc, şefu'.

— Ce dracu' să ştie doctorul ăla? se ambală uriaşul Andrew. Stă toată ziua pe coadă, vindecând o mulţime de marinari smiorcăiţi, băgându-le termometre în cur şi, probabil, şi „ştanga" lui umflată, şi exprimându-şi compătimirea, când aceştia îi spun că sunt răciţi sau că li s-a făcut rău că au băut lapte de ţâţă. E un împuţit de doctor al Marinei – un moleşit care tratează fraieri. Ar fi în stare să trimită un marinar la refacere, dacă acesta îşi scrânteşte degetul de la picior. Aşa că cine e el să ne spună că nu suntem pregătiţi pentru luptă. Spune-i să mai „ciocăne" câţiva marinari şi noi să ne vedem de treabă.

Monologul său din ce în ce mai înveninat fu întrerupt numai în clipa în care Paddy, Gumboot şi Taff – care nu fuseseră selectaţi

pentru misiunea de diversiune de pe Insulele Falkland de Est şi prin urmare erau voioşi – sosiră la infirmerie, din cauza vreunor probleme minore. Când aceştia văzură expresia mohorâtă de pe faţa lui Ricketts, zeflemeaua li se stinse pe buze.

— Unde sunt uniformele noastre? întrebă Ricketts.

— La spălătorie, îl anunţă Gumboot. Le calcă şi le spală.

— De aseară?

— Da, şefu'.

— Deci sunt pregătite.

— Cam aşa ceva.

— Du-te şi adu cele trei uniforme înapoi aici, Gumboot.

— Aveţi nevoie şi de lenjerie, nu, şefu'?

— Nu te lua la mişţouri cu mine, Gumboot. Am nevoie de tot – uniforme, lenjerie, şosete şi bocanci, şi chiar acum.

— Imediat, şefu'.

Gumboot plecă şi se întoarse destul de repede cu hainele. Ricketts alunecă din pat, se spălă şi se îmbrăcă nonşalant, îşi pieptănă părul zburlit, apoi se îndreptă sobru spre toaleta de femei, care încă adăpostea cartierul general al SAS. Maiorul Parkinson era acolo, aplecat deasupra unei mese pline de hărţi, studiind gânditor o hartă a Insulelor Falkland de Est, cu căpitanii Hailsham şi Grenville. Ridicară cu toţii privirea, surprinşi, când intră Ricketts.

— Ce faci aici, sergent Ricketts? întrebă Parkinson. Parcă erai la infirmerie, urmând să te întorci la Hereford.

— Nu vreau să mă întorc la Hereford, şefu'. Nici soldaţii Winston şi Porter nu vor. Cu toţii vrem să rămânem aici.

— Ce vreţi voi nu contează, sergent. Doctorul a spus că trebuie să…

— La dracu' cu doctorul, şefu'! Habar n-are ce spune. El zice că trebuie să ne întoarcem ca să ne refacem, ceea ce e o mare idioţenie. Am stat în apă numai cinci minute şi ştim mai bine cum ne simţim şi ne simţim bine.

— Nu mă interesează cum vă simţiţi – vă întoarceţi!

— Nu, şefu', nu ne întoarcem.

Parkinson se îndreptă de spate, aruncă o privire spre Hailsham şi Grenville, apoi îl privi fix pe Ricketts.

— Asta este insubordonare, sergent.

— Ce înseamnă asta, şefu’? Sună ca un cuvânt al Forţelor Aeriene sau al Marinei. Nu cunosc acest cuvânt.

— E „şmecher”, spuse Hailsham.

— Şi încăpăţânat, adăugă Grenville.

— Un „şmecher” încăpăţânat – spuse Ricketts – care şi-o caută cu lumânarea.

— Şi el şi soldaţii lui, spuse Hailsham. Toţi şi-o caută.

— Atunci haide să le dăm ceea ce caută, adăugă Grenville cu un zâmbet viclean. Atât cât pot duce şmecherii ăştia. Măcar atât putem face.

— În regulă, sergent, ai auzit hotărârea ofiţerilor tăi superiori. Dacă-ţi cauţi belele le vei găsi.

— Da, şefu’, spuse Ricketts.

— Am pierdut optsprezece oameni, însă înlocuitorii lor vor fi paraşutaţi aici la noapte. Ia-i în primire, sergent!

— Da, şefu’! Mulţumesc, domnilor!

Plin de entuziasm, Ricketts se întoarse la infirmerie, unde se grăbi să-i anunţe pe Andrew şi Danny despre decizia şefului lor. Ridicară amândoi pumnii în aer şi izbucniră în urale puternice.

În seara aceea, Ricketts, Andrew, Danny, Gumboot şi Taff stăteau aplecaţi peste parapetul punţii de decolare, privind la marea liniştită, sub lumina lunii, în timp ce înlocuitorii celor optsprezece soldaţi morţi săreau din ampenajul unui avion Hercules C130 ce zbura deasupra vaselor britanice. Ridicaţi de jetul de aer şi răspândiţi în văzduh, coborâră în linişte cu ajutorul paraşutelor albe, umflate, aterizând graţios, silenţios, precum polenul pe un câmp, noaptea, şi plonjând unul după altul în mare, ridicaţi şi apoi traşi în jos de valurile ce murmurau înspumate. Noii sosiţi îşi umflau vestele de salvare şi plutiră în voia curentului, aşteptând răbdători ca echipele de pe bărcile Rigid Raider, de pe *Hermes*, să ajungă la ei şi să-i aducă într-un loc sigur.

O vreme, pe marea întunecată plutiră optsprezece paraşute, ca nişte flori.

Optsprezece flori pentru cei optsprezece morţi.

Capitolul 13

În seara următoare, şaizeci de oameni din Escadronul D debarcară lângă Goose Green, cu mitraliere grele, o armă anti-tanc MILAN, un sistem de rachete sol-aer (SAM) American Stinger, mortiere de 81 mm şi colecţia obişnuită de arme automate şi semiautomate, din care cele mai multe erau SLR, L1A1, Heckler & Koch G3 şi întotdeauna funcţionala M16. De data asta intenţia lor nu era aceea de a ascunde argentinienilor prezenţa lor, ci de a o face cunoscută acestora şi de a crea impresia că debarcase un batalion de zece ori mai numeros. Aceasta urma să fie doar una din numeroasele diversiuni create în acea noapte pentru a distrage atenţia inamicului de la debarcarea forţelor principale de pe coasta opusă, mult la nord de Goose Green.

Infiltrat pe Insulele Falkland de Est cu ajutorul elicopterului Sea King, escadronul, condus de maiorul Parkinson şi, care-i includea pe căpitanii Hailsham şi Grenville, se lansă într-un marş forţat de 24 de ore spre sud, traversând câmpii mlăştinoase, de turbă şi smocuri de iarbă, biciuiţi neîncetat de lapoviţă şi de vântul îngheţat. Era un marş intens, oferindu-le foarte puţine răgazuri, pe care îl suportau însă printr-o combinaţie de forţă fizică şi tradiţionala, deşi de acum abia şoptita, zeflemea.

— Când te gândeşti că aţi fi putut scăpa de asta, lăsându-vă trimişi înapoi în Anglia, la o casă de odihnă din Hereford. Voi trei trebuie să fiţi nebuni.

— Dăruire, Gumboot. E un cuvânt pe care nu-l vei cunoaşte vreodată, căci e folosit de genul de om care e prea sus pentru înţelegerea ta.

— O „freci” iar, Andrew? Te tragi de „ştanga” aia mare, purpurie. Vorbind pe bune, eu îţi sunt superior cam cu vreo doi kilometri, aşa că mă lasă rece dimensiunea ta.

— Te referi la dimensiunea „cocoşelului” său, presupun?

— Nu, Paddy. Mă refer la adevărata statură morală, prietene, deşi acesta este un cuvânt pe care tu nu-l vei înţelege.

— Eu îi iau apărarea şi el se ia de mine. Îmi insultă inteligenţa. De fapt, eu chiar am văzut odată o statuie într-un muzeu – un bărbat gol cu un „cocoşel” alb. Eram doar un adolescent, într-o

excursie cu clasa, şi mărimea „cocoşelului” de pe acea statuie mi-a creat probleme ani întregi.

— Nu e vorba de dimensiune, ci de calitate, spuse sfătos Taff, dând solemn din cap.

— Am învăţat asta prea târziu, şi tocmai de aceea îmi lipsesc calităţile morale ale prietenilor mei – de exemplu, Jock, cu fantasticul său vocabular, plin de cuvinte pe care nici nu le poate scrie corect.

— Cred că vorbeşti despre Andrew, îi spuse Jock. El e cel cu o educaţie de republică bananieră şi cu nevoia de a se afirma pe sine. În ce mă priveşte, eu sunt alb ca zăpada, fără complicaţii…

— De aceea e atât de superior, interveni Andrew, deşi ca înălţime are numai un metru şaptezeci. Pe cine dracu’ vrea să păcălească?

— Linişte acolo! spuse Ricketts, încercând să arunce o privire peste umăr, cu un ochi vizibil lângă marginea rucsacului din spatele lui, lucind în întuneric. Vorbiţi în şoaptă. Nu trebuie să vă purtaţi ca nişte agenţi de vânzări de maşini, făcându-vă cunoscută prezenţa. Puneţi-vă fermoare la gură şi mişcaţi-vă picioarele mai repede. Avem încă mult de mers.

— Da, şefu’! şoptiră ei în cor şi se conformară, aplecându-se contra vântului, forţându-se să meargă mai repede prin bezna nopţii, odihnindu-se înaintea zorilor, luând un mic dejun compus din gustări reci şi apă, îngrăşând iarba cu urina şi excrementele lor, apoi continuându-şi drumul, în lumina cenuşie, plină de lapoviţă, a zilei, mărşăluind, mărşăluind necontenit, spre orizont şi spre ce se afla dincolo de acesta. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, din nou învăluiţi de întunericul dimineţii timpurii, epuizaţi dar nu înfrânţi, şi arzând încă de dorinţa de a intra în acţiune, ajunseră la garnizoana argentiniană.

În mod remarcabil, era puternic luminată, cu tranşeele foarte clar vizibile datorită luminilor ce ţâşneau din numeroasele cabane ridicate în spatele lor. Santinelele, plasate destul de mult în faţa tranşeelor, erau complet expuse.

— Se pare că nu se aşteaptă să sosim, spuse Parkinson în şoaptă.

— Atunci haideţi să la facem o mică surpriză, răspunse Grenville.

— De ce nu? întrebă Hailsham.

După ce împărţiră escadronul în trei grupe – unul condus de Hailsham, altul de Grenville şi al treilea de el însuşi – Parkinson le răspândi într-un cerc larg, ca parte a strategiei sale menită a-i face pe argentinieni să creadă că erau atacaţi de un număr mult mai mare de soldaţi. Când cei optzeci de soldaţi se aflau cu toţii la locurile lor, Parkinson luă legătura cu vasul *Ardent*, aflat în larg, cerând ca focul de baraj de la tunul acestuia, dotat cu o singură ţeavă, de 11 cm, plănuit anterior, să înceapă imediat. După ce sosi confirmarea de pe vas, Parkinson îngenunche lângă Ricketts şi aşteptă.

— Începe, şopti Parkinson.

Ricketts se mulţumi să-i arate semnul cu degetele încrucişate şi să rânjească cu gura până la urechi. Zgomotul tunului de pe *Ardent* fu auzit de către soldaţi ca un bubuit îndepărtat, înăbuşit. La nici o clipă mai târziu, primul obuz explodă cu un tunet puternic, şi pământul fu răscolit în faţa tranşeelor argentiniene. Imediat, Parkinson coborî braţul, permiţând oamenilor săi să deschidă focul cu întreg armamentul din dotare, inclusiv mortiere şi arme uşoare, provocând din nou o larmă asurzitoare, înspăimântătoare. Concomitent, Paddy Clarke, ca radiotelegrafist, transmise ordinul de deschidere a focului şi celorlalte două grupuri, dezlănţuind astfel un baraj de foc într-un semicerc cu o lăţime de cel puţin 800 de metri, îndreptat spre poziţiile argentiniene, ca pentru a-i înconjura.

Izbucneau acum explozii peste tot, în faţa poziţiilor inamice, între tunul de pe *Antrim* şi tirul de mortiere. În acest timp, soldaţii trăgeau neîncetat cu armele uşoare. Înainte chiar ca argentinienii să-şi poată veni în fire îndeajuns de mult pentru a putea riposta, Paddy transmisese alte coordonate mortierelor ce trăgeau mult din spate. În curând, cu obuzele de mortieră şi cele de la tun explodând de-a lungul liniei de apărare argentiniene, umplând aerul cu un nor de ţărână şi învăluind întreaga zonă în fum, inamicul ripostă cu un tir de arme uşoare.

Observând acest lucru, Parkinson îi spuse lui Paddy să ia legătura cu celelalte două grupuri şi să le ordone să-şi schimbe poziţiile, pentru a convinge inamicul că linia de atac era mult mai întinsă şi că implica cel puţin un întreg batalion. Chiar în timp ce

Paddy făcea acest lucru, iar sergentul monta pe trepied arma anti-tanc MILAN, uriaşul Andrew trecea tranşeele printr-o sită de foc automat din puternica lui mitralieră grea.

După ce montă MILAN-ul, Ricketts se întinse în spatele lui, lângă Taff Burgess, care privea deja prin cătare. Prinzând ţinta în cătarea cu detecţie calorică, ce urma să declanşeze sistemul de ghidare semi-automată SACLO 5, Taff apăsă cu fermitate pe mânerul armei, pentru a o menţine în echilibru, apoi apăsă cu atenţie pe trăgaci.

Reculul îl zdruncină, smulgându-l aproape de la pământ, iar racheta anti-tanc ţâşni afară, şi se lansă, cu o dâră de fum şi foc, spre poziţiile inamice. Pământul erupse chiar în faţa clădirii prefabricate din spatele tranşeelor, umplând aerul cu un nor de fum şi împroşcându-i pe cei din tranşee cu ţărână.

— Prea scurt tirul, spuse Ricketts.

— Dă-mi încă o şansă, răspunse Taff. Următoarea va fi la ţintă, şefu'. Ţine-te bine!

Măturând cu privirea întregul câmp de luptă, Ricketts văzu că argentinienii, deşi nu ripostau cu foc, nu-şi părăsiseră tranşeele.

— Funcţionează, îi spuse el maiorului Parkinson. E evident că ei au impresia că se luptă cu un întreg batalion şi se tem să iasă.

— Să sperăm că nu se schimbă nimic în privinţa asta, spuse Parkinson.

Obuzele de mortiere şi cele trase de pe *Ardent* produceau din nou haos printre tranşeele argentiniene, deasupra şi în faţa cărora aerul era plin de fum, de bucăţi de ţărână şi de praf.

Zâmbind visător, Taff introduse încă o rachetă cu aripi încovoiate, în ţeava lansatorului MILAN, privi prin cătare, fixă ţinta şi apăsă pe trăgaci. Reculul fu extrem de puternic şi îl azvârli din nou pe spate, însă de această dată lovitura ajunse la ţintă şi una din clădirile din spatele tranşeelor fu nimerită, explodând cuprinsă de flăcări, acoperişul fiindu-i smuls, zidurile prăbuşindu-se cu flăcări şi producând o uriaşă ploaie de scântei.

— Bună treabă, Taff, spuse Ricketts.

— Ba bine că nu, răspunse Taff. La fix, şefu'!

Resturi fierbinţi de la explozie căzură asupra tranşeelor în timp ce câţiva soldaţi argentinieni, urlând în agonie, încercau să iasă. Uriaşul Andrew, de neclintit în spatele mitralierei sale grele,

îi seceră cu o rafală scurtă, precisă. Argentinienii ridicară braţele, învăluiţi în ţărână şi praf. Trupurile li se zguduiau şi li se contorsionară spasmodic, se prăbuşiră de-a valma, loviră pământul de dedesubt, împrăştiind în jur şi mai mult praf sau se rostogoliră înapoi în tranşee.

— Luaţi de-aici, jegoşilor, şuieră Andrew, măturând în continuare zona cu un tir ucigător, în timp ce tânărul Danny, în apropierea lui, ochea metodic câte un soldat cu SLR-ul său, spunând în şoaptă: „Unu, doi, trei” în timp ce făcea acest lucru, precum un puşti ce juca bile în curtea şcolii, numărându-şi victimele în timp ce le dobora, numărul lor crescând vertiginos. Argentinienii cădeau ca muştele însă păreau ireali, din locul în care se afla el.

— Ceilalţi stau încă ascunşi, remarcă Ricketts. Ei cred că suntem cu sutele aici.

Parkinson îşi privi ceasul de la mână.

— Bun, spuse el. Paddy, fă-mi legătura radio cu cartierul general.

Primind receptorul de la Paddy, îşi astupă cu degetul cealaltă ureche, pentru a opri zgomotul îngrozitor al luptei ce se desfăşura în ambele laturi, ca şi în faţa lui, apoi ascultă concentrat la ceea ce i se spunea de către cartierul general de pe *Hermes*.

Dându-i înapoi lui Paddy receptorul, spuse:

— Invazia Insulelor Falkland a început. Vasele *Fearless* şi *Intrepid*, sunt ancorate în largul Promontoriului Jersey, de pe Insulele Falkland de Vest, soldaţii coborând deja din bărcile de desant şi avansând spre centrul insulei. Vasele *Brilliant*, *Canberra*, *Norland*, *Fort Austin* şi *Plymouth* sunt ancorate în Istmurile Falkland. Tunurile de pe *Antrim* bombardează Promontoriul Vântului pentru a sprijini debarcarea acolo. Şi alte vase se îndreaptă în viteză spre San Carlos Waters, iar Port Stanley se află sub atac aerian neîntrerupt. Asta este tot, domnilor.

Luând din nou receptorul, Parkinson luă legătura cu celelalte două grupuri, conduse de Hailsham şi Grenville, le transmise veştile, apoi le ordonă să se răsfire pe o distanţă şi mai mare şi să continue falsul atac asupra poziţiilor de apărare din Darwin. Arcul de foc, care îşi mări întinderea, părând să ajungă la cel puţin un kilometru şi jumătate lungime, era o dovadă că ordinul îi fusese

îndeplinit.

Parkinson îşi mută oamenii apoi din nou, şi continuă să facă acest lucru, laolaltă cu ceilalţi. Continuă astfel întreaga dimineaţă, fără a opri focul, iar argentinienii, crezând evident că erau atacaţi de un întreg batalion, ripostară confuz, sporadic, fără însă a-şi părăsi vreodată tranşeele.

Puţin înaintea zorilor, cele trei grupuri înaintaseră şi se răspândiseră formând practic un semicerc uriaş în jurul poziţiilor inamice arzânde, învăluite în fum. Menţinând legătura radio, Parkinson le spuse să tragă în continuare până în zori, apoi să înainteze la adăpostul întunericului dimineţii şi să facă joncţiunea la punctul prestabilit, mult la nord de dezorientaţii soldaţi argentinieni.

Aflaseră şi ei deja, din comunicaţiile radio cu flota, pe care le menţinuseră, că douăsprezece vase britanice se aflau acum în Istmurile Falkland, alte cinci vase de război patrulau în afara acestora, iar trupele de desant, din care nu lipseau Comandoul 40 şi Trupele Paraşutate 2, ocupau Port Stanley şi Golful Ajax.

Până în primele ore ale dimineţii următoare, după ce cele trei grupuri SAS îşi opriseră tirul, ocoliseră poziţiile argentiniene cuprinse de flăcări şi de fum, şi făcuseră joncţiunea la nord de Darwin, pentru a se îmbrăţişa, a-şi strânge mâinile şi a se aşeza la un mic dejun pe cinste, debarcările de pe coasta opusă se dovediră un succes total iar bătălia pentru Insulele Falkland era în toi.

Capitolul 14

— Am mândria de a vă spune că trupele de desant britanice s-au ghidat în înaintarea lor după luminile Trupelor Speciale Navale, care erau deja la ţărm şi stăteau ascunse în posturi de observaţie. Felicitări, căpitane Grenville, îşi informă maiorul Parkinson oamenii când se adunară la nord de Darwin, de unde se mai

vedea totuşi norul de fum ce se ridica de la clădirile arse ale garnizoanei argentiniene.

— Mulţam, şefu'! Ştiau ei ce fac. Acum cum rămâne cu cei 80 de oameni pe care-i avem aici? Ce facem cu ei?

— Creăm panică, spuse Parkinson. Ne divizăm în 16 grupuri a câte cinci inşi, îndreptându-ne cu toţii spre nord, însă acoperind fiecare alte zone, şi înaintăm treptat spre Port Stanley, hărţuind inamicul în orice fel putem – oriunde putem.

— Sună bine, spuse căpitanul Hailsham. Îi facem pe argentinieni să danseze în vârful picioarelor, răsucindu-se la dreapta şi la stânga.

— Lovim şi dispărem, spuse Parkinson. Creăm haos şi confuzie. Acţionăm în afara ierarhiei militare obişnuite, tot drumul până în Port Stanley.

— Năzdrăvană treabă, dar drăguţă, spuse Grenville.

— E mai bine decât să stăm aici, aşteptând să fim duşi acasă, adăugă căpitanul Hailsham. O contribuţie pozitivă.

— Am putea cauza ceva iritare la cartierul general, îi aminti Grenville.

— Cine îndrăzneşte, învinge, îi spuse Parkinson cu un rânjet.

Mulţumiţi de ei înşişi, împărţiră oamenii în 16 grupuri a câte cinci inşi, cu maiorul Parkinson avându-i în subordine pe sergentul Ricketts şi pe soldaţii Winston, Porter şi Gillis, cel din urmă acţionând ca radiotelegrafist. Având câte un om la comanda fiecărui grup, echipelor li se dădură coordonate separate, înainte de a porni în formaţie deschisă, îndreptându-se cu toţii spre nord, însă în direcţie oarecum diferite, fiecare ieşind astfel din raza vizuală a celorlalţi, pe suprafaţa întinsă, învăluită de ceaţă, a câmpiei.

În curând, Parkinson şi echipa lui erau complet singuri în peisajul uşor vizibil, mărşăluind în şir indian, cu Danny mult în faţa coloanei, ca cercetaş, Parkinson cel de-al doilea, ca şef de patrulă, Gumboot al treilea, ca telegrafist, cu Ricketts protejându-l pe Gumboot şi pe Andrew, împovărat din greu de sistemul de rachete American Stinger SAM, ca şi cu mitraliera lui grea şi cu rucsacul burduşit, acţionând în ariergardă ca „Tail-end Charlie".

Până la ora nouă în acea dimineaţă aflară de la radioul lui Gumboot că singurele pierderi suferite în timpul debarcării de la

San Carlos Waters erau trei membri ai echipajelor aeriene ale Infanteriei Marine, doborâţi de tirul forţelor terestre ale inamicului. Cu toate acestea, în decursul următoarelor ore, văzură numeroase avioane Pucara, Skyhawk şi Dagger, decolând de pe uscat şi din Port Stanley îndreptându-se spre mare şi înapoi, atacând, evident, flota şi forţa de asalt.

Zgomotul bombardamentelor se auzea acum limpede chiar şi din locul unde se aflau ei, mult la nord de Darwin, deşi erau încurajaţi de faptul că, de pe radioul lui Gumboot şi, de asemenea, cu ajutorul propriilor lor ochi, aflau că Port Stanley şi poziţiile inamice din jurul acestuia erau atacate fără răgaz de avioane Sea Harrier care lansau obuze cu explozie în aer şi bombe de 300 de kilograme, ca şi de către avioane Vulcan ce lansau rachete cu ghidare calorică American Strike. Fumul ce întuneca aerul la orizont venea dinspre Port Stanley.

La capătul unui marş de patru ore, oamenii nu întâlniseră încă forţe inamice, deşi zăriseră un efectiv imens de avioane britanice zburând spre sau întorcându-se dinspre Port Stanley. Oprindu-se pentru un prânz uşor, alcătuit din biscuiţi, ciocolată şi apă, Parkinson examină cu binoclul terenul dinspre sud şi zări soldaţi ce înaintau pe înălţimile de la sud de San Carlos Waters. Dându-i coordonatele lui Gumboot şi cerându-i să verifice prin radio, află că soldaţii care înaintau aparţineau Detaşamentului 2 Paraşutişti.

— Vor captura ce-a mai rămas din Darwin, îi spuse el lui Ricketts. Această înaintare nu va fi oprită acum. Haideţi, să mergem!

Cu cât înaintau mai mult spre nord, cu atât se apropiau mai mult de numeroasele poziţii argentiniene din interiorul insulei, inclusiv de aerodromuri. Din acest motiv, zborurile avioanelor inamice către şi dinspre mare se înteţeau, ţăcănitul ascuţit, continuu, al armelor lor automate adăugându-se în curând zgomotului îndepărtat al bombelor ce explodau.

Mai târziu, în după-amiaza acelei zile, aflară că în San Carlos Waters, acum poreclit „Aleea Bombelor”, vasul lor de sprijin, *Ardent*, fusese scufundat, *Argonaut* – avariat, iar *Antrim*, *Brilliant* şi *Broadsword* – lovite toate de bombele inamice, fiecare suferind diferite stricăciuni, cele mai multe destul de grave. De asemenea, un Sea Harrier şi două elicoptere fuseseră pierdute. În schimb,

fuseseră distruse 12 avioane argentiniene, iar forţa de asalt britanică, stabilind un avanpost pe Insulele Falkland, se pregătea să se desfăşoare şi să înainteze spre Port Stanley.

Parkinson şi cei patru oameni ai lui şi-au petrecut acea primă noapte într-un post de observaţie în formă de stea, dormind cu rândul, ascultând sunetul îndepărtat al bombardamentelor necruţătoare şi notându-şi cu conştiinciozitate mişcările şi frecvenţa zborurilor efectuate de avioanele argentiniene. Nu văzură nici un soldat inamic, aşa că în zori astupară postul de observaţie şi porniră iarăşi la drum, continuându-şi lungul marş spre Port Stanley, urmând linia înceţoşată, bătută de vânt, a ţărmului.

Până la apus tot nu văzură încă nici un soldat inamic, aşa că îşi construiră un post de observaţie şi petrecură încă o noapte ascultând la radio, dormind cu rândul şi observând mişcările avioanelor inamice.

În zori, erau deja în mişcare iarăşi, singuri în întinderea vastă, însă auzind încă în depărtare sunetele bătăliei şi văzând avioanele inamice zburând spre sau dinspre Port Stanley.

În timpul unei pauze, făcute pentru a lua o mică gustare rece şi a bea nişte apă, aflară de la radio că alte trei vase britanice fuseseră lovite de bombele argentiniene şi de rachete Exocet AM39, două din ele fiind scufundate, al treilea fiind pe cale de a se scufunda.

— Sunt proşti argentinienii, spuse maiorul Parkinson. Îşi concentrează toate atacurile asupra vaselor de război din Strâmtoarea Falkland, ignorând vasele de desant şi pe cele de aprovizionare. Nu-i de mirare că soldaţii noştri înaintează relativ uşor.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Ricketts.

— Aş vrea doar să dau peste nişte argentinieni, spuse tânărul Danny. M-am plictisit să tot umblu hai-hui pe aici.

— Aşa e, frate, spuse Andrew. Sunt de acord cu acest sentiment.

— Sunteţi doi afurisiţi de instigatori la război, le spuse Gumboot. Numai la luptă vă stă capul.

— E în sângele nostru, răspunse Andrew. Suntem fiii

regimentului. Haideţi, argentinieni, unde dracu’ sunteţi? Vreau să lichidez un argentinian!

Dorinţa i se împlini destul de curând!

Chiar înaintea amurgului, ajunseră la o fermă singuratică într-o vale bătută de vânt, între Fitzroy şi Bluff Cove, cu apele din Golful Port Pleasant – vizibile dincolo de conturul vârfurilor îndepărtate. Făcându-le celorlalţi semn să se culce la pământ, Parkinson, şi el întins la pământ, studie ferma cu binoclul său.

Dinspre orizont, prin acea vale pustie, de grozamă, nu şerpuia decât o cărare către ferma singuratică. Un camion al trupelor inamice era parcat în faţa acesteia. Din coşul casei ieşea fum, indicând faptul că înăuntru era aprins focul. Soldaţi înarmaţi ieşeau şi intrau indiferenţi pe uşa din faţă, unii din ei bând din nişte căni. Între grupul lui Parkinson şi casă, însă destul de departe de aceasta, un soldat argentinian stătea de pază – deşi stătea de fapt pe o găleată întoarsă, fumând o ţigară, privindu-şi distrat picioarele, cu arma odihnindu-se neglijent pe picioarele încrucişate.

— E o ţintă sigură, spuse Danny în şoaptă.

— E o patrulă radio mobilă, spuse Parkinson, observând antena orizontală de pe acoperişul casei. Probabil că folosesc locul ăsta ca post de observaţie, făcând plimbări zilnice prin zonă, raportând apoi tot ce află despre mişcările trupelor noastre. Nu cred că ar trebui să le permitem acest lucru.

— Bineînţeles că nu, răspunse Ricketts.

— Haide să facem treaba, soldat Porter! spuse Parkinson, coborând binoclul şi frecându-şi ochii obosiţi.

— Da, şefu’, răspunse Danny, fără a avea nevoie să întrebe, ştiind exact ce avea de făcut şi desfăcându-şi deja rucsacul, pentru a-l aşeza jos şi a se mişca astfel mai liber.

Odată făcut acest lucru, îşi scoase din teacă cuţitul de luptă Fairburn Sykes, îl ţinu ferm în mâna dreaptă, apoi înaintă ghemuit, cu paşi de pisică, culcându-se la pământ, ridicându-se şi alergând din nou ghemuit, până ce ajunse să ocolească şi să cadă în spatele santinelei neatente.

În tot acest timp, Ricketts şi Gumboot aveau armele M16 aţintite asupra casei îndepărtate, iar uriaşul Andrew îşi desprindea mitraliera grea şi şi-o aşeza de-a curmezişul braţului său răsucit,

în poziţia denumită „leagănul din Belfast”.

Santinela neatentă îşi studia încă cizmele din picioare, cu hainele fluturându-i în bătaia vântului şuierător, când Danny se ridică în spatele lui, tăcut şi fantomatic precum un vălătuc de fum, acoperindu-i gura cu o mână, eliminând astfel orice sunet, şi tăindu-i jugulara cu cuţitul de luptă.

Santinela se încordă ca un arc şi lovi aerul cu piciorul, însă Danny îl târî în jos de pe găleată şi îl aşeză pe pământ, înainte ca acesta să poată face vreun zgomot sau vreo altă mişcare. Se făcură amândoi nevăzuţi în mijlocul vegetaţiei. Danny deasupra victimei lui, aşteptând ca acesta să-şi dea ultima suflare şi să fie cuprins de amorţeala morţii.

În cele din urmă, Danny îşi făcu din nou apariţia, aşezat în genunchi, mişcându-şi mâna ridicată, spre interior, făcându-le semn celorlalţi să înainteze.

— Al dracu’ de mişto! şopti Andrew.

Menţinând mitraliera grea în aceeaşi poziţie, înaintă spre locul în care îl aştepta Danny. Acolo, ignorându-l pe mort, montă mitraliera pe trepied, verifică reglajul şi se pregăti să tragă asupra fermei. Răzgândindu-se, le făcu semn celorlalţi, care acum se apropiau din spatele lui, să se adăpostească din nou, ceea ce şi făcură, lipindu-se cu burta la pământ. Apoi Andrew ataşă lansatorul său de grenade M203 sub ţeava armei M16, împinse ţeava în faţă, şi încărcând grenada, apoi se ridică în văzul soldaţilor inamici ce mişunau în faţa fermei.

Unul din argentinieni scrută câmpul cu privirea, uitându-se direct la Andrew, chiar când acesta se aşeza în poziţia de tragere, privi prin cătarea rabatabilă a lansatorului M203, se propti zdravăn pe picioarele lui groase şi lansă grenada.

Argentinianul scoase un urlet de avertisment şi se aruncă la pământ, în timp ce reculul zdruncină chiar şi trupul masiv al lui Andrew, iar grenada trecu printr-un geam al casei, împrăştiind peste tot cioburi de sticlă. Grenada explodă o clipă mai târziu, spărgând şi celelalte ferestre, în timp ce Ricketts, Danny şi Gumboot deschideau focul cu armele lor M16, ciuruind partea din faţă a clădirii, doborându-i pe puţinii argentinieni care fuseseră prea uluiţi pentru a se mai arunca la pământ. Ceilalţi soldaţi începură să se târască înapoi în casă, ale cărei ziduri împroşcau

ciment, însă Andrew trase iarăşi cu lansatorul de grenade, şi, de această dată, când grenada explodă în casă, emană un fel de gaz iar pe geam ieşiră flăcări galbene unduindu-se spre cerul întunecat.

Uşa din faţă se deschise cu putere şi câţiva bărbaţi năvăliră dinăuntru, urlând şi lovindu-şi uniformele cuprinse de flăcări. Unii se prăbuşiră de bună voie, pierzându-şi cunoştinţa de durere, alţii fură doborâţi de tirul semiautomat venit din M16. Apoi uriaşul Andrew aşeză lansatorul pe pământ, îngenunche în spatele mitralierei şi începu să ciuruie partea din faţă a casei, de la stânga la dreapta, de sus în jos, până ce zidul începu să scuipe ciment şi praf, de parcă era o fiinţă vie, iar oamenii, culcaţi la pământ în faţa casei, încercând să se târască înapoi înăuntru, se răsuceau ca nişte dervişi învăluiţi de nori de ţărână răscolită, urletele pierzându-li-se în haosul general.

Parkinson ridică mâna dreaptă şi o mişcă înainte, indicându-le oamenilor săi să înainteze. În timp ce Andrew schimba cartuşiera de la mitraliera grea, Ricketts, Danny şi Gumboot îl urmară pe Parkinson în înaintarea acestuia spre casă, trăgând cu toţii în continuare, în tot acest timp. Ajungând la camionul de transport pentru soldaţi, care rămăsese neatins, văzură că argentinienii erau fie morţi, fie în agonie. Unii aveau arsuri foarte grave, alţii erau plini de sânge. Cei câţiva care erau în viaţă nu mai aveau mult de trăit şi scrijeleau instinctiv pământul, din nevoia de a se agăţa de ceva.

Ştiind că Andrew îi acoperea din spate, Parkinson şi ceilalţi intrară în casă. Era o harababură groaznică. Grenadele cu fragmentaţie provocaseră un adevărat haos general, argentinienii murind cu trupurile pline de schije, pereţii fiind carbonizaţi, scândurile din duşumea – sfărâmate, şi cu flăcările venite dinspre un bidon găurit, folosit ca sobă, pâlpâind încă prin ferestre.

Echipamentul radio al argentinienilor, de asemenea grav avariat de explozii, scotea fum şi scântei.

— Ăsta n-o să mai transmită nimic, spuse Parkinson satisfăcut. Nimic despre înaintarea britanicilor. Aţi făcut o treabă bună, soldaţi.

Se duse la masa înţesată de hârtii din mijlocul camerei. Unele dintre hărţi începuseră să se îndoaie la margine de la căldura

flăcărilor. Răsfoindu-le, mai întâi fără prea mare atenţie, apoi mai concentrat, spuse:

— Măi, măi, ce avem noi aici?

Ridică foile şi le vântură prin faţa lui Ricketts.

— Detalii exacte despre liniile de apărare argentiniene. Ar putea fi folositoare. Nu cred că mai putem sta mult aici, sergent. Trebuie să ajungem la Port Stanley. Camionul acela de afară e neatins, parcă, nu?

— Da, şefu'.

— Atunci, hai să-l luăm. Putem ajunge la Port Stanley mai devreme decât era prevăzut şi construim un post de observaţie. Trebuie totuşi să vorbesc mai întâi cu cartierul general şi să le dau informaţiile acestea.

După ce îi conduse din nou în afara casei, Parkinson îi spuse lui Ricketts să le dea semnalul că totul era în regulă, ceea ce acesta şi făcu, cu o mişcare a mâinii. În timp ce Andrew îşi strângea mitraliera grea şi se îndrepta spre ei, Parkinson se plimba în faţa casei verificând argentinienii morţi şi pe cei răniţi, care erau toţi acoperiţi de praf şi noroi. Răniţii continuau încă să geamă şi să zgârie ţărâna.

— Hai să le scurtăm suferinţa, spuse „Copilaşul", mângâindu-şi cuţitul prins la coapsă.

— Nu, soldat, spuse Parkinson. Haide să le dăm îngrijiri.

— Nu suntem decât cinci aici, şefu'. Nu avem infirmieri.

— Avem truse de prim-ajutor.

— Sunt pentru uz personal, şefu'. În afară de asta, oamenii aceştia sunt răniţi destul de grav, nu putem face mare lucru pentru ei.

— Le putem opri sângerarea şi da morfină, spuse Parkinson. Nu face pe prostul cu mine, soldat.

— Scuze, şefu', spuse Danny.

Îi aruncă o privire lui Gumboot, care se mulţumi să ridice din umeri, apoi îşi scoase trusa de prim-ajutor din rucsac. Ceilalţi făcură acelaşi lucru şi îşi puseră cu toţii laolaltă trusele de prim-ajutor. Gumboot, care avea o bună pregătire pentru cazuri de urgenţă, începu să-i panseze pe argentinienii răniţi cât putea mai bine, iar Andrew i se alătură, aşezându-şi mitraliera grea pe pământ şi dezmorţindu-şi degetele.

— E grea a dracu’ asta – spuse el – deşi merită efortul. Ce faci, Gumboot?

— Îi pansez pe argentinienii ăştia răniţi.

— De ce dracu’? Astea sunt trusele noastre de prim-ajutor, omule!

— Nu-ţi place, soldat? întrebă maiorul Parkinson.

— Făceam şi eu o remarcă, şefu’.

— N-ai învăţat să dai primul-ajutor, soldat?

— Ba, desigur că da, şefu’.

— Atunci preia tu sarcina soldatului Gillis. Am nevoie de el ca să se ocupe împreună cu mine de transmiţătorul acela. Gumboot, ia legătura cu cartierul general. Soldatul Winston se va juca de-a doctorul. E un om tare deosebit.

— Chiar că sunt, şefu’, spuse Andrew, părând scârbit. Gata, şefu’, rezolv eu!

Danny stătea de santinelă lângă camion, în timp ce Andrew, fără prea multă tragere de inimă, îi pansa pe argentinienii răniţi. Ricketts le dădea apă şi ţigări, iar Parkinson, cu ajutorul lui Gumboot, luă legătura cu cartierul general de pe *Hermes* şi le transmise informaţiile găsite în hârtiile patrulei inamice.

Cartierul general îşi exprimă mulţumirile, dar atât. Deşi informaţiile urmau să grăbească recucerirea lui Port Stanley, sursa lor nu urma să fie niciodată dezvăluită. Parkinson şi oamenii lui nu trebuiau să se afle acolo, deci în mod oficial nici nu erau acolo.

— Mulţumesc, şefu’, îi spuse Parkinson prin radio, superiorului său de la bordul lui *Hermes*. Încheiat transmisia.

Dându-i înapoi receptorul lui Gumboot, aruncă o privire peste umăr la Andrew, care îi pansa încă pe răniţi şi întrebă:

— Cum le merge?

— Nu prea bine, şefu’. Sunt beliţi, ce mai! Sunt grav răniţi. I-am pansat şi i-am umplut de morfină, însă au nevoie de îngrijire în continuare.

— Nu-i putem lua cu noi, spuse Parkinson, aşa că haide să le lăsăm ceva hrană şi apă şi să trimitem pe cineva mai târziu.

— Eşti prea amabil, şefu’.

— Amărâţii ăştia n-au dorit războiul ăsta. Sunt ca şi noi, soldat.

— Stăm cam prost cu hrana şi apa, şefu’.

— Eşti un membru al SAS, soldat, şi ar trebui să faci întotdeauna faţă unei provocări.

— Da, şefu’, am înţeles.

De fapt, puţinii argentinieni rămaşi în viaţă erau atât de grav răniţi, atât de şocaţi, încât de abia fură în stare să bâiguie nişte mulţumiri pentru soldaţii SAS care contribuiră fiecare cu jumătate din proviziile lor pentru a le lăsa ceva hrană.

Ricketts mai adăugă două pachete de ţigări, în timp ce maiorul Parkinson se urca în camionul argentinian, în faţă, şi ceilalţi se duceau în spate. Ricketts le făcu cu mâna argentinienilor care gemeau, plini de praf, apoi se urcă la volanul camionului, lângă maiorul Parkinson şi demară, iar camionul se zgudui şi pârâi din toate încheieturile, în timp ce înainta pe drumul noroios, bătut de vânt, îndreptându-se spre orizontul furtunos, mult în spatele lui Bluff Cave.

— În felul acesta vom economisi şi timp şi material pentru bocanci, spuse maiorul Parkinson. E atât de frumos să călătoreşti!

— De acord, şefu’, spuse Ricketts.

Înaintară pe timpul nopţii şi se opriră chiar înaintea zorilor, nu departe de Port Stanley. Luându-şi micul dejun, format din raţiile lor de hrană uscată – restul îl dăduseră argentinienilor răniţi – aflară prin radio că garnizoanele inamice de la Darwin şi Goose Green, grav afectate psihologic de diversiunea SAS, se predaseră Regimentului 2 Paraşutişti, 1300 de argentinieni fiind luaţi prizonieri. După aceea, cei 530 de puşcaşi marini ai comandoului 42 înaintaseră spre est, parcurgând întreaga distanţă dintre Golful Ajax, de la San Carlos Waters, la micul Golf Teal, aproximativ 16 kilometri nord-vest de Port Stanley, lucru realizat şi cu ajutorul Trupelor Navale Speciale, aflate deja acolo.

— Încă o medalie pentru căpitanul Grenville, spuse Parkinson, cu un zâmbet de încântare şi mândrie. În regulă, soldaţi, să mergem!

Mergeau cu maşina de numai treizeci de minute, pe un teren tot mai denivelat, când fură atacaţi de un avion Sea Harrier britanic. Apropiindu-se dinspre vest, evident angajat într-o misiune de recunoaştere, pilotul nu putu rezista tentaţiei de a

distruge un camion neînsoţit al inamicului şi coborî în picaj pentru a-l mitralia.

Uitând pentru o clipă că era la volanul unui camion inamic, Ricketts fu şocat de atac, acceleră instinctiv, apoi înţelese ce se petrecea şi apăsă cu putere frânele, făcând astfel vehiculul să derapeze, oamenii din spate rostogolindu-se unii peste alţii şi urlând. Derapând de-a curmezişul drumului, camionul se înfipse în ţărâna moale, se rostogoli, vibră cu putere şi se linişti, în timp ce Harrier-ul vuia chiar deasupra lor şi continua să brăzdeze pământul de lângă drum cu gloanţele lui.

— Fir-ar să fie! exclamă Ricketts, deschizând uşa din dreptul lui şi prăbuşindu-se la pământ în timp ce maiorul Parkinson făcea acelaşi lucru, iar ceilalţi oameni săreau din camion prin spate, fără a uita să-şi arunce mai întâi afară echipamentul şi armamentul.

— Adăpostiţi-vă, urlă maiorul Parkinson. Îndepărtaţi-vă cât mai mult de camion! Se întoarce avionul! Haideţi, acum!

Într-adevăr, avionul Sea Harrier se rotea într-un cerc larg în văzduh, deasupra Atlanticului, dincolo de marginea câmpiei.

Oamenii se răspândiră când acesta se întoarse, părând mai întâi să execute un zbor planat, apoi năpustindu-se cu zgomot asupra lor, zgomot amplificat şi de mitralierele lui, care scuipau gloanţe, ce brăzdau câmpia şi împroşcau camionul, inclusiv rezervorul acestuia, făcându-l să explodeze, cu un tunet năpraznic.

Ricketts şi ceilalţi tocmai se aruncau la pământ când uşile camionului fură smulse de explozie, cauciucurile fură cuprinse de flăcări şi se topiră pe loc, iar prelata de deasupra se transformă într-un ring uriaş, acoperit de o ciupercă de fum uleios. Avionul Harrier urcase deja în văzduh, făcându-se nevăzut în depărtare, când camionul, transformat deja într-o carcasă înnegrită, învăluită în fum şi foc, se cutremură şi se prăbuşi, pe roţile fără anvelope, al căror cauciuc ardea încă mocnit.

— Fir-ar să fie! exclamă Ricketts din nou.

— S-a terminat cu mijlocul nostru de transport, spuse Gumboot.

— Un Harrier britanic! izbucni Andrew. Nu-mi vine să cred!

— În regulă, băieţi, dacă trebuie să mergem pe jos, asta e. Luaţi-vă echipamentul şi să mergem. N-are rost să stăm aici,

spuse maiorul Parkinson, ridicându-se în picioare, şi ştergându-şi vesta din Goretex de ţărână.

— Da, şefu', spuse Danny.

Aşezându-se instinctiv în şir indian, în ordinea obişnuită, îşi continuară marşul spre Port Stanley. Traversând acum câmpiile golaşe dintre Bluff Cave şi Sapper Hill, vedeau mai multe avioane, atât britanice, cât şi argentiniene, şi auzeau şi zgomotul luptei mai clar. Pe cerul îndepărtat, se vedea fum, adunându-se dinspre orizont, şi ştiau că de la Port Stanley venea, care acum era bombardat zilnic.

Mai târziu, în cursul acelei după-amieze, fură atacaţi de încă un avion, un Pucara argentinian de această dată, care se ivi de nicăieri, trăgând asupra lor cu toate gurile de foc, brăzdând pământul în jurul lor, apoi se îndepărtă şi se roti în cerc pentru a reveni. Furios de-acum de-a binelea, uriaşul Andrew îşi acoase din rucsac sistemul de rachete sol-aer American Stinger, introduse o rachetă armată, cu un focos puternic, cu fragmentaţie, de 3 kilograme, şi se ridică în picioare în văzul avionului ce se apropia.

În timp ce avionul Pucara cobora în picaj, brăzdând din nou pământul cu gloanţele lui, în linii ce se apropiau periculos de Andrew, acesta îşi potrivi calm Stingerul pe umăr, privi prin cătare şi apăsă pe trăgaciul aflat pe dispozitivul de prindere. Dotată cu un detector în infraroşu şi senzori ce puteau depista ţinta după căldura gazelor de eşapament pe care aceasta le emana, racheta sol-aer ţâşni în sus şi lovi avionul Pucara, în timp ce acesta se pregătea să urce din nou. Avionul explodă cu un bubuit puternic, transformându-se într-o formidabilă minge strălucitoare de foc şi fum negru, încins, resturile fiindu-i împrăştiate în cele patru zări, căzând apoi pe câmpie. Andrew lăsă jos Stingerul, lângă el, şi ridică mâna în aer, cu pumnul strâns.

— Cum a fost, împuţitule? urlă el.

— Nu cred că îţi va mai putea răspunde, spuse Ricketts. Cred că i-a mâncat pisica limba.

Andrew râse şi scuturâ din cap, amuzat parcă de afirmaţia lui Ricketts, apoi strânse Stingerul la piept.

— Poezie pură, spuse el.

Parkinson privi cum mingea de foc se stingea treptat în văzduh, dispărând în perdeaua de fum ridicată de vânt.

— Cred că, cu cât ne apropiem de Port Stanley, cu atât vom fi mai expuşi. Va trebui să ne rezumăm la a înainta pe timpul nopţii şi a ne ascunde ziua. Cred că ar trebui făcut chiar aici un post de observaţie pentru şedere îndelungată. Apucaţi-vă de treabă, băieţi.

Un post de observaţie dreptunghiular fu construit într-o clipită, şi oamenii, ascunşi sub acoperişul lui camuflat, se făcură una cu pământul sterp.

Capitolul 15

În decursul următoarelor zece zile, Parkinson şi oamenii lui stătură ascunşi în postul lor de observaţie şi se aventurară numai în infiltrări adânci sau în ambuscade asupra argentinienilor de pe dealurile înzăpezite. Nefericiţii care le căzură victime, majoritatea – recruţi fără experienţă, de obicei patrule de infanterie, întotdeauna în grupuri mici, erau seceraţi relativ uşor de tirul combinat al mitralierei grele a lui Andrew, ale semiautomatelor M16 ale celorlalţi şi uneori de grenadele cu fragmentaţie.

Nu o dată, de obicei în timpul nopţii, Danny fu solicitat să lichideze câte o santinelă, lucru pe care îl făcu cu obişnuită lui îndemânare ucigaşă. Aceasta constituia adesea preludiul la un atac asupra unui post de observaţie sau staţie radio inamică; odată încheiat atacul, instalaţia radio era distrusă şi datele tipărite erau luate de maiorul Parkinson, care le transmitea din postul de observaţie SAS, cartierului general de pe *Hermes*, aflat încă cu flota, în larg.

În stilul lor discret, subtil, soldaţii din grupul lui Parkinson – şi din numeroasele alte grupuri SAS răsfirate pe suprafaţa Insulelor Falkland de Est provocau confuzie şi panică în rândurile duşmanilor, întrerupându-le în acelaşi timp transmisiile radio şi practicând un război psihologic, sau psiho-operaţiuni, împotriva lor, uşurând astfel înaintarea celorlalţi soldaţi britanici spre Port

Stanley.

Când nu erau angrenaţi în astfel de activităţi, soldaţii stăteau ascunşi în posturile lor de observaţie umede, strâmte, camuflate, observând şi notându-şi mişcările trupelor şi avioanelor inamice sau ascultând la BBC World Service ştiri despre desfăşurarea conflictului. Din această sursă aflară că, deşi britanicii aveau acum superioritate aeriană, Forţele Aeriene Argentiniene, rapid refăcute, bombardau neîncetat trupele britanice din Fitzroy, Bluff Cave şi Mount Kent.

— Nu va ţine mult acest lucru, spuse Gumboot, cu un aer satisfăcut. Dacă sunt la fel ca argentinienii pe care i-am întâlnit la Darwin şi Goose Green – adică aceia care n-au avut curaj să iasă din tranşeele lor nenorocite – cred că piloţii ăia o să găsească în curând o scuză ca să coboare la sol.

— Argentinienii de pe Insula Pietrişului au fost curajoşi şi dacă piloţii sunt de acelaşi calibru, ar putea lupta până la capăt, spuse Ricketts.

— În nici un caz, răspunse Gumboot. Le-am distrus o jumătate din avioane. Acum mai zboară doar ca prin minune, dorindu-şi numai să coboare la sol.

— Până atunci ne produc multe pagube, deci nu s-a încheiat încă, spuse Andrew, ungându-şi atent arma.

Mai încurajatoare erau ştirile conform cărora britanicii patrulau în munţii din jurul lui Port Stanley. Când, pe 11 iunie Parkinson află de la cartierul general că bătălia pentru Port Stanley era gata să înceapă, cu atacuri nocturne asupra munţilor mai importanţi de pe Insula Falkland de Est – Longdon, Two Sisters şi Harriet – se decise să înainteze.

— Am făcut ce se putea aici, îşi anunţă el oamenii ce zăceau, pe jumătate îngheţaţi, la stânga şi la dreapta lui, în compartimentele postului de observaţie. Nu mai e nevoie de alte misiuni de recunoaştere sau hărţuire în această zonă. A sosit timpul să ne îndreptăm spre Port Stanley, unde putem fi mai folositori.

— Când pornim? îl întrebă Ricketts.

— De ce nu chiar acum? răspunse Parkinson retoric, având deja hotărârea luată. Haideţi să ne strângem echipamentul, să astupăm la loc postul de observaţie şi să pornim la drum. Putem

înainta pe timpul nopţii, în vreme ce sunt lansate atacurile principale, şi urmând să ajungem la Port Stanley în cursul zilei de mâine. Atunci vom deveni utili.

Oamenii făcură ce li se spusese, demontând postul de observaţie, astupându-l şi ascunzând grijulii orice ar fi putut trăda prezenţa lor acolo. Apoi porniră spre Port Stanley.

Mărşăluind toată noaptea, menţinându-se în apropierea liniei de coastă, cu intenţia de a se apropia de Port Stanley pe la sud, erau biciuiţi neîncetat de vânt, lapoviţă şi ninsoare. Erau totuşi încurajaţi de sunetele şi de priveliştea luptei, cele mai multe venind de la trei kilometri nord, acolo unde atacurile asupra lui Mount Harriet, Tumbledown şi Mount William erau întreprinse de Regimentele de Infanterie 4 şi 7, ca şi de Batalionul 5 de elită, Infanterie Marină. Odată lupta începută, cerul nopţii era brăzdat de trasoare strălucitoare, de fosfor alb, pe care focul le colora în stacojiu, galben şi albastru, iar fumul le dădea o nuanţă neagră. Pe cea mai mare porţiune a marşului putură auzi tirurile artileriei argentiniene, cu tunurile lor de 155 mm şi 105 mm, şi riposta tunurilor de pe flotă, de calibrul 4,5, a mortierelor de 105 mm, rachete anti-tanc de 66 mm, exploziile obuzelor de mortiere de 81 mm, lătratul mitralierelor şi vuietul avioanelor, majoritatea britanice.

Alte explozii, bănui Parkinson, erau provocate de câmpurile de mine ale inamicilor, ceea ce-i aminti să-i avertizeze pe oamenii lui să fie cât puteau de atenţi pe unde călcau, în bezna cuprinsă de furtună şi luminată de zăpada albă.

La sosirea zorilor, se găseau într-o zonă deluroasă, de teren accidentat, învăluită în ceaţă, şi devastată de război. Bătălia pentru cei trei munţi din jurul lui Port Stanley fusese dusă cu gloanţe, grenade şi baionete, la adăpostul mortierelor, a artileriei şi a tunurilor de mitralieră. Acum, pe o întindere presărată cu cratere de obuz, unele cauzate de mine, tranşeele inamice şi adăposturile camuflate în aflorimente de piatră erau înnegrite de foc şi pline de cadavre acoperite de resturi materiale.

Mai norocoşi, dar fără a părea prea încântaţi, erau sutele de prizonieri argentinieni, obosiţi, speriaţi, care erau duşi sub ameninţarea armei, la taberele improvizate din sârmă ghimpată şi pânză de prelată, unde urmau să fie ţinuţi până la recucerirea lui

Port Stanley, apoi aproape sigur trimişi înapoi în Argentina.

Traversând terenul deluros şi accidentat din jurul lui Port Stanley, Parkinson şi oamenii lui dădură peste Gărzile Scoţiene, Gărzile Galeze, Infanteria Marină, soldaţi din trupele de comando, militari Gurkha [1], chiar şi membri ai Comandoului Britanic de Artilerie şi Baterie 148.

Port Stanley devenise vizibil acum de pe culmile munţilor, deşi era acoperit de fumul de la exploziile obuzelor trase de tunurile flotei asupra aeroportului, a pistei şi a lui Sapper Hill. Cum portul nu fusese cucerit încă, avioanele argentiniene şi britanice zburau încă de colo-colo primele atacând flota, cele din urmă bombardând Port Stanley şi interiorul insulei. Elicoptere, toate britanice, aterizau şi decolau în grabă pentru a transporta numărul tot mai mare de răniţi spre punctele medicale din Teal şi Fitzroy sau Ajax, cel din urmă – puţin mai departe, la San Carlos Waters.

Toate acestea puteau fi văzute din regiunea muntoasă, pustie, de la sud de Port Stanley, prin care mărşăluiau neînduplecaţi Parkinson şi oamenii lui. Fură deci surprinşi când văzură o altă fermă, izolată, la capătul unei poteci ce şerpuia printre câmpiile bătute de vânt, folosită de soldaţii argentinieni. Cum casa oferea o vedere foarte bună asupra lui Port Stanley, era în mod limpede un post de observaţie. Parkinson le făcu semn oamenilor săi să se culce la pământ, apoi studie ceva prin binoclu.

— Nu încape nici o îndoială, îi spuse el lui Ricketts. E folosită ca post de observaţie. Pe acoperiş este o antenă provizorie şi pe fereastră se vede ieşind un telescop. Observă mişcările trupelor noastre din jurul lui Port Stanley, apoi transmit informaţiile avioanelor şi artileriei lor. Trebuie că am nimerit într-una din puţinele zone care încă nu sunt controlate de ai noştri. Este o fortăreaţă argentiniană.

Ricketts îşi roti ochii în jur, spre dealurile unduitoare, înceţoşate fără a vedea însă decât zăpadă răscolită, vegetaţia bătută de vânt, şi vasele britanice, unele – lovite de bombe, fumegând încă şi scufundându-se în marea cenuşie.

— Singurii argentinieni pe care îi văd sunt în afara casei, îi spuse el maiorului Parkinson.

---

[1] Gurkha – de origine hindusă (n.tr.).

— Ceea ce înseamnă că mai sunt şi alţii în casă.

— Propun deci să atacăm casa şi apoi să pornim la drum – până la Port Stanley, de fapt, pentru a ne întâlni cu restul regimentului. Ce zici, şefule?

— Zic că n-avem de ales, sergent. Putem să trecem pe lângă ei sau prin ei.

— Hai să trecem prin ei, şefu'.

Fără îndoială din cauza faptului că acest post de observaţie era aproape de Port Stanley, înconjurat fiind de trupele britanice care înaintau tot mai mult, era păzit de două tranşee cu câte trei inşi înăuntru, câte una de fiecare parte a potecii de zgură ce ducea spre grădină, în loc să fie păzit de o singură santinelă, care să-şi privească distrat picioarele. Ambele tranşee aveau amplasamente de mitralieră, ceea ce le făcea redutabile.

— Un atac scurt, tăios, spuse Parkinson în şoaptă.

— Grenade cu fragmentaţie, pentru a „curăţa" tranşeele, apoi grenade fumigene, pentru a ne acoperi când ne repezim în fugă spre casă. Asta ar trebui să fie de ajuns, sugeră Ricketts.

— Să sperăm, spuse Parkinson.

Făcând semne cu mâinile, îi trimise pe Danny şi pe Andrew în direcţii opuse, amândoi înaintând ghemuiţi de câte o parte a potecii de zgură, neprotejaţi aproape deloc de către terenul înclinat, al câmpiei înzăpezite.

În timpul acesta, Parkinson, Ricketts şi Gumboot, culcaţi încă la pământ, aveau armele M16 şi SLR aţintite asupra casei. Danny şi Andrew se lăsară şi ei în jos apoi, adăpostindu-se fiecare în câte o brazdă de pământ, şi începură să înainteze târâş, fiecare de altă parte a potecii, până ce ajunseră pe aceeaşi linie cu tranşeele, chiar în spatele razei vizuale a santinelelor. Pentru o clipă se făcură nevăzuţi, ca nişte năluci, deşi se putea zări apoi puţină mişcare în zăpadă, când se răsuceau evident pentru a ajunge la harnaşamentul lor. Putură fi zărite apoi două mâini, fiecare de câte o parte a tranşeelor, balansându-se cu o încetineală înşelătoare, aruncând grenade fumigene.

Una din santinele privi într-o parte, auzind sunetul făcut de Danny când acesta aruncă grenada şi scoase un strigăt de avertisment – prea târziu, însă – în clipa în care grenada fumigenă căzu în tranşee. Grenada aruncată de Danny explodă cu zgomot,

urmată imediat de cea a lui Andrew, după care grenadele cu fragmentaţie căzură şi ele în tranşee, chiar în timp ce nori de fum se ridicau, sufocându-le pe santinelele înspăimântate.

Cea de-a doua serie de explozii a fost teribilă, devastând tranşeele, ridicând spre cer nori uriaşi de fum negru, de ţărână şi praf.

Ţipetele santinelelor prinse în explozie fură astupate de tunetul brusc, sălbatic, al armelor uşoare ale soldaţilor SAS.

— Daţi-i drumul! răcni Parkinson, sărind în picioare şi repezindu-se înainte, urmat îndeaproape de Ricketts şi Gumboot, în timp ce Danny şi Andrew, care săriseră şi ei în picioare, alergau unul spre celălalt pentru a verifica tranşeele. Ignorându-le pe acestea din urmă, Parkinson, Ricketts şi Gumboot alergară ţintă spre casă, trăgând de la şold, ascunşi de fumul grenadelor şi protejaţi şi mai mult de elementul-surpriză. În timp ce se avântau în perdeaua de fum provocată de grenade, Danny şi Andrew se apropiau de ei din ambele părţi, întâlnindu-se în dreptul tranşeelor şi lichidând eventualii supravieţuitori cu rafale ucigătoare de foc automat.

Fără a se sinchisi, Parkinson, Ricketts şi Gumboot ţâşneau din norii de fum, trăgând tot de la şold, traversând în goană grădinile din faţa casei, unde soldaţii inamici urlau, ţipau, se încordau ca nişte arcuri, şi se prăbuşeau sub grindina de gloanţe pornite din cele trei arme semi-automate.

Ajungând în faţa casei, unde era parcat un jeep şi nişte camioane, Parkinson scrută iute zona cu privirea, trecându-i în revistă pe morţi şi pe muribunzi – acolo nu mai exista nici un pericol – apoi se lipi cu spatele de zidul de lângă uşa din faţă, care era deschisă. O rafală sălbatică de foc automat se dezlănţui brusc dinspre ferestre, în timp ce Ricketts şi Gumboot, lăsându-se în jos şi făcând un salt înainte, ajungeau de cealaltă parte a uşii, de unde Gumboot aruncă o grenadă în casă.

Explozia ce urmă umplu casa de fum şi flăcări, permiţându-i lui Parkinson să se strecoare pe uşa din faţă, trăgând deja cu arma lui într-un semicerc larg, prin toată încăperea. Văzu, prin fum şi praf, siluete neclare care se ridicară şi se prăbuşiră apoi la loc, după care Ricketts şi Gumboot se aflau chiar în spatele lor, trăgând şi ei, la rândul lor. Ţipetele răsunau în toată camera, însă

nu li se ripostă nici măcar cu un glonţ. Parkinson înaintă şi mai mult, trăgând în tot ce mişca, se opri numai când fumul ieşise prin uşa din faţă şi prin ferestrele sparte, şi putu astfel să vadă că întreaga casă era distrusă şi că toţi argentinienii de pe podea erau fie morţi, fie muribunzi.

— Uite şi blestematul lor de transmiţător, spuse Ricketts. Gata, s-a ales praful de el!

Trase o rafală din M16. Aparatul, care recepţionase transmisiunile britanice, explodă şi fu cuprins de flăcări.

— *Adios*, spuse Ricketts.

Parkinson începuse deja să răsfoiască documentele militare împrăştiate pe masa din bucătărie, care fusese folosită ca birou, când un obuz de mortieră explodă în grădina din faţa casei, zgâlţâind-o din temelii, împroşcând praf şi ţărână prin ferestrele sparte.

— Cristoase! exclamă Parkinson încet, fără a se adăposti măcar, însă privind prin uşa din faţă. Ăştia au fost ai noştri sau ai lor?

Înainte ca Ricketts să poată răspunde, Danny se repezi pe uşa deschisă, oprindu-se cu o adevărată piruetă şi îngăimând:

— Suntem înconjuraţi de argentinieni! Au stat ascunşi sub pământ în jurul casei, pe o rază de vreo 400-500 de metri întindere. Se îndreaptă spre noi, domnule maior.

— De jur-împrejurul nostru? întrebă Parkinson în timp ce Andrew îl urma pe Danny înapoi în casă.

— Da, şefu'! Suntem complet înconjuraţi, şefu'! spuse Andrew, cu ochii strălucindu-i ca diamantele.

— La dracu'!

Parkinson izbi masa cu pumnul, aruncă o privire spre uşă şi ferestre, apoi se concentră asupra morţilor carbonizaţi, însângeraţi, din cameră.

— Ăştia n-or să ia prizonieri, după toate astea. Nu se vor obosi să stea la palavre.

— Trebuie să plecăm, spuse Ricketts. Ori ieşim, ori ne lichidează.

— Echipe de câte doi inşi, spuse Parkinson. Fiecare are grijă de celălalt. Ieşiţi pe uşa din spate şi fugiţi cât vă ţin picioarele, rugându-vă la Dumnezeu sau la noroc. Tu şi Danny ieşiţi primii,

Ricketts, apoi Andrew şi Gumboot.

— Dar tu, şefu'?

— Echipe de doi oameni, spuse Parkinson. Fiecare om se bazează pe celălalt. Este cea mai bună, de fapt singura cale, în condiţiile date. Daţi-i drumul, Ricketts!

— Dar asta înseamnă să rămâi singur, şefu'!

— Câte doi, Ricketts. Dă-i drumul!

— Eşti comandantul escadronului, deci nu te pot lăsa aici, spuse Ricketts.

— Sunt răspunzător pentru oamenii mei, iar ei trebuie să respecte ordinele, spuse Parkinson.

Încă un obuz de mortieră explodă în grădina din faţă, zguduind casa, împroşcând din nou cu ţărână şi praf prin uşa deschisă şi prin ferestrele ţăndări. După ce explozia se potoli, depăşind punctul culminant, putură fi auzite cu mai mare claritate răcnetele răguşite şi tirurile argentinienilor.

— Nu mai e timp, iar ordinul e ordin, sergent Ricketts, aşa că ieşi dracu' de aici! continuă Parkinson.

Se întoarse spre Andrew:

— Lasă aici mitraliera grea, soldat Winston. Adio şi mult noroc!

Andrew dădu jos de pe umăr mitraliera grea, o aşeză cu atenţie pe podea, apoi se ridică şi trase adânc aer în piept.

— În regulă, spuse, cine pleacă primii?

— Tu şi Gumboot, spuse Ricketts. Şi nu mai pierdeţi timpul!

— Mda, şefu', spuse Andrew.

— Eu rămân aici – îi spuse Gumboot lui Parkinson – şi cu asta basta. Escadronul are nevoie de comandantul său. Cu permisiunea dumitale, şefule, eu zic să ieşi dracu' pe uşa aia împreună cu ticălosul ăla negru şi chipeş.

Parkinson se uită la Ricketts, care înclină aprobator din cap.

— Cum vrei, Gumboot, spuse Parkinson, cu o voce puţin gâtuită. Îţi urez mult noroc!

— Mult noroc, şefu'!

Ţinându-şi arma M16 în „leagănul din Belfast", Andrew înainta prin camera zdrobită din faţă, lovind cu piciorul în mobila ce-i stătea în cale, lăsând-o să cadă peste cei morţi, şi nu se opri decât la uşa din spate. Aplecându-se într-o parte, privi pe geam,

nu văzu nimic amenințător pe moment, așa că se asigură că Parkinson era în spatele lui apoi trase adânc aer în piept. Apucă clanța, deschise ușa cu putere, urlă „Acum!” și se năpusti afară. Parkinson îl urmă – și fu urmat la rândul lui, aproape imediat, de Ricketts și Danny – chiar în timp ce un obuz de mortieră explodă în curtea din spate, aruncând foc și fum în toate părțile, stârnind un nor de țărână și praf. Cei patru oameni, despărțindu-se în două grupuri, se năpustiră mâncând pământul peste câmpia întinsă, conștienți doar de pământul ce exploda bubuind și de dorința de a fi cât mai departe de acel loc. În casă, Gumboot urcă mitraliera pe trepied, montă în ea o cartușieră de 200 de cartușe și se așeză răbdător în camera aceea plină de cadavre, așteptând inamicul. Mai întâi își făcură apariția țevile armelor, vârâte prin ambele ferestre sparte, iar Gumboot apăsă pe trăgaciul mitralierei chiar în clipa în care armele acestora scuipară foc în direcția lui după care ciuruiră camera trăgând orbește. Mitraliera îi zgudui trupul, îi împunse carnea cu nenumăratele ei colțuri de fier, apoi el înțelese că tremurul și senzația de arsură erau provocate de propria-i agonie.

Grindina de plumb îl aruncă pe spate, îi scoase un icnet, îi amorți orice senzație, însă prin fața ochilor îi trecu o imagine fugară a soției lui, acasă în Devon, îngrijind grădina, nefiind extraordinar de frumoasă și fiind cam înclinată să-și facă de cap, uneori, însă singura femeie la care ținuse vreodată, sau pentru care simțise durerea dragostei.

„Nu era deloc de lepădat” gândi el în timp ce-și dădea sufletul, „iar viața ar fi putut fi...”

Muri, înainte ca asasinii lui să dea buzna în cameră.

Capitolul 16

Ricketts și Danny alergau în zig-zag printre obuzele de mortieră ce explodau în jurul lor, zărind siluete fantomatice ce

ţinteau spre ei, prin vârtejul de fum. Auzind focuri de armă, văzând cum pământul exploda în jurul lor, ripostând cu foc în timp ce alergau, ghemuiţi, reuşiră cumva să scape.

Reuşind să iasă din focul luptei, coborând pe o pantă stâncoasă, îngheţată, Ricketts, urmat de Danny, se opri într-o viroagă plină de zăpadă, ce le oferea o vedere panoramică asupra lui Port Stanley, şi a războiului purtat acolo.

Parkinson şi Andrew erau şi ei acolo, soldatul ocupându-se deja de transmisiuni, dând flotei coordonatele lor şi cerând sprijin aerian. Avioanele Sea Harrier ajunseră acolo în câteva minute, bombardând năpraznic vârful dealului, transformându-l într-un infern de fum şi flăcări, înainte de a da semnalul că totul era în regulă.

— La dracu', spuse Parkinson. Nu-l putem lăsa acolo. Trebuie să-l aducem de unde l-am lăsat. Cine se întoarce cu mine?

— Toţi ne întoarcem, spuse Ricketts.

Urcară din nou dealul şi se întoarseră la câmpia plină de cadavre, pământul din jurul casei fiind presărat de cratere de obuz şi înţesat de trupuri carbonizate, sfârtecate. Ferma fusese lăsată intactă, aşa cum ceruse, de altfel, Andrew.

— Nu-mi place să le atribui merite celor din Forţele Aeriene – spuse Andrew, privind admirativ la groaznicul măcel din jurul fermei intacte – însă în cazul acesta trebuie s-o fac. Dovada e chiar în faţa noastră, nu?

Oricât de căliţi erau, starea lui Gumboot îi impresionă. Fusese împuşcat de atât de multe ori, de atât de mulţi inamici, încât arăta ca o grămăjoară de zdrenţe, sfârtecate, prăfuite, îngropate sub mobila răsturnată, ciuntită. Înecându-se de furie şi durere îl târâră afară din locul în care zăcea, îl împinseră pe o targă improvizată, din lemn şi din curelele soldaţilor argentinieni, apoi începură să-l transporte spre Port Stanley.

Ricketts era tăcut, însă obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

— Of, Doamne – spuse Andrew – dacă am fi putut fi scutiţi de această pierdere!

Danny „Copilaşul" nu-şi trăda aproape deloc emoţiile. Aflat în fruntea coloanei, conducându-i în josul dealului, atenţia nu-i slăbi nici măcar o clipă, păstrându-şi gândurile pentru el.

Maiorul Parkinson era mai sensibil, fiind nevoit să lupte pentru

a se controla. Reuşi să facă acest lucru, luând transmiţătorul de la Andrew, făcând legătura cu cartierul general şi punându-i la curent cu ultimele evenimente.

— Face, doar, parte din meseria asta blestemată, îl auziră ei murmurând pe Andrew, în timp ce intrau în Port Stanley, proaspăt eliberat. Toţi plătim preţul şi ne asumăm riscuri, aşa că n-are rost să ne gândim la asta.

— Încă un cuvânt şi îţi rup căpăţâna aia blestemată, ai înţeles, Andrew? spuse Ricketts.

— Da, şefu', răspunse Andrew.

Ricketts zâmbi şi-şi aşeză mâna pe umărul lui Andrew, strângându-l uşor, afectuos.

— Îmi pare rău, soldat.

— Nici o problemă, şefu'.

Transportându-l încă pe Gumboot pe targa lui improvizată, îşi continuară marşul pe străzile acum recucerite din Port Stanley, trecând pe lângă case din lemn, rămase în mod miraculos neatinse, vase britanice avariate fumegând încă în docuri, puşcaşi marini din Comandoul 42, Beretele Verzi din Regimentul 2 Paraşutişti, şi prizonieri argentinieni, abătuţi, strânşi grămadă în jurul focurilor în aer liber, lângă grămezi de arme şi căşti abandonate. Trecură şi ei pe lângă blocaje de trafic, în care puteau fi zărite Land Rover-uri, camioane de soldaţi, maşini blindate Panhard şi jeepuri Mercedes. Sub cerul înţesat de elicoptere Sea King, Lynx, Scout, Chinook şi Wessex, se îndreptară hotărâţi spre singurul loc unde ştiau că Gumboot, chiar şi mort fiind, şi-ar fi dorit să se afle, în această măreaţă zi a eliberării.

Aşezând targa ce purta trupul iubitului lor prieten ucis, pe două mese din barul Upland Goose, Ricketts şi soldaţii lui, făcând eforturi disperate să nu plângă, luară de băut pentru toţi cei prezenţi.

Nu li se refuză rugămintea.

Capitolul 17

În Port Stanley, la ora 21.00, ora locală, pe 14 iunie 1982, generalul-maior Maria Menéndez anunţă oficial capitularea Forţelor Aeriene Argentiniene din Insulele Falkland de Est şi de Vest, în faţa generalului-maior J.J. Moore. Steagul britanic fu iarăşi ridicat pe clădirea guvernului.

În decursul următoarelor două zile, în timp ce mii de soldaţi argentinieni abătuţi erau încartiruiţi de trupele britanice şi încarceraţi în apropierea aeroportului Stanley, înainte de a fi trimişi înapoi în Argentina, membrii diferitelor echipe-de-cinci-oameni ale SAS sosiră în Port Stanley pentru a-şi regăsi prietenii, pentru a-şi povesti păţaniile şi a-şi exprima durerea pentru moartea lui Gumboot, al cărui trup fusese deja trimis înapoi la Hereford.

În timpul voioaselor reprize de băut din barul Upland Goose, când Ricketts, Danny, Andrew şi maiorul Parkinson îşi povesteau aventurile şi le ascultau pe cele ale prietenilor lor, aflară că Grenville făcuse joncţiunea cu alţi membri SBS, se întorsese la flotă, apoi participase la îndrăzneaţa operaţiune SBS în care trebuia să incendieze tancurile de petrol din instalaţiile portului Stanley, debarcând cu ajutorul unor vedete foarte rapide şi retrăgându-se fără pierderi serioase.

Se aflau de asemenea în port, în acel moment şi căpitanul Hailsham, caporalul Paddy Clarke şi soldatul Taff Burgess care reuşiseră chiar să se infiltreze în spatele liniilor inamice, ascunzându-se într-o barcă avariată, ţinând sub observaţie portul, şi raportând flotei detalii zilnice cu privire la mişcările trupelor argentiniene. Alte grupuri, ca de exemplu Parkinson şi oamenii lui, străbătuseră ţinutul, întrerupând comunicaţiile inamice, hărţuind patrulele acestora şi efectuând nepreţuite acte de sabotaj. Pierderile din rândurile SAS, cu tragica excepţie a soldatului Gillis, fuseseră minime.

— În memoria lui Gumboot, spuse Ricketts.

Ciocniră cu toţii paharele, aducând un ultim omagiu prietenului dispărut, apoi băură în amintirea lui.

La câteva zile după capitularea forţelor argentiniene, când

portul fusese bine verificat, şi când procesul de curăţire începuse deja, reporterii se năpustiră asupra oraşului ca lupii, nerăbdători să scrie „adevărata poveste” a bătăliei pentru Insulele Falkland. Deşi lupta se oprise, aveau loc încă explozii pe dealurile din jurul lui Port Stanley, provocate de minele anti-personal care erau găsite şi amorsate de genieştii britanici. Grămezi de arme abandonate, echipamente şi alte obiecte erau scoase din oraş.

Pe pista aeroportului Stanley, avioane Pucara avariate erau înconjurate de grămezi de resturi materiale, muniţii, corturi şi schelete carbonizate ale altor vehicule. Zidurile terminalului erau brăzdate de găuri de gloanţe, dacă nu erau complet distruse de exploziile obuzelor trase de pe vasele flotei.

Vântul, care vuia şi aducea lapoviţa prin ferestrele sparte ale aceleiaşi clădiri, îi îngheţa de asemenea pe miile de prizonieri argentinieni, abătuţi, plini de praf, care erau îngrămădiţi lângă aeroport, acoperiţi cu pături şi poncho-uri, aşteptând să fie îmbarcaţi pe vasul *Canberra* şi trimişi acasă. Chiar în Port Stanley era o criză acută de apă, deoarece, deşi clădirile de lemn rămăseseră intacte, singura uzină de filtrare a apei fusese distrusă de bombardamente.

În timp ce cercetau zona, luând interviuri victorioşilor soldaţi britanici şi argentinienilor înfrânţi, reporterii culeseră treptat o mulţime de povestiri aparent fanteziste despre SAS. Intrigaţi, încercară să depisteze câţiva membri ai legendarului regiment şi ajunseră, probabil inevitabil, în Upland Goose.

Nu găsiră nici un membru SAS. Escadronul îşi făcuse bagajele şi plecase, fără a lăsa nici o urmă.

— SAS! Regimentul acesta e doar un mit, amice. Cred că voi l-aţi inventat, băieţi, îi spuse un localnic unuia dintre ziarişti.

Remarca aceea ar fi fost foarte apreciată în barurile din Hereford.

11 DRAGON

Pe 14 iunie 1982, după un război sângeros purtat pe uscat, pe mare și în aer, forțele militare britanice au forțat Argentina să cedeze Insulele Malvine (Falkland).

Vitale pentru măreața victorie, dar ascunse în spatele unui văl de mister, au fost numeroasele isprăvi îndrăznețe ale legendarilor soldați SAS!

Ajunși pe teritoriul inamic cu navele, submarinele, elicopterele, avioanele și parașutele, membrii trupelor SAS au îndeplinit misiuni prea periculoase pentru soldații obișnuiți. Supraviețuind foamei, setei, frigului glaciar, izolării și pericolului permanent, membrii trupelor SAS au adunat informații vitale, au făcut spionaj, au întrerupt comunicațiile și, atunci când a fost nevoie, au atacat și au ucis, pe scurt, au stârnit panică în rândurile inamicului.

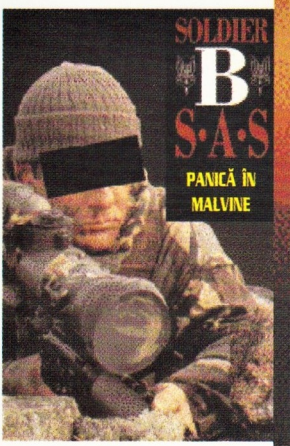

Acum, în sfârșit, poate fi relatată — sub formă de ficțiune, din motive de securitate, dar bazată ferm pe realitate — extraordinara poveste a implicării trupelor SAS în conflictul din Malvine.

Cei mai mulți dintre oameni nu pot decât să viseze la asemenea aventuri – SAS le trăiește!

DRAGON SAS

ISBN 973-9439-48-4 Editura LUCMAN